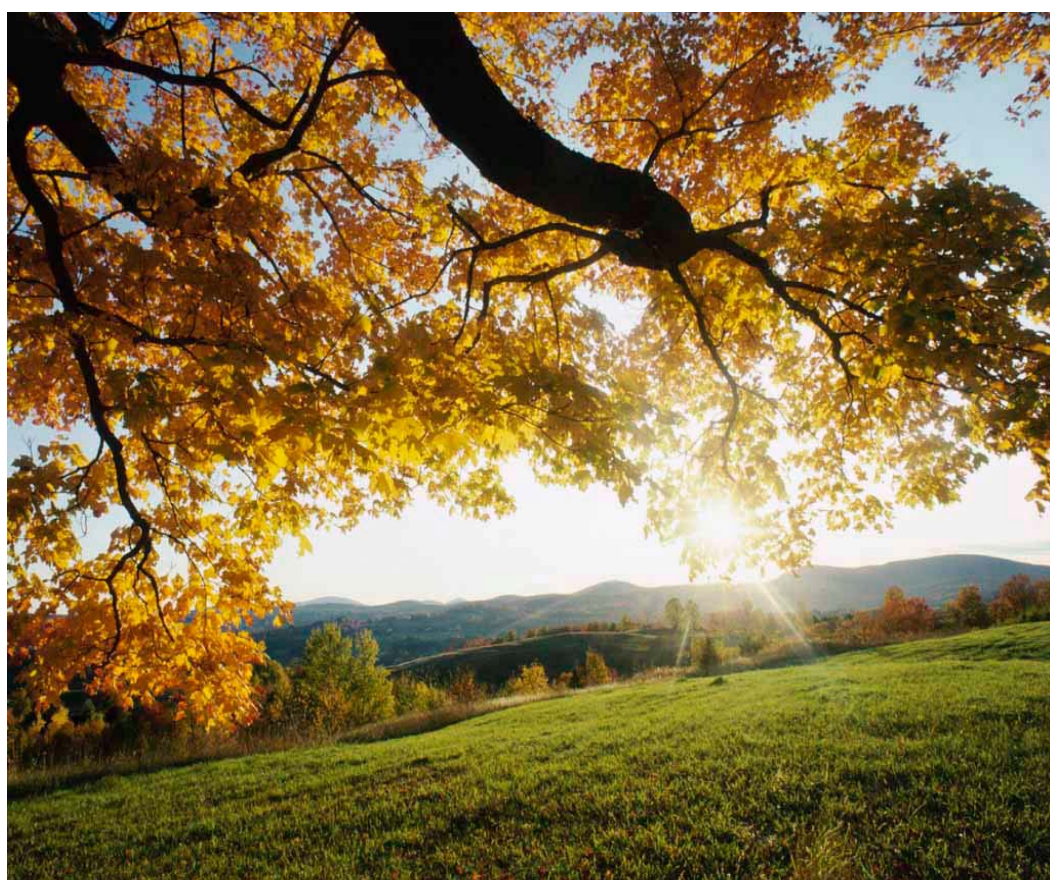

Trần Thị Bảo Châu

DẠ LAN HƯƠNG

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thị Bảo Châu

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 1

Dù cố tập trung hết sức, Cung My vẫn không tài nào nhét được bài triết dài thồn lòn vào đầu khi đàn Aiwa đang phát bài “No Limit”
dồn dập được Khuê Tâm mở to hết cỡ .

Đứng dậy ra phòng khách, My thấy một mình Tâm đang nhảy như
điên trên sàn gạch bông bóng láng .

Thấy Cung My ló đầu vào, Tâm hét lên:

– Ê! Nhảy cho đã . Lâu lâu mới ở nhà một mình, tao với mày quây
tới bến luôn đi nhóc .

Cung My phì cười vì những lời bà chị ham vui của mình vừa nói .

Cô gào to:

– Hồng dám đâu! Em còn phải học bài ...

– Học không chơi, giết mòn tuổi trẻ . Bước qua hàng hăm rồi, mình
chả còn trẻ trung gì đâu mà tối ngày cắm đầu cắm cổ học mãi .
Dứt lời, Tâm nhắm mắt lại, lắc lư thân mình như lên đồng . Tiếng
nhạc sôi động, rần rật làm My cũng bị kích động . Cô nhip lia nhip
lựa theo rồi bất ngờ nhào tới tắt máy .

Khuê Tâm sững sờ:

– Mày làm gì vậy ?

Ngồi xuống ghế, Cung My chống cằm nhìn bà chị:

– Em nghĩ ông Ngôn không thích chị nhảy như bị động kinh thế này
đâu . Nhẹ nhàng, lãng mạn kiểu Tango hay Valse vẫn quý phái,
thanh lịch đối với một cô gái con nhà như chị .

Khuê Tâm cười khẩy:

– Mồm mép vừa thôi . Nếu phải nhảy nhót theo sở thích người khác
tao thà nhịn cho rồi .

Cung My tròn mắt:

- Nhưng người đó là bồ chị mà! Đã yêu phải chấp nhận hy sinh cho
tình yêu chứ .

Khuê Tâm bĩu môi:

- Đúng là khi yêu phải chấp nhận hy sinh, nhưng người hy sinh
không phải là tao . Rồi ông Ngôn không những biết nhảy Rock mà
còn phải xoát Rap cho thật điệu nghệ nữa kia!

Cung My tủm tủm làm Khuê Tâm khó chịu, cô cáu lên:

– Mà cười cái gì hả ? Bộ tao nói không đúng sao ? Trong tình yêu,
kẻ nào lụy thì kẻ đó khờ . Số tao không thể khờ vì tình rồi .

Cung My che miệng:

– Em đâu có cười chị . Nhưng tưởng tượng tướng của ông Ngôn khi
xoát Rap em không thể nhịn được.

Khuê Tâm lườm em gái:

– Ai mà cũng tìm được cái nhược để chê . Tao chống mắt đợi xem
thằng bồ của mày ra sao cho biết .

Cung My lặng đi:

– Trước đây chị rất ghét ba loại nhạc ồn ào này . Sao bỗng nhiên lại
đổi gu thế nhỉ ?

Khuê Tâm cao giọng:

– Sống ở trên đời nếu có điều kiện thì mọi thứ nên biết một chút .
Nghe nhạc nhẹ hòaai cũng chán, chuyển qua nhạc kích động cũng có
thú riêng . Tao không thể sống kiểu tẻ nhạt như ba, ngật một nỗi,
chưa làm ra tiền nên chưa dám cãi lời .

Cung My cắt ngang:

– À, nói vậy khi tự nuôi được bản thân, chị sẽ trở nên bất hiếu phải không ?

Khuê Tâm gất:

- Đừng suy diễn kiểu xuyên tạc mày . Tao không có ý đó, nhưng nhiều khi bị bó buộc, kềm kẹp nhiều thứ, tao tức .

Cung My phân bì:

- Dù sao ba cũng cưng chiều chị hơn em .

– Ba càng chiều chừng nào càng khổ chừng nấy chớ sướng ích gì mày ganh .

– Chị nói đó nha! Đợi ba về em méc cho mà xem .

Khuê Tâm bỗng hỏi:

– Ê! chừng nào ba về vậy ?

My vươn vai:

– Hình như là Chủ Nhật .

Tâm thắc mắc:

– Lần này mẹ chở ba đi lâu quá nhỉ ?

Giọng Cung My hạ thấp xuống:

– Chắc mẹ cũng muốn rộng thời gian để quây tới bên như chị .

Tâm hất hàm:

- Mày nói đó nha! Đợi ba về tao sẽ méc cho mà xem .

Hai chị em bỗng phá ra cười . Khuê Tâm chép miệng:

– Ba đi vắng, mình tự do nhưng lại đói, lúc ba có ở nhà thì tao luôn bị ức chế tâm lý, nên ăn cũng chẳng ngon . Tao thật sự không hiểu được với ba và mẹ, ai yêu ai nhiều hơn .

Cung My so vai:

– Chị thắc mắc chuyện đó làm gì khi tự tụi mình đã gần này tuổi .

Tốt hơn hết nên tự hỏi chị và anh Ngôn ai yêu ai nhiều hơn .

Khuê Tâm cong cón:

– Dĩ nhiên là ảnh yêu tao nhiều hơn rồi .

Cung My gật gù:

– Ngoài Ngôn ra, còn rất nhiều người trồng cây si chị, nhưng sao chị lại chọn ảnh ?

Khuê Tâm có vẻ lạ lùng:

– Sao bữa nay mày lại hứng thú với chuyện tình yêu vậy ? Bộ mày đang ...

My xua tay:

– Hoàn toàn không . Em muốn hỏi để biết vậy mà! Trả lời em đi chứ ?

Khuê Tâm im lặng . Một lát sau Cung My mới nghe giọng cô đều đều:

– Tao chọn anh Ngôn vì anh ấy có điều kiện về kinh tế hơn tất cả những gã đeo đuổi tao .

Cung My ồ lên:

– Thì ra là thế!

Khuê Tâm nhú mày:

– Có gì không ổn à ?

– Đâu có .

– Vậy Tại sao mày lại la lên ?

Cung My không trả lời, cô tựa người ra salon, mắt mơ màng:

– Em không thích một tình yêu tính toán dù người em yêu chắc chắn phải có nhiều điểm hơn người khác .

Thấy cái gối vào người My, Tâm nạt:

– Mày chưa đủ tiêu chuẩn nói tới chuyện có người yêu đâu! Ba mà nghe được thì cho mày viêm màng nhĩ .

Vênh mặt lên Cung My bảo:

– Chị không nói, em không nói . Sao ba biết được ?

Khuê Tâm nghiêm mặt:

– Tao sẽ nói với ba .

– Vậy thì lão Ngôn sẽ bị em triệt trước .

My vừa dứt lời thì chuông ngoài cổng vang lên, cô toe toét:

– Đề em mở cửa cho . Chắc là lão ấy thôi!

Tâm phát tay:

– Mày biến lên lầu hộ tao là tốt nhất .

My cười khúc khích:

– Chị mà cũng biết sợ nữa hả ? Nếu vậy thì em biến đây .

Nhảy một lần hai ba bậc thang, My như con sóc chui tót vào giang sơn của mình . Phải nói là giang sơn riêng của hai chị em cô mới đúng . Trong cỏi riêng đó, My tha hồ mơ mộng, nghe nhạc, chăm chút gương mặt mình mà không lo ba tăng hắng hỏi: “Mày đang làm gì vậy ?”

Nhắc tới ba, Cung My chợt thấy rầu . Ba nổi tiếng là khó chịu, hay cần nắn, bởi vậy mỗi khi ông có dịp đi đâu xa, cả nhà đều có cảm giác khỏe, và ai cũng tự cho mình cái quyền được xả hơi . Dù ngày thường mẹ cô vẫn hay đấu khẩu vì những chuyện không đâu, nhưng suy cho cùng thì bà cũng sợ ông như các con . Mẹ Cung My không được ăn học nhiều, nhưng bà rất đảm đang, và có tay mua bán . Ba là người làm ra nhiều tiền nhờ một quầy bán quần áo khá bề thế . Việc “Quậy tới bến” của chị em cô khi ba vắng nhà đại loại là mở nhạc giật hết ga, dẫn bạn về nhà chơi, xem phim xả láng mà không bị nhắc nhở, rầy rà chứ không phải việc gì quá quất .

Trong ngôi nhà duy nhất chỉ có một người đàn ông này, ba cô vừa là

vua, vừa là bậc mẫu nghi thiên hạ . Ông chả bao giờ bất bình khi vợ và con gán cho một lúc hai cái chức trái ngược với nhau như vậy . Nói đến ba là nói đến chuyện dài này, mai vẫn còn tiếp . Nhưng nếu không có ông, ba mẹ con cô sẽ buồn đến chết mất .

Cung My khoan khoái nằm lãn ra nệm . Cô mở cassette và mở băng nhạc Lân cho mượn kèm theo một tờ giấy gấp tư phẳng phiu mà My tưởng lầm là đánh mục nhạc .

Với tay lấy lá thư, Cung My lướt mắt qua hàng chữ khói bay .

“Mời Cung My đi uống cà phê . Tôi chờ ở Chiều Tím lúc sáu giờ.

Lân. ”

Không biết đây là sự vô tình hay cố ý mà Lân rủ rê cô lúc ba vắng nhà . Có nên thử một lần hay không ?

Đây là lá thư thứ bao nhiêu rồi nhỉ ? My chả nhớ hết những tờ giấy gấp tư chỉ vồn vện vài ba dòng ngắn ngủi của Lân. Cung My không hồi âm cũng không đáp lại dù chỉ một lời, cô rất sợ bị ba mắng . Ông mà mắng thì không góc đầu lên nổi .

Cung My nhắm mắt, cô nhớ tới lỗi lầm ngốc nghếch của mình hồi năm học lớp mười . Hồi đó cô đã chơi trò “anh em học bàn” với một anh chàng học lớp mười hai, mà chẳng hề biết hắn ta là dân trời ơi đất hỡi . Để khi hắn tới nhà chơi và chôm luôn cái máy Walkman của cậu Đức gửi từ Mỹ về, My mới bị dũa te tua và bị cấm triệt về chuyện trai gái với bất kỳ ai .

Với My, cú sốc đầu tiên ấy tới nay vẫn còn mới nguyên dù đã nhiều năm trôi qua . Cô bây giờ đã là sinh viên, chớ không phải là con bé lớp mười ngổ ngáo nữa .

Nhìn đồng hồ, My lầm nhảm:

– Mới 5 giờ, vẫn còn sớm chán .

Nhưng có nên không nhỉ ? Lân không phải là loại xí trai, mặt trông cũng ngô ngộ . Con gái cùng khoa cũng chấm cho Lân điểm 8 . Cái điểm đủ để khỏi con nhỏ liếc mắt làm duyên . Nhưng chả hiểu sao Cung My lại thấy lòng dừng dưng trước khuôn mặt trầm trầm ấy . Vào trường, My cũng chuyện trò vui vẻ, tự nhiên rồi sau đó quên hết . Lân chưa gây được chút ấn tượng nào với cô ngoài những mảnh giấy gấp tư thường được dặt vào trong băng nhạc . Vậy mà sao hôm nay My lại chộn rộn vì nó chứ ? Phải, tại ba, người giữ cửa khu vườn tâm hồn cô đi vắng, nên cô có quyền lang thang lãng đãng một chút không ?

My thắc thỏm với những xung đột trong lòng . Cô suy đi tính lại rồi đứng bật dậy thay quần áo, thư giãn một chút rong quán cà phê cũng tốt . Vả lại quán Chiều Tím ngay đầu ngõ nhà cô chứ đâu xa . Tay Lân này cũng khéo chọn địa điểm lắm !

Đẩy cửa phòng, bước xuống cầu thang, Cung My cố tình hát thật to như báo cho Khuê Tâm biết là cô sắp xuất hiện, lo chinh đồn tư thế lại đi nếu không muốn mất uy với em út .

Định ném cho Ngôn vài câu, Cung My đã kịp stop lại vì nhận ra người ngồi đối diện với Khuê Tâm ngoài salon là một anh chàng lạ hoắc . Anh ta trở mắt nhìn khi Cung My tới phòng khách .

Khuê Tâm lúng túng giới thiệu:

– Em của Tâm là Cung My.

Rồi không kịp đợi My gật đầu chào cho phải phép, Tâm đã nói một hơi:

– Em ra tiệm hả ? Đợi chị đi với . Lúc nãy mẹ có điện về dặn chị em mình ra phụ dọn hàng .

Cung My hơi bất ngờ, cô đáp ứng:

– Nhưng mà em...

Khuê Tâm vội vàng:

– Không sao! Chị sẽ đi với em ngay mà!

Cung My liếc vội gã thanh niên ngay lúc gã ta miễn cưỡng đứng dậy:

– Tâm bận thì anh đành về vậy! Hy vọng sẽ được gặp lại em một ngày thật gần . Nhếch môi với My, gã ta nói:

– Chào em nhé Cung My!

Khuê Tâm tiễn khách xong là ngả người ra ghế:

– Hú hồn! Không ngờ anh ta dám tới đây!

My tò mò:

– Ai vậy ?

Tâm thở ra:

– Anh bà con của Mỹ Hồng .

– À cái tên đeo chị suốt hôm sinh nhật chị Hồng, đúng không ?

Khuê Tâm gật đầu, mắt xa xăm như đang mơ mộng . Thái độ của Tâm làm Cung My thấy lạ, cô dọ dẫm:

– Nè! Chị nói chị ghét hẳn lắm mà!

Tâm chép miệng:

– Ủ! Thì ghét, bây giờ tao vẫn ghét .

Cung My bắt nọn:

- Trông chị chả có vẻ gì ghét hết . Chị sợ thì đúng hơn . Nhưng tại sao lại sợ hẳn chứ ?

Khuê Tâm không trả lời, cô nhìn My và hỏi:

– Mà tính đi đâu vậy ?

Cung My gãi đầu:

– Tưởng chị ngồi với anh Ngôn, em định tới nhà nhỏ Lý chơi đỡ

buồn .

Tâm cao giọng:

– Không tới nhà ai hết! Lỡ ba điện thoại về kiểm tra, mày ráng chịu .

Cung My mặt xịu xuống:

– Chán! Lúc nào cũng bị giam như ở tù . Em lớn rồi chứ bộ! Sao đi đâu cũng không được hết vậy!

Khuê Tâm bĩu môi:

– Lớn xác mà ngốc như bò! Ba khó khăn với mày là đúng thôi! Ai bảo hồi đó ...

My la lên:

– Đừng nhắc tới chuyện đấy nữa! Em ghét lắm!

Khuê Tâm nhún vai làm thinh . Hai chị em bỗng rơi vào im lặng . Đồng hồ thông thả gõ 6 tiếng . Giờ này có lẽ Lân đang ngồi chờ My, trong lòng cô bỗng tràn đầy ngao ngán . Chút náo nức vừa được nhen lên lúc nãy giờ bỗng tắt ngúm . Cung My chẳng còn hứng thú gì bởi cái việc ra quán Chiều Tím ngồi đối diện với cái tách cà phê sóng sánh, và nghe Lân nói lên những nỗi niềm .

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 2

Bảo chống nạnh nhìn mẹ, giọng khô khốc:

– Mẹ không đưa con vài tờ là coi như mất luôn chiếc xe đó . Lúc bỏ tiền ra sắm xe khác, mẹ đừng chửi con đấy .

Bà Xuân rên rỉ:

– Ôi giờ ơi! Con với cái! Mà cứ đi chơi cho lắm vào rồi về neo tiền tao . Tiền ở đâu ra cho mà hử ?

Không may may xúc động trước những lời rên rỉ thảm não của mẹ, Bảo nói:

– Mẹ không cho con, đến lúc thua bài hết cũng vậy hà!

Bà Xuân rít lên:

– Mà trù tao hử đồ quỉ sống! Mà chỉ giỏi ăn chơi và giỏi độc mồm thôi!

Bảo thản nhiên:

– Ba mẹ từng dạy rằng: “Đa kim ngân, phá luật lệ”, tiền là luật . Không biết đến tiền, làm sao sống được . Nhưng mẹ nhớ lại đi, lâu lắm rồi con mới xin mẹ một số tiền tương đối lớn, con mong là mẹ đừng nổi khùng .

Bà Xuân nhăn nhó:

– Mà cần tiền làm gì nhiều vậy ?

Bảo xoa cằm:

– Có nói mẹ cũng không thể hiểu hết . Mẹ nhanh lên dùm . Con đang gấp mà!

Lấy trong ví ra 5 tờ 500 đô, bà Xuân vừa dẫn xuống bàn vừa lẩm bẩm:

– Tiền đó! Cầm đi và xéo ngay cho tao nhờ! Ráng nhớ rằng không có lần thứ hai nhé . Ba mà là giám đốc chứ không phải tao đâu mà tôi ngày cứ theo tao đòi tiền hoài .

Nhét mấy tờ đô vào túi, Bảo nói:

– Mẹ cứ xem như vừa thua bài, đừng nên chửi con cái nữa, nghe giống Tào Thị lắm !

Bà Xuân nghiến răng mang:

– Đồ mất dạy!

Bảo phì cười:

– Mẹ giận sẽ lên máu đấy! Lâu lâu con chọc một tí mà . Cảm ơn mẹ

lắm lắm!

Dứt lời anh vọt ra đường, ngoắc chiếc honda ôm, Bảo nói địa chỉ nơi mình muốn tới .

Không lâu lắm, xe đã dừng trước một ngôi nhà hai tầng khá bề thế đang mở hé cửa . Anh trả tiền xe, ngần ngừ một chút rồi bước vào . Bỗng qua cái sân nhỏ, Bảo đến phòng khách và thấy Tùng đang ngồi một mình với gương mặt nhăn như khi ăn ớt .

Anh chàng rên rỉ:

– Sao mà lâu lắc vậy ?

Bảo cao giọng:

– Xin bạc triệu mà đòi nhanh . Nhưng ông lão đâu rồi ?

Tùng chép miệng:

– Mới vào trong năm . Tao ngồi đây này giờ chán quá!

Bảo tủm tỉm:

– Cho bỏ tật phóng nhanh vượt ẩu . Cũng may là ông chỉ què giò thôi .

Một giọng đánh đá vang lên:

– Què giò mà may! Hừ! Mấy người đúng là vô lương tâm, vô đạo đức .

Quay người về phía cầu thang, Bảo thấy một cô gái đang nhìn mình với một cặp mắt đầy ác cảm . Anh chợt bối rối vì những lời vừa rồi của mình đúng là khó nghe .

Mặt nghiêm lại, Bảo nói:

– Xin lỗi! Ý tôi không phải là như vậy .

Cung My hất mặt lên:

– Xí! Vậy chứ ý anh ra sao ? Đúng là đồ quái xế sát nhân . Bị giam xe là đáng đời lắm!

Hơi mất bình tĩnh trước hàng loạt từ đầy ấn tượng của cô gái, Bảo gằn giọng:

– Nè, vừa thôi nghe . Ông bác ấy là người có lỗi chứ không phải bọn này đâu . Hừ! Nếu biết gặp hàng đánh đá như vậy, lúc này tụi này bỏ luôn, cũng chả làm gì được nhau .

Cung My mím môi:

– Đúng là đồ ngậm máu phun người .

Tùng hết sức thật thà :

– Tụi này nói thật đó! Tại ông bác né con chó nên đâm vào đầu xe bọn này, chứ đâu phải bọn này muốn đụng bác làm gì cho khổ .

Cung My sững sờ:

– Nhưng nếu mấy người không chạy nhanh vượt ẩu thì ...thì ba tôi đâu có sao ?

Bảo nhỏ nhẹ:

– Ông bác gặp xui, tội tôi cũng vậy . Chuyện đáng tiếc không muốn cũng đã xảy ra rồi . Tội tôi đưa bác vào bệnh viện băng bó vết thương, rọi hình , rồi đưa về nhà . Rõ ràng là tội tôi không vô lương tâm, vô đạo đức như cô em đây nghĩ .

My bĩu môi:

– Điềm này phải cân xét lại . Nhìn bộ dáng mấy người là hồng ư nổi rồi .

Bảo cầm lấy, anh xoa cầm nhìn con bé chưa ngoa đứng trước mắt mình rồi móc tiền trong túi ra . Dồn mạnh xuống bàn 100 đô, Bảo khinh khỉnh:

– Bao nhiêu đây để thuốc men cho ông bác, đó là chắc không đến nỗi khó ư chứ ?

Mắt Cung My tái đi vì giận, cô áp úng:

– Anh không được sỉ nhục người khác .

Bảo tỉnh bơ:

– Tôi chỉ trả lại những gì không thích nhận thôi. Phiền cô em vào nói với bác chúng tôi xin phép về.

Cung My quắc mắt:

– Nhận tiền rồi hẵn về.

Trừng mắt nghinh lại, Bảo nói:

– Từ bé đến giờ tôi chưa phải làm theo lệnh của bất cứ ai. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Rất tiếc....

Cung My quỳnh quáng chặn ngay cửa, cô gọi to:

– Mẹ, mẹ ơi!

Thái độ trẻ con của cô làm Bảo buồn cười, anh nói:

– Sao lại gọi mẹ nhỉ? Có ai làm gì cô em đâu nào?

Anh vừa dứt lời, một người đàn bà từ trong bước ra. Bà chưa kịp lên tiếng, Cung My đã chót chét mách:

– Họ đến bù thương tích cho ba bằng 100 đô, con không nhận. Họ vứt ra bàn kia mẹ.

Bà Linh hơi nhú mày:

– Sao hai cháu lại làm thế?

Bảo lầm lì:

– Cháu muốn chứng tỏ mình không vô lương tâm, vô đạo đức như người khác tưởng.

Nhìn Cung My một cái, bà Linh ngọt ngào:

– Chúng tôi không hề trách các cháu, lúc nãy ông nhà tôi có nói.

Thật ra hai cháu cũng là nạn nhân như ông ấy thôi.

Tùng gật đầu:

– Vâng! Tại tránh con chó đi hoang và chiếc xe tải mà cháu và bác trai móc vào nhau, chó cháu không hề phóng nhanh vượt ẩu như cái chị này vừa kết tội.

Bà Linh nhỏ nhẹ:

– Cung My vừa đi học về, đâu biết đầu đuôi câu chuyện ra sao. Nó nóng ruột vì thấy ba nó bị thương nên có điều chi không phải, hai cháu đừng để bụng. Chăm lấy tiền đi, ông nhà tôi đâu có làm khó các cháu.

My ầm ức vì những lời ngọt ngào của mẹ. Theo cô, hai gã này không thể nào cùng là nạn nhân như ba cô được. Nghĩ cũng lạ, ba là người rất khó chịu sao hôm nay lại rộng lượng với những kẻ đã làm mình xi cà que kia?

Bỗng dưng Cung My không thể không liếc gã đầu đinh vừa thấy từ 100 đô xuống bàn lúc này để bắt gặp cái nhìn khinh khỉnh của gã ta ném vào mình. Cô bĩu môi ngó lơ ra sân trong lúc mẹ cô lại nói tiếp:

– Rất cảm ơn hai cháu đã đưa ông nhà tôi vào bệnh viện, rồi đưa về đây.

Tùng cười cầu tài:

– Dạ không dám, chiếc xe của bác trai bị hư, cháu nghĩ là...là...

Bà Linh xua tay:

– Không sao đâu! Chúng tôi đủ sức sửa lại được mà. Các cháu đừng bận tâm.

Bảo nói ngay:

– Vậy chúng cháu xin phép về.

Dứt lời anh quay ngoắt ra cửa, bà Linh vì nói với Tùng:

– Chăm lấy tiền đi cháu.

Gãi gãi đầu, Tùng bỏ tờ 100 đô vào túi rồi bước theo Bảo. Anh chàng đang đứng ngoài vỉa hè rít thuốc với vẻ căng thẳng.

Thấy Tùng, Bảo cau nhàu:

– Mẹ kiếp! Bữa nay đúng là xui tận mạng. Vừa mất tiền lại vừa nghe mắng.

Tùng gãi gãi đầu:

– Nhưng dù sao cũng còn nguyên vẹn tám thân, chứ không xi cà que như ông già đó.

Bảo lừ mắt:

– Như vậy là may mắn của mày đấy à? Với tao, bị con gái lớn tiếng sỉ nhục. Nói thật nhìn con bé ấy là tao không ưa.

Tùng buột miệng:

– Nhưng con bé ấy dễ thương chứ!

– Y như bà chẳng cái mà dễ thương nổi gì. Thằng ngố nào làm bỏ nó

chắc kiếp trước vụng đường tu.

Tùng cười cười:

– Mới bị nó lừa vài câu mà đã nổi cáu, trong khi đó tao phải ngồi đó cả nửa tiếng thì mày cứ tưởng tượng tao phải nghe gì, thấy gì.

Bảo nhún vai:

– Tất cả tại mày, nếu cẩn thận một chút thì đâu xảy ra chuyện.

Chìa tờ 100 đô cho Bảo, Tùng hỏi:

– Chùng nào nộp phạt đây?

Bảo đáp:

– Bây giờ, nhưng mày đi chứ không phải tao.

Đưa thêm 4 tờ 100 nữa cho Tùng, Bảo nói:

– Đem đôi lấy tiền nộp phạt. Chắc chắn là cỡ 5 triệu chứ không ít đâu.

Tùng dò dẫm:

– Bà già mày có mắng không?

Bảo uể oải:

– Đương nhiên là có rồi. Phải xòe ra 5 tờ chứ bộ ít hả.

Tùng xăm soi mấy tờ đô la:

– Cũng tại tao nên mới bị giam xe, rồi tao sẽ trả lại mày sau.

Bảo che mồm ngáp:

– Tao có đòi đâu mà mày lo đánh tiếng. Tao phải kiếm quán nào chui vào phê một giấc mới được.

Tùng sốt sắng:

– Gần đây có quán Chiều Tím khá lắm. Vào đó mày phê ba giấc cũng chả ai quấy rầy. Lấy được xe, tao sẽ tới đó rước mày.

Bảo gật đầu:

– OK! Tao biết qua đó, mày thẳng đi là vừa.

Vào quán, Bảo tìm một bàn khuất ở góc vườn, sau mấy bụi kiếng và thả hồn lim dim theo khói thuốc.

Suy cho cùng, hôm nay anh đúng là xui. Nếu đừng tới nhà dì Quyên anh đã không để cho Tùng lái xe, và cũng không để cho nó chạy nhanh đến mức đụng phải ông Tuấn trước mắt công an giao thông. Thật ra ông Tuấn đụng vào xe anh, nhưng ai đụng ai thì người ngồi trên chiếc 250cộc vẫn... đương nhiên có lỗi, lỗi càng nặng hơn vì Tùng không có bằng lái.

Bảo rít một hơi thuốc và thấy đắng nghét trong họng khi nhớ tới gia đình mình với những xung đột thường xuyên giữa anh em trong nhà. Ba anh có 3 người con trai. Lẽm là con bà vợ trước đã chết. Anh và Ân là con vợ sau nhưng lại không hợp nhau. Bảo không thích tính cách của ông anh cùng cha cùng mẹ với mình, vì tính Ân thủ đoạn,

tham quyền có vị. Chính vì vậy anh ít khi ở nhà mà thường lang thang với bạn bè ở các tụ điểm ca nhạc trong thành phố.

Đạo gần đây phong trào nhạc trẻ của sinh viên đang rầm rộ. Anh cũng khá nổi tiếng trong giới. Điều đó làm anh hãnh diện, nhưng làm ba anh khó chịu. Ông muốn Bảo phải đam mê tính toán làm ăn như Lâm và Ân. Ông muốn ép anh vào khuôn khổ có sẵn để biến anh thành một doanh nhân có máu lạnh, chỉ biết làm việc theo kế hoạch sắp xếp trước cho hàng tháng, hàng tuần, hàng ngày.

Khổ nổi, Bảo lại thích một cuộc sống phóng túng nên giữa anh và ba là cả một sự đối nghịch không khoan nhượng.

Để tỏ thái độ chống đối, Bảo lặn xả vào những đêm vui, với đám bạn trai gai đủ thứ lộn xộn, trong đó không thiếu các cô bé mê mệ giọng hát tiếng đàn của Bảo. Bảo thích thú vì mình là người của đám đông, của sự nổi tiếng dù chỉ là trong giới của mình.

Nhưng ồn ào, bát nháo mãi cũng chán, Bảo đã có những lúc ôm đàn thâu đêm, hát khan cả tiếng và đầu năm ngón tay ê ẩm đau, nhưng anh vẫn chưa thôi buồn. Sống trong gia đình càng lúc anh càng thấy lạc lõng. Anh xa lạ với ba, không đồng cảm với Ân, và không thích cách sống đua đòi của mẹ. Năm nay là năm học cuối, thế mà Bảo cứ trượt dài. Không khéo anh sẽ ra trường mà chẳng có mảnh bằng nào. Tùng vẫn thường nói: "Mày cần gì bằng cấp, rồi ba mày thu xếp đâu cũng vào đó thôi."

Bảo chột nhếch mép. Nói ra thật khó ai tin, nhưng anh đã tự hứa với lòng anh không đời nào để ba mẹ định đoạt cuộc đời mình. Do đó, chắc chắn sau khi tốt nghiệp đại học Bảo sẽ tìm cho mình một chỗ làm, cho dứt khoát không về công ty mà ba anh đang làm giám đốc.

Bảo nháp một tí cà phê rồi gác chân lên bàn, kéo nón che mặt ngủ. Nếu nhìn thấy anh trong bộ dáng này, chắc chắn dì Quyên sẽ vừ mắng vừa nhăn nhó, xót xa.

Nghĩ mà thương bà dì lỡ thời cô đơn của mình. Dì ấy ly dị chồng, không con cái nên rất thương Bảo. Dì Quyên lo cho anh còn hơn cả mẹ ruột. Đổi lại, Bảo cũng xem dì như mẹ của mình, lắm khi anh còn thương dì Quyên hơn cả mẹ nữa là khác.

Bảo nghe mẹ nói, thời gian gần đây dì Quyên đã gặp lại người yêu đầu đời, hai người thường hay qua lại với nhau. Điều này mẹ anh không đồng ý nên đã lên lớp dì Quyên mất một buổi nhưng hình như kết quả rất xấu. Thế là mẹ giận. Dì Quyên phân trần với Bảo rằng giữa dì và người đàn ông kia chỉ còn lại tình bạn. Dù thái độ dì rất thành thật, anh chẳng hề tin chút nào.

Bảo cố không nghĩ ngợi lung tung nữa, anh cần ngủ một chút để bù

cho cuộc chơi Bowling suốt đêm qua với Bích Hồng và đám bạn của con bé .

Đang mơ mơ màng màng, Bảo bỗng nghe giọng con gái quen quen nũng nịu vang lên:

– Lân chờ My lâu chưa?

Rồi giọng con trai ngọt ngào hoa mỹ:

– Bữa nay My đã tới, tất cả các khoảng thời gian chờ đợi trước đây đều có ý nghĩa rất lớn. Chờ lâu chừng nào thú vị chừng nấy.

Hé mắt nhìn, Bảo thấy bên kia những hàng cau kiểng là con bé Cung My và một thằng nhóc bung ra sữa trông rất quen mà anh không nhớ đã gặp ở đâu. Hai đứa đang chụm đầu vào nhau trước hai tách cà phê và một nụ hồng cắm đơn độc trong chiếc bình thủy tinh nhỏ.

Hùm! Đã chui vào tận xó xỉnh này mà còn không yên. Anh sắp bị tra tấn vì ức tị những câu vớ vẩn của bọn đang yêu nhau đây. Nhưng để xem con bé đánh đá ấy sẽ vờ vịt ra sao trước thằng bồ bất hạnh này.

Thằng nhóc vẫn vẩn vơ như đang ca cải lương:

– Cuối cùng rồi My cũng rời xa cái tháp ngà bảy tầng để đi đến với Lân. Thế là điều Lân mong muốn lâu nay đã thành hiện thực. Cám ơn My đã cho Lân những giây phút bay bổng tuyệt diệu như vậy.

Cung My cười khúc khích nghe lạ tai làm sao:

– Lân vừa nói gì vừa dài vừa êm nghe đến mức như ru ngủ vậy.

Thằng nhóc tự xưng là Lân tán vào một cách trắng trợn:

– Nếu được ru My ngủ, Lân không ngại đâu.

Bảo cười khùng khúc trong mồm khi con bé chưa ngoa:

– Lân có máu hài vậy mà lâu nay My không biết. Mai một trường có tổ chức văn nghệ, nhất định My sẽ giới thiệu tài năng của Lân cho bạn bè được thưởng thức một chút.

Lân có vẻ phật ý:

– Lúc nào My cũng đùa được hết. Hình như Cung My không biết buồn là gì cả.

– My đang buồn gần chết đây.

– Nhưng trông My cứ tươi rói như hoa chớm nở.

– Eo ơi! Lân nói thôi là đủ rồi, cần gì phải so sánh. Thật ra My không những buồn mà còn đang bức nữa đây.

Lân sẵn đón:

– My buồn bức chuyện gì vậy?

Cung My bí xị:

– Buồn vì ba My bị xe tông nứt xương chân, bức vì bị mẹ mắng.

– Sao mẹ lại mắng My?

Giọng My chột vút lên đầy tức tối:

– Cũng tại tên giặc lái quỷ sứ ấy. Hấn đụng ba My mà còn tỏ vẻ phách lối. Ý có tiền, hấn xòe ra tờ 100 đô để bồi thường, My giận quá hét toáng lên, mẹ đã không bênh My mà còn mắng trước mặt hấn nữa.

Lân ngạc nhiên:

– Bác gái có hiểu lắm không?

Không trả lời, Cung My hậm hực:

– My mà gặp lại, thì hấn sẽ biết.

Lân xua tay:

– Ôi! My gặp lại hạng người đó làm chi cho mệt. Thế bác trai hiện giờ ra sao?

– Ba My ngủ rồi. Nếu không My đâu tới đây để trút hết buồn bực.

Lân cười toe:

– Vậy Lân phải cảm ơn gã giặc lái nào đó mới được.

Cung My trề môi:

– Nói nghe thấy ghét. My về bây giờ.

Hai người bỗng im lặng, Bảo ngọc nguậy trở mình trên ghế. Đúng là anh vừa nghe một màn đối thoại dễ ghét nhất, nhưng nhờ thế, Bảo mới hiểu thêm một tí về con bé Cung My, thì ra con nhóc vẫn còn rất căm anh.

Hành động ném tờ 100 đô xuống bàn của Bảo có quá đáng không nhỉ? Anh nổi tiếng là nóng nảy, nếu Cung My đứng sừng sộ trước, chắc Bảo đã không hành động có phần hồ đồ như thế.

Lim dim mắt, Bảo cố dỗ giấc ngủ. Anh không muốn nghe, nhưng những lời Cung My và Lân cứ vẫn lọt vào tai trầm trầm, êm êm và vớ vẩn như anh đã từng nghĩ.

Tới chừng nào Bảo mới trở nên ngớ ngẩn vì tình như gã trai kia nhỉ?

Nhớ tới Bích Hồng anh thấy uể oải, cô ấy không đủ sức làm anh có những rung động đặc biệt gì, vẫn giống như với những cô gái khác.

Với Hồng, không phải là tình yêu, nhưng anh lại lao vào thế nhĩ Bảo mệt mỗi đêm lắm nhắm trong đầu để anh khỏi phải nghe những tiếng thì thầm, khúc khích, nhưng anh vẫn không tài nào ngủ được.

Bực bội ngồi dậy đốt thuốc, anh nhìn đồng hồ và mong Tùng mau quay lại để đưa anh đến một bàn bi da nào đó. Rồi anh sẽ bắt đầu một cuộc chơi tới sáng. Dốc còn cao, cứ thoải mái trượt. Nghĩ ngợi làm chi cho mệt chứ!

Giọng Tùng vang lên đầy ngạc nhiên khiến Bảo phải quay lại và bắt gặp thằng bạn mình đang vỗ vai tên nhóc Lân:

– Thì ra là người quen, chị Cung My đây là bạn của Lân à?

Lân cười toe:

– Dạ! My là bạn học cùng khóa. Tụi em thân lắm!
Làm như không để ý tới vẻ hững hờ trên mặt Cung My, Lâm giới thiệu:
– Anh Tùng, con cô Hai của Lâm, anh đang học Bách Khoa năm cuối.
Cung My khô khan:
– My đã gặp anh ta rồi, chỉ có cái không biết anh là gì của Lâm thôi.
Lâm nhúm mày:
– Ủa! Hai người gặp nhau hồi nào?
Cung My ngọt nhạt:
– Cách đây vài giờ đồng hồ, khi anh ta đưa ba My về nhà với cái chân bị băng.
Lâm kêu lên:
– Vậy là...là...
Cung My liếc xéo Tùng:
– Nhưng anh không phải là người xòe tiền ra để dẫn mặt My. Hừ! Cũng còn may, nếu My gặp lại cái tên hợm hĩnh ấy, nhất định My sẽ...sẽ...
Phía bên kia bụi cau kiểng, Bảo bật dậy và sùng sùng bước qua:
– Sẽ làm gì tôi nào?
Gương mặt hết sức ngẫu cùng sự xuất hiện bất ngờ của anh làm My hết hồn. Cô ngồi xuống chết dí trên ghế hết mấy chục giây rồi mới buột miệng:
– Tôi sẽ....sẽ...thử xem anh dám xòe đô ra trước mặt tôi nữa không cho biết.
Bảo nhếch môi ngạo nghễ:
– Tôi xài tiền rất đúng chỗ, nếu không có sự trao đổi, thương lượng nào đó, tôi xòe tiền trước mặt cô làm gì?
Cung My nóng người vì những lời ẩn ý đầy miệt thị của Bảo, cô chưa kịp nghĩ ra câu nào thật cay để đốp lại anh ta thì Lâm đã ôn tồn lên tiếng:
– Đây là chỗ quen biết, hai người cùng ngồi xuống giảng hoà đi mà. Tùng góp lời vào:
– Thật ra chỉ là hiểu lầm. Lúc ở nhà Cung My, chúng tôi đã giải thích rồi.
My cắt ngang:
– Nhưng tôi chưa thấy thỏa đáng.
Kéo ghế ngồi xuống, Bảo hơi giều cợt:
– Vậy bây giờ chúng ta sẽ nói tiếp đến bao giờ cô em tâm phục khẩu phục thì thôi.

Cung My bối rối vì đôi mắt lạnh nhưng bén ngọt của Bảo, cô trấn tĩnh bằng cách vênh váo:

– Tôi không phải là cô em.

Bảo xoa cằm:

– Thế thì xin lỗi chị vậy. Mong chị cho biết là chị chưa thấy thỏa đáng ở điểm nào?

Cung My cắn lưỡi, nhưng không thể nói ra điều mình âm ứ trong lòng. Đã vậy còn bị nghe giọng điệu xách mé của gã đầu đình kia mới tức. Dứt khoát cô phải hạ hấn thật đau mới hả.

Cung My cắn lưỡi, nhưng không thể nói ra điều mình âm ứ trong lòng. Đã vậy còn bị nghe giọng điệu xách mé của gã đầu đình kia mới tức. Dứt khoát cô phải hạ hấn thật đau mới hả.

Ngập ngừng một chút, My nói:

– Tôi đang ngồi với bạn và không muốn mất vui vì người mình ghét cay ghét đắng. Xin lỗi! Chúng ta đừng làm phiền nhau nữa.

Mặt tỉnh như không biết quê là gì, Bảo lên giọng:

– Thì ra chị Cung My là người thích hăm dọa và nói sau lưng người vắng mặt. Đúng là đồ nít ranh, ngựa non háu đá. Tôi cũng mong là từ giờ trở đi, chúng ta không ai làm phiền ai nữa.

Vỗ vai Lân, Bảo ra giọng kẻ cả:

– Anh đi nghe Lân. Bữa nào rảnh, uống cà phê với bọn anh. Cánh đàn ông với nhau vẫn dễ nói chuyện hơn.

Dứt lời, Bảo lại bỏ đi trước với vẻ phớt đời ngang ngạnh. Tùng nhìn Lân và My rồi lót tót theo sau.

My mím môi:

– Lân biết gì về hấn ta?

Lân dè dặt:

– My muốn hỏi về phương diện nào?

– Lân rành về phương diện nào cứ nói hết ra, My muốn hiểu rõ hơn về con người này.

Uống một hớp cà phê, Lân nhả nhận kẻ:

– Bảo là bạn anh Tùng từ hồi phổ thông, gia đình giàu có, nhưng cũng mới phát lên đây thôi.

Bĩu môi, My nói:

– My cũng nghĩ như vậy. Cách xài tiền đó chỉ có ở bọn trưởng giả, trông hợm hĩnh dễ ghét làm sao ấy!

Lân tiếp tục trích ngang lý lịch của Bảo:

– Ba của Bảo là giám đốc một công ty xuất nhập khẩu các linh kiện điện tử đang ăn nên làm ra. Anh ta còn có hai ông anh nữa. Hai ông này thì ham làm chứ không ham chơi như Bảo. Dầu sao anh chàng là

con út nên đương nhiên là phải được cưng chiều hơn, vì lẽ đó Bảo luôn có vẻ tự mãn.

My chống tay dưới cằm:

– Làm sao có thể thích được một gã như hắn nhỉ?

– Lân nghe anh Tùng khen Bảo là một anh chàng lịch thiệp, hoạt bát, tài hoa, hào hiệp, lại là công tử con nhà giàu. Đàn ông như thế con gái nào không thích khi anh ta còn là một tay chơi ghi ta rất khá!

Cung My lại bĩu môi:

– Lân nghĩ thế là lầm. Những cái anh Tùng của Lân khen đều là sự hào nhoáng, giả tạo bên ngoài mà ai cũng đóng được. Con người thật của Bảo đâu phải thế. My gặp hắn đang ở trong trạng thái cao ngạo, cộc cằn, thô lỗ, cau có thật tệ hại. Bởi vậy, những lời người ta khen hắn đều lệch tới 180 độ.

– Nhưng lệch cỡ nào, thật sự hắn vẫn là một công tử hào hoa. Khỏi cô gái chết mê khi nghe anh ta đàn hát.

– Với My, anh ta chẳng đáng kí lô ram nào hết. à! Bảo đang học Bách Khoa à?

Lân lắc đầu:

– Anh ta học Quản trị kinh doanh. Học rất giỏi nhưng chơi cũng bạo liệt. Bảo là một người khá độc đáo với cá tính mạnh mẽ, tâm hồn sâu sắc. Lân cho rằng những điều My gặp ở anh ấy chỉ là hành động bộc phát mà thôi. Anh Tùng nói Bảo có khuyết điểm lớn là rất nóng tính và nhiều tự ái. Với đàn ông, hai khuyết điểm này cũng là một nét của tính cách.

My giận dữ:

– Hừm! Coi bộ Lân ngưỡng mộ Bảo dữ!

Lân lắc đầu:

– Lân chỉ nói những gì mình biết về Bảo cho My nghe. Còn ngưỡng mộ à? Không bao giờ có chuyện đó, trái lại Lân đang khó chịu.

My tò mò:

– Về vấn đề gì?

Nhún vai, Lân cao giọng:

– Lẽ nào lần hẹn đầu tiên, My cứ muốn nghe Lân nói về một người đàn ông khác.

Hơi bất ngờ vì câu hỏi chứa đầy trách móc của Lân, My cong môi lên:

– Chẳng lẽ là Lân đòi cảm ơn gã giặc lái đó? My mới hỏi một tí đã khó chịu. Đàn ông thật ra đều nhỏ mọn như nhau.

Lân nhún mày:

– Sao My lại nói thế? Chẳng lẽ My hiểu nhiều về cánh đàn ông à?

Cung My chớp mắt giọng tỉnh bơ:

– Không nhiều lắm! Nhưng chỉ một điều đó thôi cũng đủ chán rồi.

Lân im lặng. Anh lặng lẽ ngắm Cung My và cố đoán xem cô đang nghĩ gì. Chắc cô không đang nghĩ tới anh như anh đang mê mải nghĩ tới cô đâu. Ngực Lân bỗng nhói nhói vì một linh cảm mơ hồ nào đó, lẽ ra Lân không nên nói nhiều về Bảo như vậy. Anh ta có thể là một đối thủ không khoan nhượng của Lân thì sao?

Nhìn gương mặt xinh xắn của Cung My, Lân cứ nhấp nhóm. Lời tỏ tình anh đã chuẩn bị đến thuộc lòng vẫn chưa một lần nói ra. Nếu chiều nay không có sự xuất hiện của Tùng và Bảo, có lẽ buổi hẹn đầu tiên của anh và Cung My sẽ nên thơ rất nhiều.

Lân nghiêng răng nguyên rửa cái ông anh họ và gã bạn chết tiệt của ông mà lòng vẫn nặng trĩu như đang đeo đá.

Giọng Cung My hốt hoảng kêu lên:

– Ôi chết! My phải về thôi! Nãy giờ đi lâu quá rồi, không khéo lại bị dũa te tua.

Lân rầu rĩ:

– Ngồi thêm một chút đi My. Mình đã nói được gì với nhau đâu.

– Không được! Ba đang bị thương, My lên đây là đã bất tiện lắm rồi. Hay Lân còn muốn My bị trời tru đất diệt?

Lân hỏi tới:

– Vậy bao giờ mình gặp nhau nữa?

Cung My cười:

– Ngày nào mình chả gặp nhau ở trong lớp. My thấy ngồi quán cà phê Lân cũng nói toàn chuyện trong lớp, vậy gặp ở đây chỉ cho tốn thời gian.

Lân vội vã:

– Lân sau Lân sẽ nói chuyện tụi mình, chỉ của hai đứa mình thôi.

Cung My le lưỡi:

– Chà có gì dễ ghét hơn phải nghe về cái tôi. My không thích chút nào. Với lại chắc là khó có lần sau lắm.

Lân lắc đầu:

– Đã có lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Lân là người kiên nhẫn nên sẽ không bỏ cuộc đâu. Mỗi ngày Lân sẽ chờ My ở đây, vào giờ này.

My tủm tỉm:

– Chắc bà chủ quán mừng lắm. Nghe đâu bà ấy có cô con gái học lớp 12 vừa đậu giải nữ sinh thanh lịch cấp quận.

Mặt Lân xù xuống:

– My ác vừa vừa thôi!

Cung My nheo mắt:

– Đã mang tiếng ác thì phải là đại ác, chứ Mỹ không thích ác vừa vừa đâu. Chơi với người ác phải coi chừng, không thôi mất mạng đó.

Thôi bye nhen!

Không để cho Lân kịp nói thêm lời nào, Cung My nghiêng đầu, nhún chân nhí nhảnh chào anh chàng rồi vọt thật nhanh.

Ngoài đường phố đã bắt đầu vào chiều, nắng vàng vọt trên những lá me già li ti lá. Cung My lơ đãng ngắm xe trên đường, lòng buồn buồn khi nghĩ tới ba, rồi ảm ức khi nhớ tới Bảo. Hứ! Trái đất tròn mà, chắc chắn cô và hắn sẽ còn gặp lại.

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 3

Cung My vừa nhòm người dậy định nghe điện thoại thì Khuê Tâm bảo:

– Điện thoại của tao đó!

My nhún vai:

– Vậy thì xin mời.

Tâm hất mặt:

– Vậy biến đi chỗ khác đi!

Mỹ dài giọng:

– Làm gì bí mật dữ vậy?

Khuê Tâm sốt ruột vì tiếng chuông dồn dập nên dậm chân:

– Đừng có tò mò, thẳng đi con nhóc!

My khúc khích cười, cô bế đĩa nho ra sân ngồi nhâm nhi ăn từng trái. Dạo này Khuê Tâm rất thường nhận được điện thoại, nhưng không phải của Ngôn. Tâm dấu nhưng My đoán chắc người gọi là anh bà con của Mỹ Hồng. Lần nào gã ta gọi cũng hơn nửa tiếng. Nghe điện xong, Tâm ngồi thừ ra cũng cả giờ. Mỹ rất muốn chọc nhưng chưa dám vì bà chị mình dường như đang có tâm sự. Nhón một trái nho bỏ vào mồm, Mỹ ngạc nhiên khi thấy Tâm bước ra ngồi phịch xuống ghế.

Cung Mỹ nheo mắt:

– Ủa! Sao bữa nay nhanh quá vậy?

Tâm cắn nhần:

– Của ba chứ không phải của tao.

My buột miệng:

– Dạo này ba với chị đất điện thoại ghê. Nhưng mà ai gọi ba vậy?

Khuê Tâm cau có:

– Ông nào chả biết, giọng thì cứ như là thanh niên mà cứ xưng chú chú cháu cháu với tao nghe ngọt sớt.

Cung My nhóp nhép:

– Ông nào cũng được, miễn không phải bà thì thôi.

Tâm cười khẩy:

– Cù lằn như ba, ngoài mẹ ra còn có bà nào khác chứ!

Cung My chăm chú nhìn Khuê Tâm:

– Nè! sao chị quạu quọ vậy? Hụt một cú điện thoại, có cần phải nổi điên lên không? Thế nào trong ngày nay anh cũng sẽ gọi nữa mà.

– Mày biết gì mà nhiều chuyện.
– Chị nghĩ vậy là lắm, em biết nhiều lắm đó!
Mặt Khuê Tâm hơi biến sắc, nhưng giọng vẫn bình thản:
– Đừng giả vờ bắt nạt chị, nhóc con à!
Cung My hỏi tới:
– Ảnh tên gì?
– Ảnh nào?
– Chậc! Anh chàng hôm trước tới nhà mình đó! Giả bộ hoài.
– Anh ta tên Điền. Sao tự nhiên mày lại hỏi ảnh chi vậy?
Cung My hạ giọng:
– Tại em có linh cảm anh ta sắp thế chỗ của anh Ngôn trong tim chị.
Khuê Tâm chớp mắt:
– Có điên mới dính vào hần.
– Thì chị giả bộ điên một chuyến thử xem.
Tâm khoanh tay ngạo nghễ:
– Anh ta đâu đáng để chị Hai đây làm như vậy.
Cung My lơ lửng:
– Phải hông đó? Em lại thấy chị giống như đang thất tình.
Tâm quắc mắt:
– Liệu hồn đấy quỷ nhỏ.
Khúc khích cười, My bung đĩa nho trở vào phòng khách, cô đi thật nhẹ để ba không phải phân tâm. My ngạc nhiên khi nghe giọng ba mình thật ngọt ngào:
– Em đừng nghĩ ngợi lung tung, rồi anh sẽ đến thăm em mà.
Quái! Ba đang nói chuyện với ai vậy kìa? Nếu nói là đàn ông sao lại anh anh em em thế kia?
Tò mò, My đứng lại để nghe tiếp, nhưng ông Tuấn đã thấy cô nên xua tay ra hiệu rút đi.
Cung My về phòng mà lòng dấy lên ức tị thắc mắc về Khuê Tâm, về ba mình. Hai người đang có bí mật gì riêng thế nhỉ?
Nhún vai dẹp lòng tò mò qua một bên, My thay chiếc áo pull trắng và chiếc quần jean xám tro rồi bước xuống cầu thang. Ba cô không còn nghe điện thoại nữa. Ông đang trầm tư bên điều thuốc. Thấy Cung My, ông hỏi:
– Đi đâu vậy?
– Dạ con ra tiệm phụ mẹ rồi đi học Anh Văn luôn.
Ông Tuấn hăm hè:
– Tao điện ra tiệm mà không thấy mày thì biết đấy!
Cung My làm thình dất chiếc Charly ra đường. Cô đã quen nghe những lời dọa dẫm của ba. Ông rất đa nghi, người nào đã một lần

phạm tội rất khó lấy lại lòng tin nơi ông. Chính vì vậy Cung My luôn khổ sở vì lỗi lầm xưa của mình.

Nhưng đó có phải là lỗi của cô không? Ba mẹ đâu dạy cô cách phân biệt người tốt kẻ xấu. Cô làm sao ngờ được người bạn cô đưa về nhà chơi lại tệ như thế. Đã bao nhiêu năm rồi My vẫn cứ bị ám ảnh mãi với những gã con trai tỏ vẻ sẵn đón mình.

Trong mắt cô, tất cả bọn họ đều đáng nghi ngờ, nhất là hạng mồm mép.

Tự nhiên My lại thoáng nhớ tới Lân. Anh chàng văn hóa sáo rỗng ấy cũng là một dạng mồm mép. Thế còn bao nhiêu dạng mồm mép khác mà cô phải đề phòng? Cái gã đầu đinh xác xược ấy thì sao nhỉ? Cung My chợt nhún vai. Cô điên mới nghĩ tới hắn. Điều cô phải làm bây giờ là ghé hiệu sách. Cô cần mua một số quyển tập truyện ngắn, thơ để gửi sang Mỹ cho cậu Đức. Tuần rồi cậu ấy điện về tỏ ý muốn có nhiều sách để đọc. Chị Tâm rất lười ba vụ sách vở, nên đã giao phó trọng trách này cho My. Hôm nay cô sẽ tha hồ lựa chọn với kinh phí một trăm đô cậu Đức đã gửi cho mẹ từ đầu tháng. Với từng ấy tiền, chắc chắn Cung My lời to chứ đâu thể lỗ được.

Nghĩ tới khoản lời ấy, cô tủm tỉm cười, những buồn bực vì lời hăm dọa của ba như tan biến mất.

Gởi xe xong, My lang thang một chút ngoài phố Sài Gòn rồi vào hiệu sách. Vừa đưa tay định lấy cuốn "Truyện ngắn chọn lọc" Cung My bỗng có cảm giác bị nhìn, cô quay ngoắt lại và bắt gặp một đôi mắt vừa sắc vừa lạnh đang sỗ sàng ném vào cô cái nhìn soi mói.

Cung My nóng người, cô lau bàu:

– Đúng là trái đất tròn.

Bảo nhân mạnh:

– Phải nói trái đất vừa tròn vừa nhỏ nên tôi mới được gặp lại chị, nhưng gặp lại trong tiệm sách cũng hay hơn là gặp lại ở ngoài chợ cá.

Cung My chớp lại:

– Phải chị gặp anh ở ngoài chợ cá, tôi nhất định xem anh mua cá ra sao.

Cầm quyển thơ "Tứ Tuyệt Cho Nàng" lên Bảo thảo nhiên nói:

– Cũng như mua sách thôi, chớ có gì lạ đâu. Tôi không những mua cho mình, mà còn biết chọn hộ người khác nữa.

Giọng Bảo bỗng trầm xuống:

– Chị Cung My định mua sách gì vậy? Nếu chị mua nhiều, tôi tình nguyện đi theo để cầm giúp.

Cung My khinh khỉnh:

– Cảm ơn lòng tốt đáng ngờ của anh.

Cung My bước dọc theo hàng kệ, Bảo bước theo. Cảm giác có người rề rà một bên làm My khó chịu. Cô đứng lại và nói:

– Xin lỗi! Anh làm tôi ngại đến mức không chọn sách được.

Bảo nói:

– Biết làm sao hơn khi tiệm này hẹp lại đông khách. Tôi nghĩ chị không nên đeo ba lô sau lưng như thế, coi chừng một lát không còn tiền trả sách đó! Ở chỗ đông người, phải để ý chứ!

Cung My xốc ba lô lên, trừng mắt nhìn Bảo, rồi bỏ qua kệ sách khác. Những lời Lâm kể về Bảo bỗng vang lên mồn một trong đầu cô. Nếu đúng là con gái rất ngưỡng mộ Bảo, và anh ta dễ dàng chiếm được cảm tình của họ thì đối với My, Bảo chẳng là cái gì cả. Anh ta đừng bày đặt quan tâm nhằm tạo ấn tượng với cô vô ích.

Chen chúc đi vòng hết tiệm, Cung My cũng chọn được mười đầu sách. Cô hy vọng cậu Đức sẽ hài lòng với những cuốn sách này. Đặt chồng sách ở quầy tính tiền, Cung My kéo ba lô xuống lục lọi và tái mặt khi nhìn thấy vết rọc dài tàn nhẫn ngang qua cái ba lô xinh xắn đáng yêu của mình.

– Cái ví không còn nữa.

Cô ú ớ kêu lên: "Móc túi!" Rồi mếu máo như con nít.

Đám hiếu kỳ bu quanh, kẻ bàn ra, người góp lời làm cho Cung My càng rối thêm khi nghĩ tới ba mớ giấy tờ trong ví.

Eo ơi! Mất tiền đã đành, nhưng làm lại chứng minh nhân dân, thẻ sinh viên, bằng lái xe, giấy chủ quyền xe thì không phải là chuyện đơn giản.

Cung My thất thểu vạch đám đông bước ra đúng lúc Bảo đang bẻ tay một thằng bé ăn mặc như học sinh và dẫn ngược nó vào tiệm.

Thấy cái ví bé xíu của My lên quầy tính tiền, Bảo hất hàm:

– Chị xem trong ví coi có thiếu gì không?

Sững sờ hết mấy giây, My líu ríu làm theo lệnh của Bảo, cô mừng rỡ:

– Không có mất gì hết.

Đám đông phần nộ:

– Đem giao nó cho công an đi.

– Người trong lịch sự thế mà rạch giẻ.

Thằng nhóc không ngớt năn nỉ khiến Cung My mỉm lòng, cô nhỏ nhẹ:

– Anh tha cho nó được không?

Bảo buồn tay đưa bé ra:

– Tùy ý chị.

Không đợi Cung My lên tiếng, thằng bé lúi mắt.

Nhìn cái ba lô rách, My rầu rĩ than:

– Thế nào về nhà cũng bị ba dũa.

Bảo châm chọc:

– Đó là bài học cần thiết cho những người đã được cảnh cáo, nhưng vì tự cao và bướng bỉnh nên cố tình quên đi.

My phản ứng:

– Cảm ơn những gì anh đã làm cho tôi, những điều đó không có nghĩa lời anh vừa nói hoàn toàn đúng.

Đợi nhân viên nhà sách tính tiền xong Cung My lại nói tiếp:

– Tôi không nghĩ một thằng bé như thế lại ăn cắp, chớ không phải đó là lời cảnh báo của anh. Dù sao tôi cũng thành thật cảm ơn. Chào!

Mắt Bảo nheo nheo:

– Hẹn sớm gặp lại nhé chị ấy!

Cung My làm thình bước đi, ra tới bãi xe, cô gặp lại Bảo. Anh ta đang chễm chệ trên chiếc mô tô 250 phân khối. Nhìn vẻ ngạo nghễ của Bảo và vẻ đồ sộ của chiếc xe, My buột miệng:

– Thì ra con quái vật này đã đụng ba tôi.

Bảo lắc đầu:

– Ông bác đụng vào nó thì đúng hơn.

Cung My vừa dắt chiếc Charly vừa nói:

– Ba tôi là người cẩn thận, lại đi xe đạp thì làm sao đụng vào nó được! Tôi tưởng hôm rày chị đã hỏi bác ấy xem phải quấy thuộc về ai rồi chứ!

Bĩu môi, Cung My ngang ngạnh:

– Ai phải, ai quấy công an giao thông đã xử rồi, tôi còn hỏi làm gì. Nếu anh nghĩ là mình đúng sao không phản ứng với công an, để bây giờ ầm ứ.

Bảo thản nhiên:

– Kính lão đắc thọ! Tôi có ầm ứ gì đâu. Nhưng chị nói ngang khó nghe quá!

Cung My làm thình, lòng dấy lên một chút tò mò khi nhớ tới thái độ rộng lượng của ba mình hôm đụng xe. Cung My dò dẫm:

– Anh biết ba tôi trước khi xảy ra tai nạn, đúng không?

Bảo cao giọng:

– Do đâu chị lại nghĩ thế?

Cung My thản nhiên nói:

– Ba tôi là người rất khó tánh, nếu không đã từng gặp gỡ quen biết, ông ấy đâu dễ dàng bỏ qua cho các anh đâu.

– Thì ra là vậy. Nhưng thật sự tôi chưa bao giờ trò chuyện với bác

trai cả.

– Nhưng hai người đã từng gặp nhau?

Cười cười thật dễ ghét, Bảo nói:

– Không phải chúng ta đã từng than rằng trái đất này vừa tròn vừa nhỏ đó sao? Thành phố này 4, 5 triệu dân tôi quen hết ráo đấy!

Cung My liếc Bảo một cái bén ngọt:

– Xí! Đúng là dân kho đạn, hèn chi nỏ hết biết!

Bảo bật cười vì cách nói của My, nhưng anh vẫn nói tiếp:

– Thật đấy! Chị là người cuối cùng ở Sài Gòn tôi vừa mới được quen.

– Nhưng tôi không muốn quen anh, xin anh đừng theo tôi nữa. Khó coi lắm!

Bảo nhún nhận phân trần:

– Chị đúng là chủ quan khi nghĩ tôi kè kè theo. Chẳng qua chúng ta cùng đường, nếu lẳng lặng bỏ đi trước, tôi thấy không đành lòng.

Cung My mĩa mai:

– Anh lịch sự làm tôi phải ngạc nhiên. Tiếc rằng tôi không thích nghe tán. Anh nhảm đối tượng rồi!

Bảo tỉnh như ruồi:

– Tôi cũng rất ghét tán, do đó không thể nhảm đối tượng được.

Cung My chớp mắt. Hừ! Hắn ta đúng là lẻo lự. Chỉ có chiêu im lặng mới trị được hạng siêu mồm mép này. Đôi co qua lại, hắn sẽ tương mình thích.

Mím môi phớt lờ, My chăm chú điều khiển xe, thái độ của cô làm Bảo buồn cười khi nghĩ là tất cả con gái đều giống nhau. Anh đã quen với những cảnh vờ vĩnh nghiêm trang thế này. Nếu Bảo chịu khó kiên nhẫn, con nai tơ có bề ngoài chua ngoa, đánh đá, nhưng hết sức ngờ nghệch này cũng rơi vào bẫy của anh thôi.

Trò chơi sẽ hết sức thú vị nếu chuyển sang kiểu mèo vờn chuột. Anh đã quen vai mèo mun có bộ mặt hiền từ, nhưng với bộ vuốt sắc bén không tha chú chuột bạch ngây thơ, ngờ nghệch cả tin nào.

Bảo đột ngột đổi giọng:

– Nếu vì tai nạn không ai muốn xảy ra ấy mà Cung My vẫn căm tôi mãi thì không công bằng đâu. Chúng ta có thể là bạn tốt của nhau mà.

Cung My hơi khựng lại vì những lời của Bảo. Đúng là cô có phần quá khích khi đối đáp với anh. Nhưng tại sao vậy? Có phải lỗi lầm thủa xưa ám ảnh cô quá sâu, nên đối với một người như Bảo, tự nhiên Cung My có những phản ứng khắc khe hơn so với những gã con trai khác nhằm tự vệ chẳng. Cô không rõ cô nữa, My chỉ linh

cảm rằng nếu không đối xử với Bảo như thế, cô sẽ khó sống yên ổn. Lắc đầu cương quyết, Cung My nói:

– Tôi chỉ có thể xem anh như người quen là hết mức. Còn bạn tốt hả? Hồng dám đâu, vì tôi đã có bạn rất tốt rồi.

Bảo chép miệng:

– Thật tiếc! Nhưng tiếc cho ai ấy quá kiêu căng kia. Tới ngã tư rồi, chúng ta không cùng đường nữa. Chào ấy nhé!

Nhìn Bảo rú ga vọt xe đi, Cung My vừa tức vừa xốn xang. Hết Lân trách cô độc ác, giờ tới Bảo chê cô kiêu căng. Thật ra độc ác hay kiêu căng cũng chỉ là lớp vỏ của cô trước bọn mày râu. Con tim cô luôn khao khát một tình cảm nhẹ nhàng, lãng mạn của lứa đôi.

Nhưng có ai hiểu được tâm tư của My không.

Buồn bã với nỗi niềm thiếu người chia sẻ My tặng ga, chiếc Charly với vòng bánh nhỏ cũng cố vọt lên nhưng đâu thể nào nhanh đến mức có thể bỏ lại những nỗi niềm chất chứa trong lòng cô.

Cung My chợt náo lòng với ý nghĩ: "Mình đã cố tình làm cho bọn con trai ghét." Nhớ tới đôi mắt sắc lạnh của Bảo, những lời văn hóa sáo rỗng của Lân, My thở dài:

– Nhưng thôi! Nghĩ tới họ làm gì, tự mình đã muốn thế cơ mà.

Cung My giật mình vì giọng nói gay gắt của ông Tuấn, nghe sao chát chúa hơn thường ngày. Chạy vội vào phòng làm việc của ông, My nói:

– Ba gọi con?

Mắt không rời tờ báo, ông Tuấn cộc lốc:

– Pha ly trà sâm khác.

– Dạ!

My vừa quay đi, ông Tuấn lại bảo:

– Đem cả hộp bánh đậu xanh vào.

Cung My lại "dạ" rồi xuống bếp. Lấy gói trà sâm cho vào tách, chế nước sôi, My đập nắp lại, để lên khay rồi đặt hộp bánh đậu xanh Rồng Vàng kế bên. Rất cẩn thận cô mang tới để trên bàn cho ông.

Ông Tuấn nói mà không hề nhìn cô:

– Đóng cửa lại và làm ơn đừng ồn ào để cho tao làm việc.

– Vâng ạ!

Cung My lặng lẽ bước tới salon và ngồi phịch xuống. Với cô, bao giờ ba cũng nói trống và xưng tao. Từ bé đến gần này tuổi, My đã quen nghe như thế, nhưng chả hiểu sao hôm nay cô lại thấy rất buồn. Rõ ràng với riêng My, ba lúc nào cũng lạnh lùng, xa cách. Cô làm việc tốt thì không khi nào được khen, nhưng chỉ cần sai phạm một chút là đã bị lên lớp ngay.

Ông là người ít nói, do đó khi rầy cũng không tràn giang đại hải, nhưng lời nào thì đau lời đó. Trong hai chị em, Cung My bị rầy nhiều nhất. Mỗi rồi cô luôn mang mặc cảm mình vụng về, vô tích sự. Khi có mặt ông Tuấn, My luôn thu vào lớp vỏ vô hình đến mức thụ động. Trái lại khi vắng ba, Cung My hoạt bát, nhanh nhẹn, nghịch ngợm, chua ngoa, đánh đá không thua bất kỳ một cô gái nào. Cô vô tư, ngóch nghếch cách mấy, My cũng nhận ra là ba không thương mình bằng thương chị Khuê Tâm. Để lý giải vấn đề này, My thường dùng khoa bói toán. Giống như các bà già xưa, có bô lô, ba la rằng tuổi cô và tuổi của ba không hợp. Cách giải thích vô căn cứ này chỉ là cách tự an ủi mình và My xem đó như là chân lý dễ dễ sống, dễ chịu đựng hơn.

Ngồi chưa được 5 phút, mẹ cô đã về tới, giọng bà hôm nay cũng cộc lốc:

– Ông đâu?

My lo lắng khi thấy mặt mẹ nặng trĩu:

– Dạ ba đang ở trong phòng làm việc.

Cười nhạt, bà Linh gần từng tiếng:

– Hừ! Siêng dữ!

Vừa nói bà vừa te te đi vào phòng ông Tuấn. Cung My le lưỡi than thầm:

– Chết rồi! Lại xảy ra chiến tranh.

Khuê Tâm đứng trên cầu thang ló đầu xuống hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Cung My vừa nhún vai vừa lắc đầu:

– Em không biết. Nhưng coi chừng, đạn pháo bay trúng mình thì khổ.

Tâm nhấn nhó:

– Rầu ghê! Mẹ chỉ ngưng đấu khẩu với ba được 2 hôm rồi đâu lại vào đấy. Gây làm gì khi người thua cuộc là mình cơ chứ!

Cung My ngao ngán chống tay dưới cằm. Cô không biết hôm nay mẹ khai pháo vì lý do gì đây.

Nhưng để giải đáp thắc mắc của cô, bà Linh chợt gào lên:

– Ông nói đi chứ? Tại sao? Tại sao ông đi trên đường đó để bị xe tông?

Nhôm dậy khỏi ghế vì câu hỏi khác thường của mẹ, Cung My tròn mắt nhìn Khuê Tâm vừa lúc cô bước xuống bậc cuối cùng của cầu thang. Hai chị em im lặng rình nghe câu trả lời của ba.

Giọng ông Tuấn khô khan:

– Bà đừng kiểm chuyện nữa, tôi muốn được yên.

– Muốn được yên thì trả lời câu hỏi của tôi đi.
 My nghe ba mình cười khẩy:
 – Bà đã biết rồi, tôi còn trả lời gì nữa đây?
 Bà Linh lấp bắp rồi ré lên:
 – Nghĩa là ông... ông... ôi trời đất ơi! Thật là khốn nạn!
 – Bà không cần phải rộng mồm thế đâu. Lâu nay tôi vẫn trốn trách nhiệm làm chồng, làm cha. Tự bản thân, tôi thấy mình không có lỗi gì với gia đình hết.
 – Ông còn dám nói thế với tôi à?
 – Tôi không hề muốn. Tại bà ép đó thôi! Đã là vợ chồng, không có tình cũng có nghĩa. Hai mươi mấy năm nay tôi đã trọn nghĩa với bà. Bà không có quyền đòi hỏi cao hơn một khi bà đã từng cãi lời chồng.
 Giọng bà Linh tức tưởi:
 – Ông lại nhắc tới Cung My để làm tình làm tội tôi à? Đây đâu phải là nguyên nhân, khi ông đã thay đổi từ trước đó rồi.
 Ông Tuấn nói nhỏ nhưng chị em My vẫn nghe rõ mồn một:
 – Không phải sao? Thừa biết là tôi không muốn có nó, nhưng bà đâu chịu bỏ. Tôi luôn thấy nhục mỗi khi nghĩ nhớ nó mà anh Đức mới gởi tiền về.
 Bà Linh ngắt ngang lời ông:
 – Im đi! Đừng kéo con bé vào chuyện này. Nó vô tội! Hừ! Tôi không bỏ qua chuyện này đâu.
 Giọng ông Tuấn thách thức:
 – Nếu bà muốn thì cứ quậy. Trong nhà mà xảy ra chuyện, nhớ đừng bao giờ trách tôi.
 – Ông thách tôi nên mới hăm dọa như vậy.
 Cung My lòng bùng nổ tai vì những lời vừa nghe. Lần này có cái gì đó bất thường. Nhất là những lời nói về cô. Vậy nghĩa là sao chứ?
 Nhìn Khuê Tâm, My hỏi nhỏ:
 – Chị hiểu gì không?
 Tâm lắc đầu khiến My càng hoang mang dữ dội. Hai chị em hồi hộp khi nghe ông Tuấn nói:
 – Bà muốn nghĩ sao về tôi cũng được. Bà muốn trong nhà yên ổn hay rồi tung lên thì tùy.
 – Ông đừng thách, lần này tôi không nhịn nữa đâu. Bất quá bỏ nhau là cùng!
 Cung My hốt hoảng nhìn mẹ lao ra khỏi phòng ba như con sóc. Thấy My và Tâm trở mặt ngó mình, bà cao giọng:
 – Con Tâm đi với mẹ.

Khuê Tâm liếm môi:

– Nhưng đi đâu mới được? Đã xảy ra chuyện gì, mẹ bình tĩnh lại đã! Bà Linh ngồi phịch xuống ghế, gương mặt lơ lảo thất thần khác hẳn những lần gây gỗ trước đây của bà làm Cung My thấy lo. Nhất là những lời không đầu không đuôi mà mẹ và ba vừa đề cập đến cô vừa rồi. Những lời ấy có nghĩa gì cơ chứ? Đầu My lại ơng ơng vang lên những thắc mắc.

Cô rụt rè nhìn mẹ:

– Con đâu có làm gì. Sao ba lại có vẻ giận con vậy?

Bà Linh gượng gạo:

– Để ý làm chi những lời của ông.

Khuê Tâm buột miệng:

– Nhưng sao ba lại nói thế? Thật sự tụi con không hiểu. Mẹ nghi ngờ cái gì mà hỏi ba chuyện đụng xe hôm trước?

Bà Linh làm thinh rồi bất ngờ đứng dậy bảo:

– Con Tâm đi công chuyện với mẹ, còn My đi chơi đâu thì đi. Để ông ở nhà một mình cho ông biết thân.

Cung My lắc đầu:

– Con ở nhà xem ba có sai gì không.

Bà Linh nhú mày rồi ngập ngừng như muốn nói điều gì đó, nhưng lại thôi.

Khuê Tâm nhỏ nhẹ:

– Mẹ chờ con thay quần áo đã.

Còn lại 2 mẹ con, My lại hỏi:

– Sao ba thấy nhục vì con hả mẹ?

Bà Linh xua tay:

– Ôi! Ông giận cá chém thớt. Giận mẹ rồi nói quàng qua con. Hơi đâu mà nghe!

– Không phải đâu! Ba nói là...là....

Bà Linh gạt ngang:

– Rót cho mẹ ly nước!

– Dạ!

My đứng dậy với một bụng âm ứ. Rõ ràng mẹ sai cô rót nước để cô không hỏi tiếp được. Nhưng thế nào cô cũng tìm hiểu cho ra lẽ. Mẹ không chịu giải thích cho thỏa đáng thì My sẽ hỏi ba, ông không thể chối những lời mình đã nói.

Cung My chột thờ dài. Nhắm cô đủ can đảm để hỏi ba hay không, hay vừa vào phòng ông nạt một cái là đã lui ra rồi?

Đưa ly nước cho mẹ, Cung My dò dẫm:

– Mẹ đi đâu vậy?

– Đi khai hụi.

Nhìn mẹ, My biết là bà nói dối vì hôm nay không phải là ngày khai hụi, nếu phải, bà cũng không còn tâm trí đâu để đến đó.

Mẹ cô không được ăn học nhiều, nhưng lại giỏi kinh doanh mua bán, mọi việc trong ngoài đều do bà quán xuyến, ba My chẳng phải lo gì cả. Ngày hai buổi ông đến làm thủ thư trong một thư viện khá bề thế ở thành phố. Chính nghề nghiệp này đã biến ông thành một con mọt sách. Ông đọc nhiều nên kiến thức rất rộng, nhưng lại thiếu bản lĩnh để lăn lộn kiếm sống như mẹ.

Dù không nói ra, nhưng ông khá tự phụ với cái vốn tinh thần của mình. Sự khập khễnh về trình độ khiến cha mẹ My không hòa hợp được với nhau, mỗi chút mỗi tranh cãi. Thường thì mẹ cô nhin, có chuyện bà nhin đúng, nhưng rất nhiều khi bà nhin một cách vô lý với mục đích yên nhà yên cửa.

Ba có ý thức rất rõ vấn đề này nên luôn trích thượng với vợ con.

Những lời ông nói vừa rồi chứng tỏ như thế. Mẹ bảo chị Tâm chờ đi công chuyện là một cách nhượng bộ. Rồi đâu cũng sẽ vào đấy. Khổ nỗi lần này tâm hồn My còn đọng lại một mối hoài nghi về bản thân mình.

Chờ Khuê Tâm chờ mẹ đi khuất, Cung My đóng cổng lại rồi lảo nhảm trong miệng:

– Nên. Không nên. Nên. Không nên.

Nếu My hỏi ba thắc mắc của mình sợ chuyện mình vừa lắng xuống sẽ nổi giông nổi gió lên tiếp, chị em cô sẽ điếc lỗ tai bên phải, ù lỗ tai bên trái, cả hai lỗ tai đều bị tra tấn. Ráng chịu âm ức một chút, nhưng trong ngoài êm cũng nên.

Ngang phòng ba, Cung My đi thật nhẹ, nhưng dường như ông biết nên nói vọng ra:

– Vào đây!

My vội bước vào, lòng nom nóp không hiểu ba muốn nói gì với mình.

Ông Tuấn chỉ cái ghế:

– Ngồi xuống đi!

My rầm rập tuân lời, cô khổ sở vì cái nhìn xa lạ của ông Tuấn, dù từ bé đến giờ ông vẫn nhìn cô như thế.

Ông hát hăm:

– Bây giờ có nghe tao và mẹ mày nói chuyện không?

– Dạ có!

– Không thắc mắc gì sao?

Cung My liếm môi:

– Con không hiểu sao ba lại nói như thế. Chả lẽ tới bây giờ ba vẫn chưa tha thứ lỗi lầm con đã gây ra năm con học lớp 10, trong khi bao năm nay con đã cố gắng chứng chắc hơn, khôn ngoan hơn trong vấn đề giao tiếp bạn bè.

Ông Tuấn khó khăn:

– Những cố gắng ấy chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.

My tức tức kêu lên:

– Tại sao vậy?

Mặt ông Tuấn tràn đầy sự khinh bỉ:

– Vì bản thân mày đã là một tội lỗi. Tao không hề muốn mày. Tới bây giờ vẫn thế. Hai mươi mấy năm nay tao đã cố gắng chịu đựng mày và không than vãn. Thế nhưng bà ấy lại muốn kiếm chuyện. Hừ! Để thử xem bà sẽ quậy như thế nào.

Cung My lặng người vì những lời ông Tuấn nói. Đúng là giận cá chém thớt, nhưng My có tội tình gì để phải làm thớt cho cái lưỡi dao bén ngọt của ông băm xuống không thương tiếc chứ!

Ông Tuấn mím môi:

– Bây giờ thì rút ra và nhớ rằng bắt đầu từ lúc này, bà quậy một thì tao sẽ quậy mười. Nhớ nói lại với bà như vậy!

Cung My chạy vội ra sân. Đất như chao nghiêng dưới chân cô. Thật sự cô không hiểu gì hết. Đây là lần đầu tiên ba mẹ kéo cô vào cuộc chiến một cách hết sức vô lý.

Nhớ tới những cú điện thoại mà ba vẫn nhận gần đây, Cung My mơ hồ đoán rằng mẹ đang nghi ngờ ba về chuyện gì đó. Lẽ nào ông có người đàn bà khác? My vội xua ngay điều mình vừa nghĩ ra khỏi đầu. Ba cô không phải là mẫu đàn ông thích chuyện trăng hoa, ong bướm. Với bộ dáng công chức cần mẫn, gương mặt, ngày hai buổi cạo cạo cách trên chiếc xe đò đông cũ kỹ như chiếc xe thô thời Điện Biên, đàn bà con gái nào thèm để ý tới ông, chớ nói chi đến chuyện yêu đương mè nheo.

Vậy thì tại sao? Việc mẹ gây với ba hôm nay lại có liên quan tới My chứ?

Nhức nhối, nặng nề vì những thắc mắc không giải thích được, My mở cửa đi ra đường. Lang thang trong những con hẻm thông nhau, My dừng lại trước nhà Khánh Ly và cất tiếng gọi. Đáp lại lời cô là một tràng sữa của 3, 4 con chó. Đợi lúc chó im hơi lặng tiếng, Ly mới lò dò đi ra với gương mặt ngái ngủ:

– Trưa nắng vậy mà mày cũng đi chơi à?

My bước sau lưng Ly:

– Ở nhà buồn quá!

– Lại xảy ra chiến tranh chớ gì?

– Sao mà biết?

Ly vươn vai nằm lăn ra salon:

– Dì Linh mới ở nhà tao về. Dì với mẹ tao nói nhiều lắm! Nghe lỗm bõm, tao cũng thấy lớn chuyện đó!

Cung My sốt ruột:

– Mà nghe được cái gì?

Khánh Ly uể oải:

– Nhiều cái lắm! Nhưng toàn bộ bí mật quốc phòng, tao chẳng dám tiết lộ.

Cung My nôn nóng:

– Chiến tranh xảy ra rồi, còn bí mật quốc phòng gì nữa. Nói đi mà!

Ly hỏi:

– Thế dì Linh đâu?

– Đi với chị Tâm rồi.

– Nhưng đi đâu?

My chép miệng:

– Mẹ nói đi khai hội, nhưng tao không tin.

Khánh Ly lắm bầm:

– Không lý nào dì Linh đi mà không rủ mẹ tao. Lúc này mẹ tao hứa sẽ hợp tác chiến đấu với mẹ mà!

Đánh vào vai Ly một cái thật mạnh, My càu nhàu:

– Úp mở hoài, tao bức quá!

Ly nhăn nhó:

– Tao muốn nói lắm, nhưng sợ bị rày. Mà vào mà hỏi mẹ tao ấy!

Liếc Ly một cái gần tét mí mắt, Cung My te te đi vô phòng của bà Hằng.

Đang ngồi đọc báo, thấy cô, bà hỏi ngay:

– Mẹ con đâu?

Cung My lắc đầu. Bà lại hỏi tiếp:

– Ông bà gây nhau à?

My gật đầu. Bà Hằng buông tờ báo xuống:

– Tao đã dặn phải ráng nhịn mà mẹ mà cũng không nhịn được. Gây như vậy khác nào động thảo kinh xà. Làm sao có thể bắt được tại trận chứ!

Tai My ù lên, cô lấp bắp:

– Bộ... bộ ba con có bà nhỏ hả dì Hằng?

– Ủa! Vậy lúc này ba mẹ mà gây nhau vụ gì mà bây giờ hỏi tao?

Cung My ngập ngừng:

– Hai người nói qua nói lại nhiều câu chỉ có hai người hiểu. Nhưng

ba lại đề cập tới con. Ba nói là không muốn có con, nhưng mẹ không chịu bỏ.

Bà Hằng chép miệng:

– Hừ! Ba mày thật tệ! Giận vợ rồi bắt quàng qua con. Lấy con để lấp lỗ lăm của mình.

Cung My ghen ở ngực:

- Dì Hằng à! Con muốn biết tại sao ba nói như vậy ?

– Chậc! Đã bảo ba mày giận cá chém thớt mà!

My rơm rớm nước mắt:

– Không phải đâu! Lúc mẹ đi rồi, ba gọi con vào phòng và bảo rằng: “bản thân mày đã là một tội lỗi . Tao không hề muốn có mày . Tối bây giờ vẫn thế .”

Bà Hằng im lặng nghe My kể hết những lời ông Tuấn nói và lắc đầu:

- Đàn ông gì mà nhỏ mọn!

Cung My rầu rĩ:

– Nếu thật sự ba có bà nhỏ, chắc con khó sống yên ổn quá! Nhưng hỏi đó tại sao ba lại muốn mẹ bỏ con chứ ? Chắc chắn là dì biết .

Đừng dấu con mà dì Hằng . Thật ra con có phải là con của ba không ?

Bà Hằng vội nạt ngang:

– Nghĩ vậy không hà . Mày là con của ông chứ con của ai . Chuyện đã tới đây rồi, tao không muốn dấu làm gì nữa .

Ngẫm nghĩ như để lựa lời, bà Hằng kể:

– Thật ra cách đây hai mươi mấy năm ba mày đã có bồ, chứ đâu phải mới đây . Cũng vì người đàn bà ấy mà ông thân bại danh liệt . Hồi đó ba mày là một giáo sư dạy Triết nổi tiếng ở SG. Ông trẻ tuổi, mồm mép, lịch sự chứ không ử ễ, lảm lì, và ti tiện như bây giờ .

Chính vì vậy mà các cô nữ sinh si mê ông cả hàng khối .

Cung My nói:

– Con cũng biết là ngày xưa ba là thầy giáo, nhưng tại sao ba lại lấy mẹ trong khi con gái theo ba hàng khối ?

Bà Hằng trề môi:

– Không phải dì nói xấu, nhưng ba con đều lảm! Lại thâm hiểm nữa .

Đang bất ngờ về câu phán xét khá hắc ám của bà Hằng, My lại nghe kể tiếp:

– Hồi xưa ông tứ cố vô thân, dưới quê lên thành phố ăn học . Ông là bạn của cậu Đức, thấy ba mày nghèo nên cậu Đức mới đưa về nhà ngoại ở trọ mà không lấy một đồng xu . Hồi đó tao thấy mặt đã ưa không vô . Chả hiểu sao mẹ mày lại mê mới khổ chứ! Đang học năm

cuối đại học, ông ta đã cưới mẹ mày để có một chỗ dựa vững chắc . Lúc đó mẹ mày mới 17 tuổi, đang bán đồ ngoài chợ . Cưới vợ, ra trường dạy ở Thủ Đức nhưng ba mày dẫu kỹ lắm . Bởi vậy tại học trò cứ tưởng thầy còn độc thân không hà! Các cô học sinh môn mơn như hoa ấy đâu có biết ông thầy lịch lãm, đẹp trai, có giọng giảng bài lôi cuốn lại đã có vợ và con gái rồi . Bọn họ vừa trẻ, đẹp, lại được ăn học, dĩ nhiên phải hơn hẳn người vợ buôn thúng bán bưng . Mẹ mày chỉ biết hy sinh cho chồng, cho thần tượng trên cao chín bệ của mình mà không biết anh ta đã phản bội từ lâu .

Nhìn gương mặt ngờ ngợ của Cung My, bà Hằng nói:

– Từ khi có Khuê Tâm, ba con bắt đầu đi đứng thất thường . Lấy có từ Thủ Đức về SG vừa xa vừa mệt, ông xin trường được một phòng trong khu tập thể và hầu như ở lại đó nhiều hơn về nhà . Mẹ con không chịu, thế là hai vợ chồng gây gổ, ông được nước ở trong trường luôn . Lẽ ra mẹ con bé Khuê Tâm lên trên với chồng, nhưng vì còn lo cho bà ngoại con nên đành phải ở lại SG tiếp tục buôn bán .

Cung My ngập ngừng:

– Chính thời gian này ba con đã sa ngã ?

Bà Hằng cười khẩy:

– Hừ! Ông đã có bồ từ lúc mẹ con mang thai Khuê Tâm, và ông đã tìm được có đi Thủ Đức một mình ở với nhân tình . Thời gian đó đạo đức giáo viên được xếp lên hàng đầu, chỉ cần một sai phạm là sẽ bị kỷ luật và buộc thôi việc ngay . Chính vì vậy mẹ con cần răng làm thinh, nuốt nghẹn vào bụng để chồng không bị mất việc .

Ngẫm nghĩ một hồi, bà Hằng nói:

– Lúc đó ngoại con buồn lắm nên thường sang than thở với mẹ của dì, dì nghe mà tức . Dù là chị em bạn dì, nhưng dì rất thương Linh, chuyện gì mẹ con cũng to nhỏ với dì, và hầu như bao giờ cũng nghe lời dì hết .

Thở dài, bà Hằng hậm hực đôi tông:

– Tao khuyên nó bỏ thằng chồng bội bạc ấy đi mà nó không chịu . Tao vừa giận vừa thương nhưng chả biết làm sao ngoài việc vái trời cho cái thứ khốn nạn ấy sa cơ thất thế . Tao vái chả bao lâu thì ba mày mất việc thật .

Cung My ngạc nhiên:

– Tại sao vậy dì ?

– Sao với trăng gì! Ba mày bị ghép tội dụ dỗ học trò, gia đình người ta thừa, thế là xong . Mất chỗ dạy là cái chắc, biết mẹ mày lụy nên ông làm reo không thèm về nhà, dù lúc ấy đang thất nghiệp . Ông ta buộc mẹ mày phải phá thai đứa con thứ hai vì nghĩ rằng không phải

con ông, nhưng mẹ mày không chịu . Hừ! Giờ nhớ lại, tao vẫn còn giận hăng đàn ông nhỏ mọn, ích kỷ ấy . Không ngờ bây giờ ông còn nhắc lại chuyện cũ . Nếu hồi đó mẹ mày đừng xuống nước năn nỉ, tao nghĩ ba mày chỉ còn cách về quê ở đâu xa lắc để cày thuê cuốc mướn, chớ đâu được làm ông vua con như bây giờ . Gặp được người vợ giỏi giang, tần tảo, con cái ngoan ngoãn dễ dạy dễ bảo như vậy là phước ba đời . Vậy mà ba mày không biết hưởng, bày đặt đèo bồng .
Cung My hỏi tới:

- Dì biết gì về bà mới này của ba con ?

Bà Hằng hình mũi:

- Con nhỏ nữ sinh hồi ấy chớ có bà nào khác mà mới! Con nhỏ ấy bị gia đình bắt về ép gả . Bây giờ đã ly dị chồng, không con cái, sống khá giả, sung túc nhưng thiếu tình yêu nên mới xấp lại với ba mày . Cái hạng đàn bà thích phá gia cang người khác ấy chỉ còn cách cho nó một trận giữa chợ để biết thế nào là nhục thôi .

Cung My lo lắng:

- Nếu làm vậy ba con sẽ bỏ nhà đi luôn đó!

- Đi được càng mừng! Cái ngữ ấy mẹ mày còn gì để mà tiếc!

Cung My nói như than:

- Chắc! Không biết mẹ con với chị Tâm đi đâu nữa . Có bao giờ đi đánh ghen không ?

Bà Hằng nói:

- Mẹ con đâu có biết mụ đàn bà ấy! Nếu dì không nghe chị em bạn cho biết chuyện của ba mày thì ông còn giả bộ lờ đờ để qua mặt vợ con nữa .

Cung My buồn buồn:

- Bây giờ biết rồi thì sao ? Trông mắt của ba, con có cảm tưởng mẹ không còn là gì cả . Lâu nay hai người cứ lục đục hòaai . Tụi con cứ tưởng tại ba mẹ khắc khẩu, không ngờ ...

Bà Hằng nghiêm giọng:

- Ba mày là hạng đàn ông nhỏ mọn, tính toán, tham lam . Ông sẽ không bỏ mẹ mày, cũng như không bỏ con mụ kia .

Cung My bối rối:

- Vậy tụi con phải làm sao ?

- Chị em bây giờ cứ lo học hành như thường, chuyện người lớn bây giờ không giải quyết được đâu!

- Con chỉ sợ mẹ buồn rồi nghĩ quẩn . Thà mẹ không biết gì hết, sẽ đỡ khổ hơn .

Bà Hằng lắc đầu:

- Đó là thực tế, nếu không can đảm đối diện với nó, mọi việc sẽ còn

tệ hại hơn . Suốt hơn hai mươi mấy năm nay, mẹ con có ngày nào sung sướng đâu . Thà ngã một lần rồi đứng thẳng người lên .

Cung My nhìn bà Hằng trần trối:

- Dì muốn ba với mẹ con bỏ nhau à ?

- Tao đâu có muốn kỳ vậy . Nhưng nếu tao là mẹ bây, tao sẽ bỏ ông liền .

Thấy My có vẻ hoang mang, bà Hằng hạ giọng:

- Tao nói riêng với mày như thế để mày biết chuyện mà lựa lời an ủi mẹ, và biết cách đối xử với ba . Khi đã nói mẹ mày quậy một, ông sẽ quậy mười . Có nghĩa là ông sẽ dày dạn mày hơn trước đây gấp mười lần đấy!

Cung My trợn mắt:

- Sao lại là con, kỳ vậy ?

Bà Hằng im lặng, một lát sau bà mới nhỏ nhẹ:

- Có những chuyện khó giải thích lắm! Ích kỷ, ghen tuông làm người đàn ông trở nên độc ác, ti tiện hơn đàn bà gấp mấy lần! Ba mày là loại đàn ông đó . Hành hạ đứa con nghi không phải là của mình sẽ làm mẹ nó khổ gấp mấy lần .

Cung My phản ứng:

- Nhưng con là con của ba mà!

Bà Hằng liếm môi:

- Chỉ có ba con mới không tin chuyện đấy thôi! Ông cho rằng vì ghen nên mẹ con đã thực hiện câu “Ông ăn chả, bà ăn nem”, và kết quả là con ra đời .

Giọng My lạc hẳn đi:

- Ba nghi ngờ mẹ con với ai hả dì Hằng ?

- Ôi! Có nói mày cũng chả biết ai là ai .

- Vậy nghĩa là người đó có thật ?

Bà Hằng lắc đầu thật nhanh:

- Làm gì có! Ba mày cố tưởng tượng ra để kiếm chuyện mà!

Cung My làm thinh . Cô có cảm giác bà Hằng còn dấu mình điều gì đó . Tính dì ấy hay nói, nếu My chịu khó gợi ý, thế nào cũng biết thêm nhiều cái khác . Nhưng gợi ý bằng cách nào đây . Lúc My còn vận dụng sự thông minh của mình để moi tin thì bà Hằng bỗng hỏi:

- Hôm rày cậu Đức có gọi điện về không My ?

Cô gật đầu:

- Dạ có!

- Từ trước tới giờ ba mày có nói chuyện điện thoại với cậu Đức không ?

- Dạ ít lắm! Nếu ông lơ nhấc máy lên cũng chỉ ừ hừ vài tiếng rồi đưa

lại tụi con . Nghe mẹ nói hình như ba với cậu Đức không hợp .

Bà Hằng cao giọng:

- Đúng bóc như vậy chứ còn gì mà hình với như . Hai người đó ghét nhau như mèo với chó, dù ngày xưa hai người là bạn thân . Thì cũng cậu Đức mày dẫn bạn về nhà chứ ai .

Cung My tò mò:

- Vậy tại sao hai người lại ghét nhau ?

Hỏi uể oải bà Hằng triết lý:

- Ôi! Chuyện đời mà! Bạn chung trường như bóng phù vân, có gì đâu là vĩnh cửu . Tóm lại là cậu Đức đã làm người nên mẹ con bây phải khổ . Chính vì vậy cậu Đức thường hay gởi tiền về giúp đỡ, như là để bù đắp .

- Dì nói rõ con mới hiểu .

Bà Hằng lắc đầu:

- Thôi! Tao nhiều chuyện để mẹ mày nhằn hà! Muốn biết cứ về hỏi mẹ . Tới giờ tao ra chợ rồi, không nói nữa đâu .

Dứt lời bà te te bỏ ra phòng ngoài, Cung My lẻo đẻo theo sau với một bụng hoang mang, ám ức . Nếu đem những lời dì Hằng ra phân tích thì rõ ràng hạnh phúc của gia đình cô đang có nguy cơ bị phá sản hoàn toàn .

Bỗng dưng My thấy rã rời, chưa bao giờ cô có cảm giác lạc lõng, bơ vơ, và lo sợ như bây giờ . Nếu ba cố tình trút hết những cơn giận dữ vô cớ của ông lên đầu cô, thì chắc My sẽ khó sống yên . Nghĩ tới mẹ, Khuê Tâm, và tới bản thân mình, Cung My rung rung ...

Cuộc đời thật khó hiểu . Mới cách đây vài tiếng đồng hồ, Cung My còn hãnh diện về gia đình, về cha mẹ . Vậy mà bây giờ cái nhìn của cô về mọi thứ đã thay đổi . Màu hồng trong mắt cô đã chuyển qua sắc tím . Có lẽ bắt đầu từ đây cô sẽ phải suy nghĩ khác trước đây rất nhiều . Như vậy là tốt hay xấu, nên hay không Cung My cũng chẳng cần biết . Cô chỉ cảm nhận rằng mình như vừa đánh mất một vật rất quý mà suốt đời còn lại cô sẽ không bao giờ tìm thấy được .

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 4

Bụng ly cà phê lên nhấp môi một tí, Cung My sốt ruột ngó Khánh Ly:

– Sao lâu hát quá vậy mày ?

Ly nhìn đồng hồ:

– Thường sớm lắm cũng phải tám giờ mới bắt đầu . Bây giờ mới bảy giờ rưỡi hà! Lúc này nghe mày nói sẽ over night, nghe gan lắm mà! Sao bây giờ coi bộ nôn về rồi ?

Cung My phản ứng:

– Không phải nôn về, nhưng ngồi chờ như vậy chán chết .

Ly nháy mắt:

– Mày không sợ dựng Tuấn đũa thật à ?

My xụ mặt:

– Tao có làm gì bậy đâu mà sợ ? Cái thói phải răm rắp nghe lời của tao đã vĩnh viễn qua rồi .

– Nhưng nghe lời người lớn thường có lợi .

- Điều đó thì chưa chắc . Ví dụ, nếu tao nghe lời ba thì giờ này đâu có ngồi trong quán Mất Huyền này để chờ nghe nhạc sống.

Ly gật gù:

– Có lý!

Lơ đãng nhìn xung quanh, My hỏi:

– Mày đến đây thường lắm à ?

– Ồ! quán này là hội tụ của những tay sinh viên mê đàn ca hát xướng . Cây nhà lá vườn thôi, nhưng nghe cũng phê lắm! Bà Khuê Tâm cũng vào đây hoài chớ gì, có điều bà ấy không đi với ông Ngôn .

Cung My nhú mày:

– Vậy chỉ đi với ai ?

Ly lắc đầu:

– Tao không biết . Gã này coi bộ dạng cũng xì tin lắm! Nhưng thường bà Tâm tới đây vào ban ngày . Tụi bạn tao thấy và thường nói lại, riêng tao chỉ đụng bả có một lần .

Cung My lo lắng:

– Vậy chắc là bả cúp rồi . Năm cuối mà học kiểu này, không chừng đi đoong .

Khanh Ly cười rồi thắc mắc:

- Đâu hay rớt gì tương lai chỉ cũng là bà phó giám đốc, chớ đâu bấp

bệnh như tao với mày . Nhưng tại sao chỉ lại thường vào quán với người khác kia ?

My chống tay dưới cằm:

- Đạo này chị Tâm đang bị một cú sốc tình cảm . Tao chả hiểu chỉ yêu kiểu gì nữa . Đã dám hỏi với ông Ngôn rồi mà lại còn lu bu .

- Sao mày không khuyên bà ấy ?

- Tiếng nói của tao đâu có si nhê gì .

Khanh Ly hạ giọng:

- Không khéo chuyện tới tai ông Ngôn thì khổ . Thế dì Linh không nói gì sao ?

- Cung My rầu rĩ:

- Mẹ tao đâu còn tâm trí gì để quan tâm tới con cái . Trong nhà yên tĩnh nhưng chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào . Ba mẹ tao đang nghi binh với nhau thì phải .

Khanh Ly nhún vai:

- Người lớn đúng là khó hiểu!

Cung My hơi xa xôi:

- Tình yêu mới đúng là khó hiểu .

Ly tủm tỉm:

- Mày cứ yêu đại đi rồi sẽ hiểu ngay mà!

My lườm Ly:

- Yêu ai đây ?

- Lân yêu dấu đâu ?

My buông thông:

- Chán!

- Sao thế ?

- Hắn ta y như cuốn cải lương nhão, nói chuyện với hắn tao không chịu nổi .

Khanh Ly lên giọng bà cụ non:

- Nếu thế thì mày phải tìm một đĩa CD nhạc nhẹ . Hy vọng chương trình tối nay làm mày thích .

Cung My nhếch môi:

- Nhưng cuộc vui nào rồi cũng tàn, tao sợ trở về nhà lắm! Lúc nào tao cũng có cảm giác mình là người thua, là đứa con không mong mà có .

Khanh Ly choàng tay qua vai My:

- Lại mặc cảm, ngoài dượng Tuấn ra, đâu có ai nghĩ như vậy đâu!

My cười buồn:

- Ba mình còn không xem mình là con, thế là quá đủ rồi, còn gì nữa!

Khanh Ly lắc đầu:

– Tao phải tìm cho mày một chỗ dựa về tinh thần, càng sớm càng tốt, nếu không mày sẽ bị mất dây mắt!

Cung My im lặng xoay ly cà phê trong tay . Đây là lần đầu tiên cô vào quán ban đêm . Không khí ở đây không ồn ào, trái lại có vẻ gì ấm cúng gần gũi với những người đồng trang lứa . Nhờ Ly quảng cáo nhạc sống, cây nhà lá vườn ở đây hay, phục vụ lịch sự, giá cả phù hợp với túi tiền của sinh viên và cái khoản đáng lưu ý nhất là có thể tìm được bạn đồng điệu .

Khanh Ly đã quen được một gã mà theo con bé thì rất dễ thương .

Tối nay Ly sẽ giới thiệu để My coi giò coi chân dùm .

Khanh Ly bỗng reo lên:

– Anh tới rồi!

Ngước mắt lên nhìn, My hơi bất ngờ khi thấy Tùng, Bảo và một cô gái . Có lẽ cả hai đều ngỡ ngàng khi nhận ra cô .

Khanh Ly chưa kịp giới thiệu, Bảo đã lên tiếng trước ánh mắt khó chịu của cô gái đi cùng:

– Chúng ta đúng là có duyên phải không Cung My ?

My bình tĩnh đáp:

– Tôi không nghĩ như thế bao giờ . Bèo dạt mây trôi, chỉ một vài giây chạm mặt tình cờ . Sao gọi là duyên được!

Khanh Ly tươi cười:

– Thật thú vị khi hai người từng biết nhau .

Giọng Cung My lạt lẽo:

– Nếu biết anh ta là người gây ra tai nạn cho ba tao, mày sẽ thấy thú vị hơn .

Tùng vội vàng hòa giải:

– Chuyện đã qua rồi, chúng ta nên xí xóa để làm bạn với nhau thì tốt hơn .

Khanh Ly cũng nói:

– Nhờ My nói thế, nhưng chắc chắn mình sẽ là bạn mà . Anh Tùng giới thiệu đi chứ, Ly chưa biết ai là ai hết!

Tùng mau mắn:

– Thiên Bảo, ca sĩ kiêm nhạc sĩ của quán, chắc Ly không lạ ?

Ly chớp mắt rất ư điệu hạnh:

- Đương nhiên là không, nhưng hôm nay mới thật sự là quen .

Quay sang cô gái, Tùng nói tiếp:

– Bích Hồng, người sẽ hát chung với Bảo đêm nay .

Hơi nhếch môi một chút, Bích Hồng nhấn mạnh:

– Và cũng là bạn rất thân của anh ấy!

Rất tự nhiên, Hồng nắm tay Bảo, giọng vừa nũng nịu vừa quyền

hành:

– Chúng ta ra sân khấu ngồi đi anh!

Bảo nhieu mày:

– Ngồi đây thích hơn! Có ai dành sân khấu của em đâu mà đòi tới đó ngồi chứ!

Hồng đồng đánh lên giọng:

– Nhưng em không thích ngồi đây!

– Vậy anh sẽ đưa em tới đó!

Đứng dậy, Bảo lịch sự nói:

– Xin lỗi quý vị nha!

Nhìn theo hai người, Khanh Ly chép miệng:

– Người như Thiên Bảo mà lại vợ phải cô nàng như Bích Hồng thật là uổng quá!

Cung My bĩu môi:

– Nồi nào úp vung nấy . Uổng gì mà uổng!

Tùng lơ lửng nói:

– Thấy vậy chớ không phải vậy đâu . Các cô khoan xét người ta vội .

Khanh Ly tò mò:

– Bích Hồng học ở đâu vậy ?

Tùng nhịp nhịp tay trên bàn:

– Năm thứ nhất đại học Văn Lang .

Cung My buột miệng:

– Vậy nhỏ hơn tụi này à ?

– Chắc là thế!

Khanh Ly lắc đầu chê:

– Nhưng trông già quá . Không xứng với Bảo tí nào .

Tùng bật cười:

- Đúng là phụ nữ!

Ly xụ mặt:

– Bộ em nói không đúng sao ?

– Ừ thì đúng, nhưng cần gì phải nói ra .

- Để trong bụng thì âm ức chết ...Nhỏ đó kênh kiệu thấy ghét . Nếu biết anh đưa Bích Hồng tới, em sẽ ở nhà để khỏi bị quê như vừa rồi .

Tùng phân bua:

– Anh đâu có ngờ Bích Hồng lại thiếu tế nhị như thế!

Cung My chen vào:

- Đâu phải chỉ mình Bích Hồng bất lịch sự ...

Tùng chặc lưỡi:

– Các cô quả ...bớt sân si một chút đi!

Khanh Ly giận dỗi:

– Sợ thì tụi này về đây .

– Cho anh xin lỗi mà ...

Cung My vờ nhìn xung quanh . Cô thấy mình thừa khi ngồi cạnh Tùng và Khanh Ly . Thế mới biết người thừa như cô thì đi đâu cũng thừa . Bất giác My chạnh lòng khi nhìn thấy những đôi lứa vui vẻ bên nhau . Giá có Lân ở đây, chắc cô sẽ bớt lẻ loi hơn dù phải ...điếc vì những câu cải lương anh chàng cứ i i bên tai .

– Nghĩ gì mà trầm tư thế Cung My ?

Ngỡ ngàng nhìn lên, My bắt gặp đôi mắt lúc nào cũng lạnh lạnh đầy kêu ngạo của Bảo . Cô đáp ứng:

– Ủa! Sao anh lại trở lại đây ?

Kéo ghế ngồi kế bên cô, Bảo hỏi:

– Sao tôi phải ở lại đằng đó chứ ? My quên là tôi ghét làm theo lệnh người khác sao ?

Cung My châm chọc:

- Đối với người yêu cũng không ngoại lệ à ?

Bảo lơ lửng:

– Người yêu dĩ nhiên là phải có khác một tí ...

– Thì dù chịu khó đưa em tới tận nơi em thích như vừa rồi, đúng không ?

Vẫn giọng lơ lửng, Bảo nói:

– Chắc là vậy . À! sao My lại đi một mình ? Lân đâu rồi ?

Cung My chớp mi:

– Tôi cũng định hỏi anh Tùng xem Lân đâu .

Tùng cười xòa:

– Chắc nó đã mọc rễ ở quán Chiều Tím nên không biết đường tới đây .

Cung My lảng sang chuyện khác:

– Nhà anh trên đường Trần Bình Trọng à?

Bảo lắc đầu:

– Không! Sao My lại hỏi vậy?

– Tại hôm trước tai nạn đã xảy ra ở đó ...

Bảo tủm tỉm:

– Nhà bác Tuấn cũng đâu ở trên đường đó.

– Đúng vậy! Nhưng mà ...

Khánh Ly nói vào:

– Cung My tưởng anh ở khu đó nên định hỏi thăm người quen.

Bảo sốt sắng:

– Ai vậy? Cứ nói đi, tôi sẽ hỏi giúp cho.

Cung My lắc đầu thật nhanh:

– Đâu có ai! Nhỏ Ly nói đùa mà!

Không khí trong quán bỗng trầm hẳn xuống khi dàn đèn trên sân khấu bật sáng. Cung My háo hức nhìn người dẫn chương trình đang nói lời mở đầu. Thái độ của cô khiến Bảo để ý. Anh hỏi nhỏ:

– My mới tới đây lần đầu tiên à?

– Vâng!

Khánh Ly thì thảo:

– Nhỏ My là công chúa ẩn trong tháp ngà 7 tầng, lần đầu tiên dám trốn thoát để đi chơi đêm. Lát nữa anh nhớ hát tặng con bé một bài để khi trở về nó sẽ mơ một giấc thật đẹp ... Sau giấc mơ đó hy vọng hận thù giữa hai người sẽ được hòa giải. Rồi sau đó ...

Cung My kêu lên:

– Mày nói tào lao không hà! Tao ghét bị áp đặt lắm đó!

Bảo tùm tùm cười làm My đỏ mặt, cô vờ nhìn lên sân khấu. Bài "That s Why" mở đầu chương trình khá ấn tượng nhờ giọng nam trầm đã đáp đúng thị hiếu của khán giả.

Anh chàng sinh viên sửa lại gọng kính tròn kiểu John Lennon rồi hát tiếp bài "Paint my love".

Khánh Ly trầm trồ:

– Chà! Toàn chơi những bài top không hà!

Cung My im lặng nghe và thấy lòng lâng lâng xúc cảm. Chẳng biết Bảo sẽ hát như thế nào. My len lén nhìn sang Bảo, nhưng anh đã ...biến mất rồi. Có lẽ anh đã đến với Bích Hồng. Cũng đúng thôi! Trong biển âm thanh ngọt ngào quyến rũ của những bản tình ca nổi tiếng, ai lại để người yêu ngồi một mình cơ chứ!

My chợt thốn thức khi thấy Khánh Ly tự nhiên dựa đầu vào vai Tùng tình tứ. Chắc bây giờ Tùng là chỗ dựa tinh thần vững chắc của nhỏ Ly. Con bé cũng như chị Tâm, không bị ức chế bởi vì một lỗi lầm cũ trong quá khứ để hồn nhiên, tự tin đến với tình yêu. Riêng My thì khác, cô tránh né và rút vào trong lớp vỏ mặc cảm của mình mỗi khi ai đó nói xa nói gần với cô về tình yêu.

Bài hát đã chấm dứt, mọi người vỗ tay làm My bừng tỉnh, cô ngo ngác vỗ tay theo một cách máy móc và thấy mình lạ hoắc trong đám đông tràn trề hạnh phúc này.

Khánh Ly bầu vai cô:

– Tới Bảo rồi kia!

My nhìn lên sân khấu, sửng sờ khi nhận ra Bảo thật lạ. Anh ôm cây ghi-ta. Trông vừa nghệ sĩ, vừa lãng tử phong trần. Ánh mắt lạnh lùng của Bảo giờ lại thật ấm áp, quyến rũ. Hèn gì con gái không chết mệt vì tình sao được.

Tim Cung My đập mạnh khi Bảo cất giọng:

– Trong cuộc đời, không ai có thể biết được mình sẽ trải qua bao nhiêu lần tình cờ. Sẽ có những tình cờ ta phút chốc quên đi, nhưng cũng có những tình cờ nhẹ nhàng thoáng qua như sương khói nhưng trọn kiếp ta nhớ mãi, để rồi đêm dài thao thức, tìm lại nhói vì câu hỏi tại sao, tại sao mình gặp nhau

Cung My băng khuâng nghe Bảo nói thì thầm bằng âm nhạc ...

"Nếu em đừng gặp anh. Đêm sẽ không thao thức. Hơi thở đầy trong ngực, khỏi rộn ràng nôn nao. Thế mà cứ gặp nhau..

....Khuya về, em có hỏi. Tại sao mình gặp nhau?"

Cả quán im phắc khi Bảo đã ngừng. Khánh Ly nói vào tai My bằng một giọng thật xúc động:

– Bài thơ của Ngọc Liên nhưng khi được phổ nhạc thì hay gấp mấy lần. Đêm nay chắc có khối cô nằm mộng.

Cung My bung ly cà phê đen lên để dấu tình cảm của mình. Cô cố gắng thản nhiên:

– Cũng khá đấy!

Ly kêu lên:

– Chỉ khá thôi sao? Có gỗ đá mày cũng hiểu Bảo hát bài này với ý gì chứ?

My âm ừ:

– Với tao, tốt nhất là không hiểu gì cả.

Khánh Ly xụ mặt:

– Đúng là cố chấp!

Trên sân khấu, Bảo đang dạo nhạc hát tiếp: Bài "Lemon Tree" qua giọng hát anh thật mượt mà, nhưng hình như Cung My không có cảm giác. Tất cả xúc cảm của My đã bay bổng khi Bảo dứt lời: "Tại sao mình gặp nhau", để bây giờ trong My lại vang lên câu hỏi: "Tại sao Bảo lại hát như thế?" Anh muốn đùa với cô, hay bài hát ấy cũng là sự tình cờ?

Nhưng dù tình cờ hay cố ý, Cung My cũng nên khôn ra để hiểu, đây chỉ là trò mèo vờn chuột nên đâu có ngây thơ như đứa trẻ, My cũng đừng nên hờn hờ khi được món đồ chơi đẹp trên tay Bảo.

Tự nhiên, My bắt gặp cảm giác bồn chồn của mình, cảm giác đánh thức sự thật, lừa dối bản thân ...Bảo đã rời sân khấu nhưng My vẫn muốn được nhìn thấy anh.

Có lẽ khuya về My sẽ tự hỏi. Tại sao mình gặp nhau? Và sẽ tự làm mình đau.

Ôi! Trái tim cô đơn và buồn bã! Thật buồn nếu ta còn bồng bột dấn lên ta.

Ra về, My ngồi sau lưng Khánh Ly và im lặng. Sự ít nói khác thường của cô làm Ly sốt ruột. Con bé lên tiếng:

– Sao? Cho ý kiến đi chứ?

My có vẻ băng khuâng:

– Hay! Hy vọng là sẽ tới đó nhiều lần nữa.

Ly chung hứng:

– Chỉ vậy thôi sao? Không có ấn tượng gì sâu sắc à?

Cung My nhấn mạnh:

– Không! Thế còn mày?

Khánh Ly buông một hơi không cần suy nghĩ:

– Con nhỏ Bích Hồng làm tao gai mắt quá!

My nhếch môi:

– Nó đâu nằm trong chương trình, mày ...nghĩa làm gì rồi gai?

– Hừm! Không muốn nhìn, nó cũng đập vào mắt. Thật trơ trẽn khi lúc nào cũng chứng tỏ cho thiên hạ thấy Bảo là của mình.

– Khi yêu, ai lại không muốn cho cả thế giới biết người mình yêu là ai. Trừ phi yêu thầm mới dấu diếm.

Khánh Ly giải thích:

– Bích Hồng cố tình phô trương bởi vì con nhỏ cảm thấy Bảo chú ý tới mày đó!

Cung My kêu lên:

– Lại suy diễn! Làm ơn cho tao xin hai chữ bình yên.

Ly nhấn mạnh:

– Tao nói thật mà! Nếu không sao Bảo lại hát bài "Tại Sao Mình Gặp Nhau" làm gì!

– Trời ơi! Hơi đâu mà bận tâm về những người có máu nghệ sĩ như anh ta! Khi hát được "Tại Sao Mình Gặp Nhau" thì anh ta cũng hát được "Tại Sao Mình Chia Tay" đó. Biết chưa!

Khánh Ly làu bàu:

– Tao không tin Bảo là người như vậy.

Cung My cao giọng:

– Tại sao? Tại anh ta là bạn thân của Tùng à?

– Có lẽ thế! Tùng nói là Bảo là người có tâm hồn ...

– Với tao, điều đó chẳng nói lên được điều gì hết. Và lại, Bảo và Hồng là một cặp xứng đôi vừa lứa. Đừng xúi tao vô làm kẻ thứ 3. Trong tình yêu, kẻ thứ 3 lúc nào cũng đáng ghét.

Ly nói:

– Nhưng chắc gì Bảo yêu thích Bích Hồng! Nói thật, trực giác của tao cho thấy Bảo thích mày.

My khịt mũi:

– Hồng dám đâu! Tao ghét người của đám đông vì họ không bao giờ là người của mình. Lúc này nhìn bọn con gái lên sân khấu tặng hoa cho Bảo là tao thấy làm sao ấy! Hư danh lúc nào cũng là ngọn lửa mà lữ thiêu thân ngu ngốc không ngừng lao vào. Đúng là rô đại!

Nhất định tao sẽ không thể đâu!

Khánh Ly ra sức bào chữa:

– Hát hò với Bảo chỉ là vui chơi giải trí, chứ đâu phải là nghề kiếm sống, nên anh ta đâu phải là người của đám đông.

Đưa tay giữ mái tóc bị gió thổi tung, My xa xôi:

– Có rất nhiều dạng người của đám đông. Ba tao ngày xưa cũng thế, yêu họ khổ suốt đời.

Khánh Ly cãi:

– So sánh như thế rất khập khểnh. Bảo làm sao giống dựng Tuấn được.

– Xí! Làm như mày biết nhiều về anh ta lắm không bằng!

– Đúng là tao không biết nhiều về Bảo, nhưng tao biết về dựng Tuấn. Bảo không thể giống ông, mày đừng có lo!

My cự nự:

– Sao tao phải lo chứ! Mày đúng là lãng nhách!

Ly cười giòn tan:

– Ồ! Để xem tao có lãng không nha!

Cung My lơ đãng nhìn đường phố về đêm. Ly hỏi:

– Mày đang nghĩ gì vậy?

– Tao đang đoán xem ba mẹ sẽ nói gì khi tao bước vào nhà.

Ly chắc chắn:

– Sẽ không nói gì đâu vì mẹ tao đã xin phép cho mày rồi. Mẹ tao bảo là để cho mày đi cho thoải mái.

– Vậy đâu còn gì là bất ngờ.

– Mày yên tâm đi! Mẹ tao có cách nói, bảo đảm từ giờ về sau mày sẽ ít bị dựng Tuấn mắng hơn. Đêm nay tha hồ mộng đẹp nha ...

Khánh Ly bỗng hát khe khẽ:

"Em có là thêm cửa.

Cho anh ngồi gác trăng.

Anh có là bóng nắng.

Sưởi ấm đời em không?

Khuya về, anh có hỏi.

Tại sao mình gặp nhau?..."

Cung My bâng khuâng tựa cằm vào vai Ly...Ừ! Tại sao mình gặp nhau hử...oan gia?

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 5

Ngôn nhăn nhó hạ giọng:

– Đừng đùa nữa Cung My. Khuê Tâm đâu, cho anh gặp một tí!

My nghiêm nghị:

– Chị Tâm đi vắng thật mà!

– Anh đã điện thoại rồi, sao Tâm còn đi chứ? Đạo này chị em làm sao ấy?

Cung My bắt bẻ:

– Đã nhận ra chị Tâm làm sao ấy mà anh không lo, cứ bỏ bê chị hoài coi chừng chị giận luôn đừng có than!

Ngôn cau mày:

– Em nói vậy là sao?

My ngênh mặt:

– Giữa tình yêu và sự nghiệp, anh chọn cái nào? Nói đi!

Ngôn trả lời không cần suy nghĩ:

– Trước tiên anh chọn sự nghiệp, khi đã có sự nghiệp anh sẽ có tất cả.

Cung My mỉa mai:

– Vậy anh hãy về công ty lo cái sự nghiệp của anh đi, chớ tìm chị Tâm làm gì?

Ngôn im lặng, một lát sau anh từ tốn:

– Khuê Tâm có phiền gì anh không?

– Chuyện đó em không biết vì chị Tâm vốn kín miệng. Nhưng là con gái, ai chả thích một tình yêu nên thơ, đầy lãng mạn. Nếu nghĩ đã là người yêu và đã quen nhau quá rồi, anh không cần sẵn đón chị Tâm như thuở ban đầu, thì tình cảm dù có đậm đà cách mấy cũng dần dà phai nhạt đấy.

Ngôn phân bua:

– Đạo này anh bận dữ lắm!

– Chỉ sợ lúc anh rảnh thì đã muộn rồi. Anh thừa biết chị Hai em có rất nhiều người theo đuổi.

Ngôn ngắt lời My:

– Nhưng nếu đã thật lòng, Tâm phải hiểu và thông cảm. Anh đâu tắt mặt tối cũng vì tương lai của tụi anh thôi!

– Biết lo tương lai là tốt. Có điều đường dẫn tới tương lai còn dài lắm. Nếu quên đi hiện tại, thì mục đích của anh muốn đạt được trong

tương lai cũng vô nghĩa. Tóm lại, anh nên dành chút thời gian cho chị Tâm. Đường như lâu lắm rồi anh không tới trường đón chị. Coi chừng gốc cây trước kia anh hay đứng đã có người khác thế rồi đó!

Ngôn buột miệng:

– Không đến nổi nghiêm trọng vậy chứ?

Cung My lơ lửng:

– Nghiêm trọng hay không là do thái độ của anh đó! Em đã...bỏ nhỏ, anh liệu sao thì liệu đi!

My vừa dứt lời thì Khuê Tâm về tới, không có một chút biểu lộ tình cảm trên gương mặt, cô hỏi:

– Anh đến lâu chưa?

Cung My mau miệng:

– Ảnh chờ chị này giờ...Chị về rồi, em xin giao lại đó.

Nháy mắt với Ngôn một cái, Cung My chạy tít lên lầu. Cô ngồi vào bàn và làm tiếp bài tập Anh Văn cô vẫn theo học buổi tối. Tiện tay My mở máy cassette. Chân đưa theo nhạc, tay viết, My ngêu ngao hát theo.

Trong nhà bây giờ, cái máy cassette là thân với cô nhất. Bên nó, My có thể quên hết những chuyện buồn. Khi ba làm lì rút vào phòng làm việc, mẹ nằm lẩn ra giường xem phim, chị Tâm trầm lặng với những bí mật riêng tư, thì với nhạc, Cung My cũng có thể giới riêng đầy quẩn rữ với hàng chuỗi âm thanh trữ tình, sôi động, ngọt ngào - Trong cõi riêng đó, tha hồ cho My thả trí tưởng tượng bay tới những vì sao xa xôi nhất.

Nhưng những ngôi sao có xa cách mấy cũng không giữ được chân người phàm trần như My. Cô nghe nhạc chưa đầy 3 bài, Khuê Tâm đã xâm xâm bước vô phòng và thô bạo nhấn mạnh nút stop.

Mặc kệ Cung My giương to mắt phản đối, Tâm hát hăm:

– Mày mách lẻo gì với ông Ngôn vậy?

Ngớ ra mắt máy giây, Cung My chối:

– Em có nói gì đâu!

Khuê Tâm gằn giọng:

– Hừ! Không nói mà ảnh tra hỏi tao đủ chuyện. Chả lẽ tao không được có bạn, không được đi chơi? Suốt ngày ở nhà chờ nghe điện thoại, chờ anh tới thăm rồi lại hoài công vì anh thất hứa?

My nhỏ nhẹ:

– Lâu lâu ảnh mới thất hứa một lần mà!

Tâm khinh khỉnh:

– Mấy tháng mới hẹn đi chơi để rồi lại thất hứa. Nghĩ mà tiếc khoảng thời gian trước tao đã ngu ngốc ngồi chờ ảnh đến đây.

Cung My khó chịu:

– Hai người đã làm đám hỏi rồi. Ai lại đi nói thế. Anh Ngôn tất bật cũng vì nghĩ tới chị, tới tương lai của hai người.

Khuê Tâm nhếch môi:

– Cái giọng bà cụ của mày sao nghe giống ảnh quá! Có lẽ mày hợp với anh Ngôn hơn tao.

Cung My nóng người:

– Chị nói gì kỳ vậy?

Tâm vênh váo:

– Bộ không đúng sao? Tao ghét nhất là những chữ tương lai, mai mốt, sau này... Nó chả có nghĩa lý gì cả khi hiện tại là số không. Tao thất vọng vì hiện tại của mình quá buồn tẻ.

– Bởi vậy chị thường xuyên đi chơi với anh ta? Chị nên nhớ rằng chị là vợ sắp cưới của anh Ngôn...

Tâm cười khan:

– Mới đám hỏi thôi, đâu ăn thua gì. Sống với nhau đến gần đất xa trời rồi mà còn ly dị được nữa là hôn thê hôn phu.

Ôm lấy đầu, Tâm nói như rên:

– Đời này không có gì là vĩnh cửu đâu. Bởi thế tao không tin ai hết. Ngay với bạn thân tao, tao cũng còn nghi ngờ mà. Tấm gương trung thật nhất, gần mình nhất là ba mẹ đó! Sống với nhau tới bạc đầu, con cái mới biết hai người đang diễn kịch. Đúng là tân trò đời!

Cung My ái ngại:

– Không thể đem ba mẹ ra để so sánh với mình. Mỗi người có mỗi số phận riêng...

Tâm ngắt lời My:

– Mày biết gì về số phận ba mẹ?

Nhìn Khuê Tâm, My lắc đầu:

– Em không biết!

– Vậy cũng bày đặt làm thầy đời. Mệt quá!

My vặn lại:

– Vậy chị biết gì về chuyện trước kia của ba mẹ?

Khuê Tâm dài giọng:

– Có ai chịu nói thật đâu mà biết! Nhưng dường như có dính dáng tới cậu Đức. Hôm kia cậu ấy điện về, tao kể chuyện ba mẹ, cậu Đức có vẻ rối. Ông hỏi thăm tình hình trong nhà, thái độ của ba đối với riêng mày. Chắc ông biết ba không hợp mày, nên sợ mày bị ba dũa thường xuyên chớ gì...

My hỏi tới:

– Cậu Đức còn nói gì nữa không?

– Còn, nhưng nói với mẹ. Tao nghe mẹ nhắc tới tên Mẫn Quyên và Hải Lý. Chẳng biết ai trong hai người đó là bà nhỏ của ba nữa.

– Sao chị không hỏi mẹ?

Khuê Tâm nhún vai:

– Nghe lén mà mày biểu hỏi! Nhưng có một điều mà tao phải cho mày biết... Có thể ba mẹ sẽ ly dị đó!

Cung My hỏi một câu thật ngớ ngẩn:

– Nhưng tại sao khi ở hai người chẳng còn trẻ trung gì?

Khuê Tâm trề môi:

– Người trẻ thắc mắc sao già mà còn ly dị, người già lại hỏi bọn trẻ mới cưới sao lại bỏ nhau. Tóm lại già hay trẻ không phải là vấn đề, quan trọng là người ta có thể chịu đựng nhau bao lâu.

My chép miệng:

– Sao chị lại bị quan như vậy? Chị và anh Ngôn đâu giống ba mẹ?

Không trả lời My, Khuê Tâm nằm lăn ra giường với vẻ chán chường mệt mỏi.

My hỏi:

– Chị nói gì mà anh Ngôn bỏ về vậy?

Tâm đều giọng:

– Tao bảo là nếu bạn leo lên chức giám đốc thì không cần phải đến thăm tao. Anh chàng nổi sừng liền bỏ về tuốt. Vậy càng khỏe! Tao ngán tận cổ rồi! Anh Ngôn y như khúc gỗ không cảm giác.

Cung My ngập ngừng:

– Không lẽ chị yêu anh Điền à?

Gác tay lên trán, Khuê Tâm thở dài:

– Giờ tao chẳng dám yêu ai hết. Cứ chơi cho vui, tội gì phải đeo gông vào cổ, rồi sẽ khổ như mẹ thôi.

Im lặng một lúc, Tâm nói tiếp:

– Nhớ hôm trước mẹ cứ bắt tao chạy dọc con đường Trần Bình Trọng, hết lên lại xuống, qua mấy ngã tư bốn năm lượt để tìm nhà con mụ kia mà ngao ngán! Sao người ta lại phải khổ vì tình vậy chứ! Hôm đó mẹ như khùng như điên vì tuyệt vọng. Tận mắt nhìn mẹ như vậy, tao sợ lắm!

My lo lắng:

– Chị sợ cái gì cơ chứ!

Khuê Tâm lắc đầu không nói. Hai chị em trốn vào cũi riêng của mình. Đã 7 giờ tối mà ba mẹ vẫn chưa về. Mâm cơm lạnh ngắt chẳng ai buồn động tới. Cung My đợi đồng hồ gõ xong 7 tiếng mới gào lên:

– Ôi trời ơi! Chán quá! Buồn quá!

Giọng gào vượt bức tường của My làm Khuê Tâm giật mình. Cô nhòe mắt:

– Mày điên hả?

Cung My lắc đầu:

– Nếu điên được thì tốt! Đã điên rồi đâu phải suy nghĩ, phải khổ vì chuyện của ba mẹ. Thật ra tới tuổi này rồi ly dị có gì tốt, mà sao ba lại đành đoạn.

Khuê Tâm nhăn mặt:

– Đừng nói tới vấn đề đó nữa được không? Tao nhức đầu quá rồi.

Đứng dậy, Cung My nói:

– Chị đau tim thì đúng hơn. Thế gian này muốn tìm người như anh Ngôn phải đốt hết đuốc mới thấy. Còn dân ăn chơi như cái lão Điền thì nhan nhản ngoài phố. Dễ dãi, buông thả rồi sẽ ân hận đó thưa chị Hai.

Tâm nổi cáu:

– Cút xéo! Tao không cần mày dạy khôn! Chưa có mảnh tình vắt vai mà bày đặt... Mày chơi với con Ly mãi rồi lắm điều giống nó Liêu hồn đó!

Cung My thản nhiên:

– Đuổi thì em đi! Nếu ba mẹ có hỏi, nhớ nói em vào nhà dì Hằng.

– Hừ! Lại vào đấu láo với con Ly.

– Vẫn tốt hơn ở nhà nghe chị mắng. Nhưng có mắng em cũng không ngại. Nhắc rằng anh Ngôn là người tốt. Dù anh có khó khăn, tệ nhất, nhưng vẫn đáng cho chị nâng khăn sửa túi hơn lão Điền.

Khuê Tâm cau có:

– Tao nhớ trước đây mày chê anh rậm rề mà, giờ sao lại..lại...

Cung My nheo mắt:

– Người ta cũng thay đổi như trời lúc mưa lúc nắng. Em thay đổi nhận xét là muốn tốt cho chị. Suy nghĩ kỹ đi! Không phải ai cũng có thể làm bà phó giám đốc đâu!

Dứt lời, My ra khỏi phòng và đóng mạnh cửa lại. Vừa bước ra khỏi sân, cô đụng ngay ông Tuấn vừa dắt xe đạp vào. Ông trừng mắt:

– Tội rồi mày còn đi đâu nữa?

Cung My hơi khựng lại nhưng cô bình tĩnh trả lời:

– Con vào nhà dì Hằng!

Ông Tuấn khó chịu:

– Để nói xấu tao phải không? Hừ! Dòng họ nhà mày toàn dân thích chỏ mõ vào chuyện của người khác. Nhấn với con Hằng, coi chừng tao đó!

Ngần ngừ một lúc giữa sân, Cung My mở cổng đi. Sau đêm đi xem

ca nhạc ở quán Mất Huyền tới nay, cô đã hết rằm rắp nghe lời ba. Ông nói gì mặc ông, My bướng bỉnh làm theo ý mình, điều đó không phải là hành động bất hiếu. Ba cô chưa có phản ứng gì, nhưng theo My đó chưa phải là biểu hiện tốt. Ông để yên cho mẹ con cô vì mẹ để yên cho mẹ đàn bà kia.

Vừa đi, Cung My vừa buồn cười khi nghĩ tới trò Đô-mi-nô ba và mẹ đang chơi. Cô chẳng biết ai đang giữ con cờ buộc triệt, và chừng nào mới bỏ cờ xuống để kết thúc cuộc chơi.

Ôi! Những đứa sinh thành. Người có hiếu nỗi khổ của con cái không nhỉ?

Tới nhà Khánh Ly, Cung My bối rối khi thấy chiếc moto 250 phân khối đang nằm chễm chệ trong sân.

– Hừ! Lại gặp oan gia nữa rồi!

Quay ngoắt lại, chưa kịp bước thì lũ chó đã ngoặc mồm lên sủa làm Khánh Ly ở trong chạy ra. Kéo tay cô, con bé khoái chí:

– Vừa định điện thoại gọi là mày tới rồi. Đúng là thần giao cách cảm!

Cung My nghiêng rằng:

– Thần giao cái đầu mày! Để tao về.

Cười hì hì, Ly háy:

– Sao lại về? Mày sợ Bảo à?

– Mặc mớ gì tao lại sợ hắn? Tao đi tìm dì Hằng.

Khánh Ly nói:

– Mẹ tao đi với mẹ mày mà... Giả vờ hoài!

My ngạc nhiên:

– Hai bà đi đâu vậy?

– Đi coi bói.

– Sao lại đi ban đêm?

Khánh Ly thì thảo:

– Đêm là của ma quỷ. Bói mới linh chứ!

My chép miệng:

– Mẹ tao đúng là khờ! Có ma quỷ nào kéo ba tao về được mà bói với toán! Đạo này ông gần như công khai đi lại với mẹ kia. Ông không cần lâu lâu viện cớ theo đoàn nghiên cứu văn hoá dân gian đi thu thập dân ca, hò vè nữa.

Ly lo mắt nhìn My:

– Ủa! Vậy là trước đây, dưỡng Tuấn mượn cớ đi thu thập dân ca để...để...

Cung My gật đầu:

– Chỉ tiếc rằng mẹ tao tin. Thật ra ba tao chẳng hề tham gia đoàn

ngiên cứu nào cả. Ông đi với bà đó ngay trước mũi mẹ tao.

– Sao mày biết vậy?

– Mẹ tao nói. Nhưng bây giờ bà mới biết sự thật thì đã muộn rồi!

Thấy Cung My đứng thờ người ra, Ly nhẹ nhàng:

– Vào nhà đi! Bảo rất muốn gặp mày!

Cung My lãnh đạm:

– Để làm gì?

– Để trò chuyện. Tao nghĩ là mày sẽ đỡ buồn chán, đỡ cô đơn hơn.

– Vậy sao? Tao sẽ thử xem.

Tới phòng khách, My bắt gặp Bảo đang nhìn mình. Đôi mắt hơi xéch rất phương đông của anh không to, nhưng sâu và thật sáng luôn làm My khó chịu.

Hôm nay ánh mắt đó có phần dịu dàng hơn, khiến My muốn kiếm chuyện với Bảo nhưng không biết mở miệng thế nào cho thật cay.

Mỉm cười dịu dàng, anh lên tiếng:

– Tôi không nghĩ là Cung My xuất hiện sớm như vậy. Đúng là một phép lạ, ước đã thấy!

Khánh Ly chót chết:

– Tôi đã bảo hai người có thần giao cách cảm mà nhỏ My không chịu tin.

Cung My giả vờ như không nghe lời Ly vừa nói, cô ngoan ngoãn ngồi xuống salon và hỏi:

– Anh Tùng không đi với anh sao?

Bảo đáp:

– Tùng vừa ra ngõ mua thuốc lá.

– Anh cũng hút thuốc nữa à?

– Đôi khi buồn, hay phải nghĩ ngợi điều gì, có điều thuốc sẽ dễ chịu hơn.

Cung My cong môi:

– Lúc này anh đang buồn, hay đang nghĩ ngợi lung tung vậy?

Bảo mỉm cười:

– Tôi đang ở trạng thái khác của tình cảm.

My hỏi tới:

– Trạng thái gì thế?

– Nói ra sẽ mất hay, vì đó là điều tôi đang muốn giữ cho riêng mình.

My dài giọng:

– Chà! Bí mật dữ!

Khánh Ly dứ dứ tay về phía Bảo:

– Nếu đã bí mật thì tha cho anh. Nhưng bí mật cỡ nào cũng có ngày bật mí. Tôi sẽ đợi ngày đó!

Nhìn ra cửa, Ly nôn nóng:

– Sao anh Tùng đi lâu vậy kìa! Có bao giờ quên đường vào nhà không?

Cung My tủm tỉm:

– Nếu anh cần mua thuốc lá cho trạng thái nào đó của tình cảm, dám anh quên đường lắm đấy!

Ly đứng dậy:

– Tao phải ra tìm anh mới được!

Cung My kêu lên:

– Mày đi là tao về đó!

Ngoái lại nhìn My, Ly cười toe:

– Tao đứng trước nhà chứ đâu có đi đâu! Nói chuyện với anh Bảo hộ tao nha! Hay là mày sợ anh!

Cung My giận dỗi:

– Mày giỏi bày trò lắm! Tao về đây!

Bảo nhỏ nhẹ:

– My vẫn còn ghét tôi đến thế sao?

My trầm giọng:

– Không phải là ghét, chỉ tiếc rằng ấn tượng ban đầu về anh vẫn còn đậm nét trong tôi quá!

Bảo bứt rứt:

– Hôm đó đúng là tôi vừa nóng nảy vừa lỗ mãng. Sau này nhiều khi nhớ lại tôi vẫn thấy xấu hổ vì thái độ có phần quá đáng của mình.

Nhưng tôi hy vọng chúng ta sẽ là bạn tốt với nhau.

Thấy Cung My yên lặng, Bảo tiếp tục:

– Tôi biết My khó xoá được ấn tượng xấu ấy, nhưng tôi tin rồi My sẽ có cái nhìn khác về tôi.

– Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

– Tại bản chất tôi không xấu như My tưởng.

My chéch môi:

– Anh có vẻ tự tin quá!

Bảo nhún vai:

– Tự tin vẫn dễ sống hơn.

Cung My mai mỉa:

– Những quý tử đang được nuông chiều hết cỡ rất tự tin, và xem thường người khác. Chắc anh là một quý tử.

Bảo có vẻ ngạc nhiên:

– My nghĩ thế à?

– Đúng vậy! Cưỡi xe mô tô, xài toàn tiền đô la hình ảnh của các quý tử thời đại. Bộ anh khác họ sao?

Bảo tỉnh bơ đáp:

– Đương nhiên là khác xa rồi! Người nhạy cảm như My lẽ nào không nhận ra, mà còn vờ đổ tội nhỉ?

Giọng My châm chọc:

– Tôi chỉ nhận ra những điểm giống thôi!

Bảo lơ lửng:

– Ví dụ thử xem?

– Tôi vừa dẫn chứng đó!

– Không thuyết phục chút nào!

Cung My khoanh tay:

– Với tôi như thế là đủ rồi. Nếu không phải, anh tự bạch về mình đi!

Rồi tôi sẽ cho kết luận cụ thể!

Bảo bật cười:

– Thì ra có người muốn trích ngang lý lịch của tôi!

Cung My hất mặt lên:

– Hồng được sao khi tôi muốn có cái nhìn khác, thật hoàn chỉnh về anh?

Mắt Bảo ánh lên những tia ranh mãnh:

– Tôi không khoái tự bạch chút nào.

My nói:

– Vậy thì tự khai.

Bảo nheo mắt:

– Tôi không phải là tội phạm, em cũng không phải là quan tòa mà bắt tôi phải tự khai.

My ầm ức:

– Không có em ở đây nha!

Bảo chép miệng than:

– Sao khó quá thế chị ấy!

My nhăn mặt:

– Hừ! Tui ghét nhất là cái từ...chị ấy, anh ấy.

Bảo toe toét:

– Từ ấy bôi bác lắm. Gọi là em, xưng anh dễ thương hơn.

My bĩu môi:

– Hồng dám đâu, đừng có thừa cơ hội, không khéo ấn tượng ban đầu về anh mãi mãi khắc sâu vào trong tâm trí tôi rồi đó!

Bảo nghiêng đầu nhìn cô:

– Vậy càng tốt! Muốn người khác khắc sâu hình bóng mình vào tâm trí đâu phải là dễ.

My đỏ mặt:

– Anh..anh..

Bảo tùm tùm cười làm My càng bối rối hơn. Đúng là cô lắc chốc, lộp bộp. Đứng vội dậy, cô hờn dỗi:

– Tôi về đây!

Vừa nói cô vừa bỏ ra sân và thấy Ly đang ngồi trên ghế đá với Tùng hết sức thân mật. Con bé kêu lên:

– Sao về sớm vậy?

Cung My âm ứ:

– Hết chuyện để nói rồi.

Bảo khoanh tay ngạo nghễ:

– Phải nói là Cung My sợ tôi, nên đòi về.

Cung My dài giọng:

– Xí! Tôi mà sợ!

Tùng hàm hồ:

– Vậy thì ở lại tay tư cho vui. Dầu gì bác gái vẫn chưa về mà!

Cung My trợn mắt:

– Sao anh biết mẹ tôi chưa về?

Tùng rất ư thiết tha:

– Thì Ly nói hai bà mẹ đang xử quẻ mà! Mẹ Ly chưa về thì làm sao mẹ My về được. Ở lại chơi đi Cung My.

Nhìn Khánh Ly, cô tức muốn nổ đom đóm mắt. Chả biết con quỷ nhiều chuyện này còn nói gì về mẹ cô với Tùng nữa đây! Hừ! Không khéo Bảo cũng đã biết chuyện ba mẹ cô lục đục nữa là khác! Tự nhiên Cung My nặng nề vì mặc cảm. Dù sắp tới đây hai người sẽ ly dị, nhưng My vẫn không muốn có thêm người biết về sự bất hạnh này. Cô ghét bị thương hại.

Cung My cương quyết:

– Ở nhà còn ba và chị hai, tôi phải về không thôi lại bị rầy.

Bảo trầm giọng:

– Tôi đưa My về nhà nhé!

My lắc đầu:

– Không cần đâu!

Bảo nói:

– Có người đi cũng vẫn vui hơn mà! Hay là Cung My vẫn tiếp tục sợ tôi?

My ra điều kiện:

– Đưa người phải đưa tận nhà, thưa với người lớn xong mới được về. Anh dám gặp ba tôi không?

Bảo khịt mũi:

– Chuyện nhỏ! Tôi định tới thăm bác đây!

– Vậy thì đi!

Bảo hớn hở ra mặt. Anh cho hai tay vào túi quần, huýt sáo luôn mồm làm My thấy rộn rã. Cô buột miệng:

– Lần đầu tôi đi như thế này đó!

Bảo băng khuôn:

– Tôi cũng vậy!

My nói ngay:

– Tôi không tin!

– Tại sao?

– Tại vì tôi không thể tin được, vì anh chả hiền từ gì...

Bảo nửa đùa nửa thật:

– Chính vì dữ dằn quá nên không ai chịu đi cùng. Nói thật, đây là lần đầu tôi đi như thế này với một cô gái.

Cung My đưa tay ngắt những cái lá ở hàng rào bên đường:

– Ngày thường anh sẽ làm gì, nếu không đi như vậy?

Bảo cười cười:

– Câu hỏi khó trả lời quá!

Cung My kêu lên:

– Sao lại khó! Nếu ai hỏi tôi như thế nhắm mắt tôi cũng trả lời được.

– Vậy My trả lời hộ tôi đi!

– Dễ ợt! Nếu không có gì lạ, giờ này tôi ở trong phòng học bài, hoặc nghe nhạc.

Bảo hỏi:

– Thế nào là...có gì lạ?

– Thí dụ như lúc này, hoặc đêm ở quán Mắt Huyền là lạ đối với tôi.

Bảo lại hỏi:

– Ở quán Mắt Huyền có lạ không?

Cung My gật đầu:

– Lạ! Tôi cù lần lắm phải không?

Bảo nhìn My thật dịu dàng:

– Một chút thôi! Nhưng đó là ưu điểm.

– Vậy sao! Giờ tới phiên anh trả lời đó.

Bảo ngập ngừng:

– Tôi không ngoan như My đâu.

– Vậy hãy kể những điểm hư của anh đi!

– Nhiều lắm! Kể không hết nổi.

Cung My vẫn tán công tiếp:

– Thì kể những cái điển hình.

Bảo gãi ót:

– Điển hình nhất là lần đầu gặp nhau, tôi đã chọc giận My.

Cung My ồ lên:

– Ồ nhỉ! Phải nói là hôm đó anh rất dễ ghét.
 Bảo đá một hòn sỏi:
 – Còn bây giờ?
 My thổi một chiếc lá trên tay:
 – Cũng thế thôi!
 Bảo lắc đầu:
 – Tôi thấy có khác chứ! Ít ra tôi cũng làm quen được My.
 Cung My đồng đánh:
 – Quen hay lạ đâu ảnh hưởng gì tới sự ghét. Biết rõ về một người, nhiều khi mức độ ghét còn tăng lên đấy! Tới nhà rồi, anh vào thăm ba tôi chứ?
 Bảo cao giọng:
 – Với tư cách là bạn của My, tôi vào ngay.
 My chớp mắt:
 – Anh nên vào thăm nạn nhân của mình, chớ không nên vào thăm ba của tôi.
 Bảo lơ lửng:
 – Tôi đã thăm nạn nhân của mình hai lần rồi!
 – Sao không nghe ba nói vậy kia?
 – Nếu không tin, My có thể hỏi lại bác Tuấn kia mà! Nào! Có mời bạn vào nhà không?
 Cung My lắc đầu:
 – Tôi chưa chuẩn bị tâm lý để có một người bạn như anh. Thôi khi khác vậy! Cảm ơn anh đã đưa tôi về!
 Bảo quay đi, được vài bước anh trở lại gọi:
 – Cung My!
 Đang gài chốt cổng, My ngạc nhiên:
 – Có chuyện gì à?
 Bảo trầm giọng:
 – Ba giờ trưa mai tôi đợi My ở quán Mắt Huyền. Em tới nhe.
 My vội từ chối:
 – Tôi bận lắm! Không tới được đâu!
 – Vậy chừng nào em rảnh?
 – Lúc nào tôi cũng bận hết!
 – Nếu thế tôi đợi em ngoài cổng trường.
 My liếm môi:
 – Tôi sẽ làm mặt lạ, anh đừng trách đó!
 Bảo nhìn My và thông thả nói:
 – Thế thì tôi sẽ đến nhà...
 – Tôi sẽ gọi ba ra cho anh thăm hỏi. Tóm lại tôi không thích!

Dứt lời, My te te bỏ vào trong nhà một nước.

Bảo gác chân lên bàn, chăm chú xem TV, cách ngồi không biết kẻ trên, người dưới là ai của anh khiến Ân chướng mắt. Anh hất chân em trai xuống, giọng đánh lại:

– Mày ngồi ngan ngấn lại xem! Sao lúc nào tao cũng thấy mày bạc nhược, xiêu vẹo như cây sắp chết vậy?

Bảo hơi nhồm dậy:

– Sao anh khó chịu như mấy mụ đàn bà thế! Coi TV thôi mà! Có cần phải ngồi nghiêm trang đạo mạo như đang ngồi họp trong công ty không?

Ân mím đôi môi mỏng:

– Là đàn ông, ngồi ở đâu cũng phải có tư thế, dáng vẻ. Nói chi mày ngồi trước mặt ba và tao.

Bảo hất mái tóc lên:

– Lúc nào cũng o ép, gò bó người khác theo ý mình. Xin lỗi! Tôi không phải nhân viên dưới quyền của anh.

Ông Tín gắt gỏng:

– Im ngay đi không! Hai đứa bây không gặp thì thôi, gặp là gây hà!

Bảo phân bua:

– Ba thấy đó! Tại anh muốn kiểm chuyện mà!

Xỉ tay về phía Bảo, ông Tín quát:

– Anh mày nói đúng chớ kiểm chuyện gì. Trong nhà này chỉ có mày là mất dạy thôi. Đã vậy, suốt ngày chỉ thấy ăn chơi, hò hát chớ chả có thấy học hành gì cả. Năm nay là năm cuối đại học, nếu mày rớt tốt nghiệp, tao sẽ không chu cấp một đồng, lúc ấy thì tự lo liệu kiếm ăn nhé! Hừ! Nếu biết nhìn xa trông rộng, biết nghĩ tới tương lai, sự nghiệp mày đã nên theo anh mày và tao vào công ty những lúc rảnh để quen việc rồi, chớ đâu suốt ngày chỉ đàn đúm với quỷ! Tao thật mất mặt vì mày.

Bảo lầm lì:

– Tại sao con như thế, ba thừa biết mà! Xin cho con đứng bên ngoài cuộc chơi đi. Con không ham công danh sự nghiệp kiểu anh Lam với anh Ân đâu! Đáng sợ lắm!

Nói dứt lời, anh bỏ về phòng của mình. Chán thật! Lâu lâu ở nhà một lần lại đụng chuyện. Là anh em ruột, nhưng chả hiểu sao Bảo lại xung khắc dữ dội với Ân. Còn như với Lam, anh dễ hòa hợp và đồng cảm hơn. Có phải tại Bảo mất dạy nhất nhà như ba anh vừa mắng không. Hay tại Ân làm anh mà không đáng ra anh?

Bảo bọc bọc đốt thuốc và rít liên tục mấy hơi liền. Ba mắng anh mất dạy nhất nhà cũng đúng. Nếu so với Ân thì anh làm sao bì kịp được

với sự hiếu thảo đầy mục đích của anh đối với mọi người, lúc nào ba cũng khen anh Ân không tiếc lời. Trong mắt ba mẹ, Ân là người toàn diện. Nhưng trong mắt Bảo, Ân là người thủ đoạn, nham hiểm. Ân sẵn sàng làm đủ mọi cách để đạt được mục đích của mình. Chính vì tính cách này nên Ân và Lam đối đầu nhau kịch liệt. Chính vì sự tranh dành quyền lợi lộ liễu của hai ông anh khiến Bảo thấy chán mọi thứ. Anh không muốn chen chân vào việc làm ăn của gia đình, và biểu hiện sự chán ghét ấy bằng những cuộc chơi cho riêng mình. Thật ra những cuộc chơi ấy đâu có ảnh hưởng đến thanh danh, uy tín của ai trong gia đình sao ba lại mất mặt vì anh chứ! Suy cho cùng, ba đúng là thiên vị!

Đang lúc Bảo hậm hực búng vào điều thuốc ra cửa sổ thì bà Xuân bước vào:

– Con lại chọc giận ông và thằng Ân à?

Bảo có vẻ hơi dỗi:

– Mẹ cũng nghĩ như thế sao?

– Chớ không đúng hả?

Bảo làm thinh, bà Xuân ca cẩm:

– Mày với thằng Ân cùng một mẹ sinh ra mà không biết thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Sau này mọi thứ thằng Lam sẽ chiếm hết cho chúng bây đi ăn mày!

Bảo ngao ngán:

– Ba còn sống sờ sờ, mà mẹ nghĩ đâu đâu ấy! Con thật chán! Sau này ai muốn chiếm thì cứ chiếm. Cứ để lại cho con hai chữ bình yên là được rồi.

Bà Xuân đay nghiến:

– Tao sinh ra mày, nuôi mày lớn lên đâu để mày xin hai chữ bình yên hèn nhất ấy! Lớn to đâu nhưng thiếu bản lĩnh cũng khó sống lắm con à! Mày đừng để mẹ phải lo chứ!

Bảo nhăn mặt:

– Mẹ lo cái gì?

Bà Xuân chép miệng:

– Mẹ lo thằng Lam nuốt chúng mày.

– Ôi dào! Sao tự nhiên anh lại nuốt chúng con? Mẹ lại nghe ông Ân tuyên truyền bậy bạ rồi.

Hạ giọng xuống, bà Xuân thì thầm:

– Thằng Ân chả nói gì với mẹ hết. Tao nghe từ miệng mấy bà ban giám đốc. Họ nói ba mày tin tưởng thằng Lam hơn thằng Ân.

– Vậy đâu có ăn thua tới con

– Sao lại không. Ông tin thằng Lam nên giao nhiều quyền hạn trong

công ty cho nó hơn thằng Ân. Mà thằng Ân thì khó ai ăn hiếp được, chỉ còn thằng dễ dãi ham chơi như mày là dễ bị chúng khiến. Tao sợ sau khi tốt nghiệp mày về công ty thì sẽ bị thằng quỷ dễ ngược ấy đè đầu cưỡi cổ mà thôi. Nó biết anh em bây không hòa thuận với nhau nên chẳng đưa nào bênh vực đưa nào, nên....nên....

Bảo khoát tay:

– Con không về công ty ba đâu. Mẹ khỏi lo xa cho mệt.

Bà Xuân hằm hừ:

– Mày nói giỡn chơi hoài. Không về công ty của mình để đi làm công cho thiên hạ sao?

Bảo nhăn nhó:

– Mẹ để con yên một chút đi. Ba vừa hăm he không chu cấp cho con, bây giờ mẹ lại dọa chuyện khác. Con không biết phải sống thế nào cho vừa lòng mọi người nữa.

Dứt lời anh đứng dậy khệnh khạng đi. Bà Xuân gắt:

– Mày đi đâu?

Bảo làu bàu:

– Con qua bên dì Quyên. Ở bên chả có ai làm phiền con hết.

– Nhưng mày làm phiền người ta. Dạo này nhà dì Quyên thường xuyên có khách. Nó không thích mày thường xuyên lui tới như trước kia nữa đâu.

Bảo nhúu mày:

– Vậy dì Quyên đã công khai quan hệ với gã đàn ông đó à?

Bà Xuân chép miệng:

– Công với khai gì, gã ấy vẫn chưa ly dị được vợ mà! Tại dì mày dễ dãi quá. Chưa chi đã mở cửa rước quỷ vào nhà.

Bảo nói:

– Sao mẹ nặng lời thế! Dì Quyên đã từng tuổi này rồi chả lẽ còn không biết nghĩ. Tới lúc dì ấy cần một người đàn ông để bớt cô đơn rồi. Ông ta từng là giáo viên, chắc chắn hợp với dì Quyên. Mẹ cứ mặc dì lựa chọn. Có ý kiến làm chi rồi bực mình.

Bà Xuân:

– Nhưng tao bảo người này không được là không được. Đã một lần dở dang, sao dì mày không sợ kìa! Gặp lại người yêu củ một thời gian ngắn đã tin tưởng tuyệt đối vào hắn. Tao sợ người đàn ông này thương cái gia tài con Quyên hơn là thương nó đó chứ!

Bảo ngạc nhiên:

– Dì Quyên nói với con, hai người gặp lại nhau cũng mấy năm rồi mà!

Bà Xuân lừ mắt:

– Mấy năm là mấy năm? Mày ngốc nên mới tin lời nó. Con Quyên nói thế để chứng tỏ nó chính chắn chứ không hấp tấp, bộp chộp. Chứ thật ra nó mới gặp lại hấn ta mới đây thôi!

Bảo chép miệng:

– Gặp lâu hay mau mẹ bận tâm làm gì? Nếu dì Quyên đã chọn rồi mẹ phản đối cũng vô ích.

Bà Xuân bỗng chuyển hệ:

– Đạo này sao mày ít đến nhà Bích Hồng vậy? Mẹ nó vừa hỏi thăm tao về mày đó!

– Hỏi thăm con làm gì?

– Còn làm gì nữa? Ra trường rồi làm đám hỏi. Gia đình đó rất xứng với gia đình mình.

Bảo kêu lên:

– Thôi đi mẹ à! Con chưa muốn chui vào thông lọng sớm như vậy đâu! Mẹ lo cho anh Ân trước đi!

– Thằng Ân là người chính chắn, lúc nào cũng để lý trí làm chủ, nó sẽ biết chọn vợ. Tao chỉ lo cho mày thôi.

Bảo ngập ngừng:

– Con chưa nghĩ đến chuyện vợ con vào lúc này. Nếu có cũng không phải là Bích Hồng. Mẹ đừng có vun vào nữa!

Bà Xuân chung hứng:

– Ô hay! Sao kỳ vậy? Mày rất thương nó mà!

Bảo gượng gạo:

– Mẹ lại phóng đại sự việc rồi! Tại Bích Hồng đeo quá nên con rủ đi chơi cho vui, chứ đâu có hề yêu thương gì....

Bà Xuân vỗ bàn thật mạnh:

– Cái thằng đầu! Mày dám đùa với con gái người ta vậy à? Rồi tao làm sao ăn nói với mẹ nó đây? Bà Hai Ly không dễ đâu!

– Con và Bích Hồng cũng giống như nhiều cặp khác. Thích thì đi chơi chung, chán thì xa, mẹ cần gì phải nói...làm sao với bà Hai Ly.

Bà Xuân chì chiết:

– Nói vậy mà nghe được à thằng trời đánh? Ba mày mà nghe được những lời này thì mày chết. Ông đang chung vốn làm ăn với công ty bà Hai Ly, đừng gây khó khăn cho ông đó.

Bảo nổi cáu kêu lên:

– Ba mẹ muốn con bám theo váy Bích Hồng để bà Hai Ly vui lòng à! Con không dễ tiện được thế đâu! Cũng may nhà này toàn con trai, nếu có con gái để thuận việc làm ăn, chắc ba mẹ sẵn sàng bán rẻ con mình quá!

Bà Xuân rít lên:

– Thằng trời đánh! Thằng mất dạy...nuôi mày ngàn ấy năm để nghe mày nói thế à?

Bảo làm thính. Anh vợ cái áo gió trên móc rồi bước ra ngoài mặc cho bà Xuân tru tréo trong phòng.

Tới phòng khách anh bị Ân chặn lại:

– Mày lại hỗn gì với mẹ vậy?

Đẩy Ân ra, Bảo làm lì:

– Tôi chỉ nói điều mình nghĩ chứ chẳng hỗn ầu gì cả. Khổ nỗi nhà này chả ai thích nghe nói thật hết!

Ân cười nhạt:

– Tốt nhất mày đừng về nhà nữa.

Bảo trừng mắt:

– Nếu đó là điều mà anh mong đợi thì đừng có hòng. Tôi không có tự ái rơm kiêu anh Lam đâu! Anh khỏi cần phải khiêu khích.

Bước ra sân, anh leo lên moto phóng đi bạt mạng. Gió ào ào làm Bảo bớt nóng nảy. Anh rong xe vô định trên phố, rồi không hiểu sao lại rẽ vào con hẻm tới nhà Cung My. Trong đầu Bảo trống rỗng. Anh chưa biết sẽ nói gì với cô, với ông Tuấn thì xe đã tới trước cổng nhà. Anh vừa dựng chống lên cánh cửa đã mở tung ra. Ông Tuấn xuất hiện với gương mặt cau có:

– Là cháu à! Tiếc là tôi phải đi ngay...

Bảo liếm môi:

– Dạ... xin phép bác cho cháu gặp Cung My.

Mắt ông Tuấn trợn lên đầy ngạc nhiên:

– Hả Cái gì? Hừm! Thì ra là vậy!

Rồi ông hầm hừ:

– Thảo nào cháu siêng đến thăm tôi. Tôi chẳng hẹp hòi gì mà không cho cháu gặp nó, nhưng tôi báo trước sẽ không có kết quả tốt đâu!

Bảo hết sức mềm mỏng:

– Cháu không hiểu ý bác!

– Thì cố mà tìm hiểu!

Dứt lời, ông lầm lũi ra đầu ngõ, Bảo nhú mày nhìn theo với một dấu hỏi lớn trong đầu. Khánh Ly từng nói là ba của Cung My rất hắc ám. Anh nào yếu bóng vía thì khó lòng làm con rể ông. Lúc ấy Bảo cho rằng Ly đã thổi phồng quá mức tính cách của ông Tuấn, giờ đây anh mới cho rằng có lẽ Ly đã nói đúng. Lời úp mở vừa rồi của ông ả chứa một lời hăm dọa hay một lời tiên đoán nhỉ?

Cung My trong nhà bước ra, giọng đầy ngạc nhiên:

– Trời ơi! Anh tới đây làm gì vậy?

Bảo dối như thật:

– Tôi tới thăm bác Tuấn.
 – Ba tôi vừa vắng nhà!
 – Tôi biết! Tôi vừa gặp bác ấy tại đây. Bác Tuấn bảo tôi vào trò chuyện với My cho vui...
 Cung My nghi ngờ:
 – Hồng có chuyện đó đâu!
 Bảo rờ cảm:
 – Chẳng lẽ tôi dám bịa à?
 Rồi hết sức tự nhiên, anh lững thững bước tới ngồi xuống ghế đá:
 – Bác Tuấn còn bảo, có rảnh cứ tới đây chơi.
 Cung My hất hàm:
 – Rồi anh trả lời sao?
 Bảo cười cười không nói.
 – Tôi nhớ anh ghét làm theo lệnh của người khác lắm mà!
 – Đúng vậy! Khổ nỗi lệnh của bác đúng rơ với lệnh của trái tim tôi.
 Đành phải chịu thôi!
 Cung My bĩu môi:
 – Mồm mép!
 Bảo nói giọng nghiêm trang:
 – Để tôi vào chào bác gái.
 Cung My ngồi xuống cái đôn hình con voi.
 – Mẹ tôi cũng đi vắng. Nhà chả có ai đâu!
 – Tôi ở lại với My là đúng rồi!
 – Sao hôm nay anh đi có một mình vậy?
 Bảo nhỏ nhẹ:
 – Tôi từ nhà đến đây nên không rủ Tùng.
 Cung My tò mò:
 – Hai người thân lắm à?
 – Có thể nói như vậy. Tôi giao du nhiều, nhưng ít bạn lắm! Tùng là người hiểu tôi nhất.
 – Thế Bích Hồng thì sao?
 Bảo nhún vai:
 – Biết nói sao đây khi có những cái mình càng cố giải thích càng tệ hại. Tóm lại tôi không nghĩ Bích Hồng là tri kỷ của mình.
 Cung My tủm tỉm cười, mắt Bảo ánh lên trong ánh sáng mù mờ:
 – Sao My lại cười?
 – Anh đoán thử xem?
 Bảo nói:
 – Tôi vẫn thích nghe My giải thích hơn.
 Cung My khúc khích:

– Tôi không nghĩ người có bề ngoài quần quai như anh lại cần một tri kỷ. Cái từ tri kỷ nghe xưa quá, làm sao hợp với người cưỡi moto phóng như điên, hát toàn nhạc Rock, Rap như anh.

– Nhưng từ ấy chỉ rõ đối tượng tôi đang khao khát tìm. Dù mai này thế giới có thay đổi tới đâu, người ta vẫn cần một tri kỷ.

– Nói nghe hay thật! Anh là tri kỷ của ai, chắc họ sẽ hạnh phúc.

Bảo có vẻ khoái chí, anh hỏi gặng:

– My nghĩ vậy à?

Cung My lấp lửng:

– Tôi chỉ mong thế, để thấy anh tốt hơn.

Vờ như không biết My đang chăm chọc mình, Bảo nói:

– My biết không, tôi đang buồn và nghĩ đến đây thế nào cũng được khuây khỏa. Thì ra đúng như vậy! Chanh chua đôi khi còn có tác dụng gấp mấy lần ngọt ngào.

Cung My chớp mắt rồi hỏi:

– Anh buồn chuyện gì thế?

Bảo chép miệng:

– Chuyện gia đình! Tôi vừa bị ba mẹ và ông anh ruột lên lớp một tầng.

My cao giọng:

– Tội gì dữ vậy?

Bảo cộc lốc:

– Tội bất hiếu!

– Nhưng nhìn anh đâu có giống....

– Bởi thế mới buồn.

Cung My lại hỏi:

– Sao anh lại bị ghép vào tội...trời tru đất diệt đó?

Bảo nhếch môi:

– Tại tôi không làm theo ý mọi người trong nhà. Nghe đơn giản thật, nhưng ngẫm nghĩ sâu xa, tôi khổ tâm vô cùng.

Cung My ngạc nhiên vì giọng điệu như than của anh. Cô bỗng động lòng trắc ẩn khi thấy Bảo có vẻ gì đó vừa cô đơn, vừa u uất khác với thường ngày. Nghĩ tới mình, Cung My thương cảm. Dịu dàng nhìn anh, cô nói:

– Cha mẹ sinh ra ta nhưng chưa chắc đã hiểu được ta. Sống thế nào không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Bảo mỉm cười:

– Cảm ơn những lời của My. Tôi có cảm giác đã gặp được người hiểu mình.

Cung My trở đi:

– Tôi chỉ tò mò về anh, chứ nào có hiểu gì đâu. Hiểu một người thật chẳng dễ chút nào.

Bảo nhỏ nhẹ:

– Nếu đối xử với nhau bằng chân tình, thì chuyện hiểu nhau đâu có khó.

Cung My lắc đầu:

– Chân tình à? Với tôi, chân tình là một thứ không có thật.

Bảo nhú mày:

– Tại sao My lại nghĩ thế nhỉ?

– Tôi nói anh cũng không hiểu đâu!

– Nếu thế thì My lắm, thế gian này người tốt lúc nào cũng nhiều hơn người xấu. Đừng bao giờ vì một kẻ xấu mà khép kín với những người xung quanh mình.

Cung My kêu lên:

– Anh biết gì về tôi mà nói thế?

Bảo đều giọng:

– Tôi không tò mò, nhưng lúc nào cũng muốn hiểu về My, do đó tôi có biết chút ít về nỗi buồn niềm vui, cũng như những cái gì mà My yêu, My ghét.

Liếc Bảo một cái, My hỏi:

– Vậy tôi đang ghét ai?

Bảo trả lời ngay:

– Tôi luôn tin là không phải tôi.

My khịt mũi:

– Anh chủ quan thật.

– Nhưng đúng, phải không?

– Trật lắt chứ đúng gì.

Bảo tùm tùm nhìn My, anh vừa định nói thì có tiếng xe dừng lại trước nhà. Tò mò nhìn ra, Bảo thấy một cô gái đẩy cửa bước vào.

Cung My nói nhỏ:

– Chị Tâm của tôi đó!

Bảo lịch sự đứng dậy chào và nhận ra anh chàng đưa Tâm về chẳng xa lạ gì với mình.

Thấy Bảo, anh ta hát hăm:

– Mày cũng ở đây à? Thật là ngẫu nhiên thú vị.

Bảo thần nhiên:

– Chuyện bình thường thôi mà!

Khuê Tâm kéo My ra hỏi nhỏ:

– Ai vậy?

My bối rối:

– Khách của ba đó!

– Thế ba đâu?

– Em không biết ba đi đâu nữa.

Tâm liếc xéo Bảo:

– Hừ! Vậy mà mày dám cho hấn vào nhà. Mày gan thật!

My liếm môi:

– Nhưng anh Bảo cũng là bạn em....

Khuê Tâm hét vào tai My:

– Mày nói cái gì lung tung vậy?

My nhăn mặt:

– Chị làm gì ghê quá! Có thắc mắc cũng đợi người ta về đã chứ!

Ông Điền đang nhìn chị kìa!

Nghe My nói thế, Khuê Tâm liền mỉm cười với anh chàng của mình.

– Hai người quen nhau à?

Điền gật đầu:

– Dì của anh là bạn thân của dì của Bảo. Tụi anh biết nhau từ hồi bé xíu mà!

Khuê Tâm ra vẻ đàn chị với Bảo:

– Không phải tôi khó tính nhưng Cung My còn bé, nó giao thiệp với ai tôi cũng hỏi hết. Bảo đừng phiền nhé!

Bảo nhếch môi:

– Tôi có phiền gì đâu!

Ngồi trong xe, Điền nói vọng ra:

– Ở lại chơi vui vẻ. Tao về trước đây!

Đợi Khuê Tâm vào nhà xong, Cung My hỏi ngay:

– Anh thân với anh Điền lắm à?

Bảo bật cười:

– Quen nhau hồi nhỏ xíu đâu có nghĩa là thân nhau.

– Nhưng cụ thể anh là người thế nào?

Bảo lấp lửng:

– Không phải Điền là bạn thân của chị Tâm à?

Cung My im lặng, cô suy nghĩ và tin rằng Bảo là người tốt để cô có thể nói thật nhiều điều.

Ngập ngừng một chút, cô nói:

– Chị Tâm đã có chồng sắp cưới. Gia đình hai bên định sang năm tổ chức cưới. Không ngờ mới đây chị quen với anh Điền, rồi tìm đủ cách lẩn tránh anh Ngôn. Đã vậy, dạo này chị Tâm còn công khai đi chơi với anh Điền nữa chứ!

Bảo nhẹ nhàng:

– Biết đâu trước kia chị Tâm đã ngộ nhận, bây giờ mới thật sự yêu?

Cung My nói thật nhanh:

– Tôi chỉ sợ chị Tâm bị người ta gạt nên thật lòng tìm hiểu về anh Điền. Nếu đối xử với nhau chân tình, lẽ nào anh lại không cho tôi biết anh Điền là người thế nào?

Bảo trầm giọng:

– Đặt chân tình vào trường hợp này thì không ổn.

– Sao lại không ổn?

Bảo chậm rãi đáp:

– Nó giống như lòng tốt bị lợi dụng.

Mặt Cung My nóng bừng lên, cô lắp bắp:

– Xin lỗi! Nếu anh nghĩ như thế!

Bảo nhún vai, giọng khô khốc:

– Tôi vẫn sẵn sàng nói những gì mà tôi biết về anh Điền mà không cần My phải rào đón. Như vậy không tự nhiên, vô tư, thoải mái hơn sao?

My hựt hẫng vì những lời nói của Bảo. Vừa rồi, lẽ ra cô không nên nói thế. Cô đã vô tình làm tổn thương Bảo. Nhưng dù có thế, anh cũng không nên thẳng thắn tới mức cứng ngắt với cô chứ! Lẽ nào anh coi mình hơn người khác nhiều quá? My chợt giận mình rồi giận luôn Bảo. Sự xấu hổ lẫn dối hờn làm cô ngồi chết dí trên ghế. Bảo cũng im lặng trên ghế đá. Thái độ của anh làm My âm ức hơn. Cô đã xin lỗi vậy mà Bảo vẫn cố chấp. Anh đúng là tự cao. Chuyện có chút xiu thôi, cũng xé ra cho to. Chẳng lẽ trên đời này chỉ mình anh ta biết tự ái? Nỗi ghen chợt dâng lên ngực, My rung rung nước mắt nhưng vẫn mím môi lặng thinh.

Cuối cùng Bảo lên tiếng trước:

– Chuyện của người ta mà mình lại buồn. Đúng là chẳng khác nào con nít!

Cung My ngậm ngừng:

– Tôi không có ý rào đón như anh nghĩ. Có lẽ tôi quá vụng về.

Bảo nhìn cô:

– Tôi cố chấp thì đúng hơn. Anh xòe tay ra:

– Mình làm huề nhé!

Ngần ngừng một chút, cô nắm nhẹ bàn tay anh rồi buông ra thật nhanh.

Nhưng Bảo đã giữ tay cô lại, giọng anh trầm xuống:

– Mình sẽ là bạn tốt của nhau nhé, Cung My?

Cô bối rối vô cùng, nhưng vẫn lém lỉnh:

– Là bạn được rồi. Tốt hay không thì sau này mới biết!

Bảo tủm tỉm cười làm My chớp mắt. Anh chợt nói sang chuyện của Khuê Tâm.

– Tôi không biết chồng sắp cưới của chị Tâm ra sao, tôi chỉ biết rằng anh Điền đã trải qua rất nhiều mối tình. Nếu muốn có một gia đình êm ấm hạnh phúc, tôi nghĩ chị Tâm nên quay về với anh Ngôn. Anh Điền không phải là mẫu người lý tưởng của một gia đình đâu.

Cung My nài nỉ:

– Anh nói rõ hơn nữa được không?

Bảo lưỡng lự:

– Chắc là không nên. Bao nhiêu đó cũng là nói xấu người khác rồi.

Cung My nên khuyên chị Tâm phải tìm hiểu thật kỹ đối tượng của mình, vẫn tốt hơn nghe từ tôi.

My thở dài:

– Tôi đã nói nhiều lần rồi. Khổ nỗi chị Tâm lại đang bị cuốn hút bởi những tính cách của anh Điền. Chị Tâm chê anh Ngôn cù lần, không biết galăng, cũng chả biết săn đón.

Bảo chép miệng:

– Người ta cũng như con thiêu thân, hay chết vì những thứ tỏa sáng.

Cung My rầu rĩ nhìn Bảo:

– Tôi phải làm sao đây?

Bảo góp ý:

– Việc này hãy để hai bác khuyên chị Tâm.

Cô My ghen lại, rồi bao nhiêu tức tưởi bỗng vỡ ra:

– Chị không nghe đâu! Chính ba mẹ đã khiến chị Tâm thay đổi như thế! Hai người đang tiến nhanh thủ tục ly dị, tâm trí đâu mà nghĩ đến con cái.

Nói đến đây, mắt My bỗng cay xè. Cô nhớ tới ba, nghĩ tới mẹ và gục mặt vào tay, giọng ghen lại:

– Trong gia đình tôi, mọi người một cỗi riêng, lẻ loi, cô đơn đến nào nề. Ai cũng cho tự đi tìm cho mình những chỗ dựa. Ba tôi đến với người đàn bà của ông ấy, mẹ tìm quên trong kinh kệ, chùa chiền, chị Tâm tập tành những thú vui mới với anh Điền. Chỉ còn tôi bó gối nhìn mình trong gương. Những cái gương cũ kỹ ấy cũng bị ố làm tôi cũng không nhận ra tôi.

Im lặng một lúc, My nói tiếp:

– Sự chia tay của ba mẹ làm tôi mất cả niềm tin vào cuộc sống, cũng như nghi ngờ bản thân mình. Có ai hiểu và chia sẻ với tôi đâu?

Bảo từ tốn:

– Tôi có nghe Ly nói về hoàn cảnh của Cung My. Tôi hiểu và muốn chia sẻ những ray rứt, khắc khoải trong lòng My.

Cung My lắc đầu:

– Anh không hiểu được đâu!

– Khó cách mấy tôi cũng cố vì chúng ta là bạn mà!
Dịu dàng nhìn My, Bảo nhỏ nhẹ:
– Nào! My cứ nói hết những u uẩn trong lòng ra đi. Rồi sẽ thấy nhẹ nhõm ngay.
– Tôi đã nói hết rồi, nhưng vẫn cảm thấy nặng nề, thậm chí chán nản nữa là khác.
– Tại My chưa chấp nhận sự thật, tôi đã từng có cảm giác này nên rất hiểu.
Cung My buộc miệng:
– Bộ ba mẹ anh cũng...
Bảo cười nhẹ:
– Không phải! Nhưng tôi hiểu rất rõ thế nào là thất vọng khi sụp đổ niềm tin, vỡ tan ngôi thần tượng.
My nói:
– Nhưng anh không thể hiểu và sống bằng tâm trạng của người bị cha ruột mình chối.
Bảo trầm ngâm:
– Người ta có thể đau nỗi đau của người khác.
My héo hắt:
– Đó gọi là sự thương vay khóc mướn có phải không?
– Đừng chua chát như vậy. Tôi không nghĩ My lại lấy tự ti làm chỗ dựa cho mình. Nếu có buồn, hãy thả rong một vòng ngoài phố để thấy xung quanh ta cuộc sống luôn chuyển động, rồi niềm vui, nỗi buồn gì cũng qua đi.
– Anh nói như hát thảo nào...
Bảo ngập ngừng:
– Sao không nói hết?
My cao giọng:
– Không có gì. Chẳng qua tôi nhớ lại buổi tối ở quán Mất Huyền, nhớ khi anh hát xong là có một ôm hoa của các cô ái mộ trong...quái thật! Đêm ấy chắc có khối nàng tương tư lắm.
Bảo tủm tỉm cười làm Cung My quê, cô nhướn mày:
– Bộ tôi nói không đúng à?
– Đúng!
– Vậy sao anh cười trông ghét thế?
Nhàn nhả nở tiếp một nụ mỉm chi nữa, Bảo mới nói:
– Tôi mừng vì dường như Cung My đã bình tâm trở lại, còn xúc động đã biến đi rồi. Thật ra muốn xua tan buồn phiền cũng không khó, chỉ cần liên tưởng tới một người nào, một hoàn cảnh, một chuyện tức cười nào đó thì sẽ quên ngay!

Cung My bĩu môi:

- Chỉ có những người hời hợt mới thế!
- Đôi khi người ta cần hời hợt một chút mới dễ sống.
- Đây là lời khuyên vàng ngọc của bạn hiền đây à?

Bảo chậm rãi:

- Đó là cách dối mình khi buồn mà thiếu tri kỷ.

Cung My so vai:

- Anh vòng vo và khó hiểu hơn tôi tưởng nhiều!

Bảo im lặng. Anh nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tôi về! Hy vọng mai sẽ gặp lại My ở cổng trường.

Tim My rộn rã nhưng cô vẫn phản ứng:

- Không được đâu! Tôi..tôi...

Mắt Bảo ánh lên tia nhìn âm áp đa tình:

- Tôi sẽ không làm phiền My, nhưng nhất định tôi phải chờ để được nhìn thấy em.

Lúc My còn chơi vui vì tiếng em ngân dài như nốt nhạc ở cuối bài hát thì Bảo đã bước ra tới cửa. Rồi như cơn gió, anh phóng xe đi.

Cung My băng khuông khép cánh cổng sắt lại, trong lòng cô chợt ngân nga điệp khúc:

"Khuya về anh có hỏi. Tại sao mình gặp nhau..."

Bà Hai Lý buông một câu phê phán khi bà Mẫn Quyên vừa bung ly nước cầm lên uống:

- Đúng là liều lĩnh! Tôi không nghĩ bồ can đảm nói lại tình xưa với ông ta. Một người như bồ thừa khả năng tìm một ông chồng xứng đôi hơn. Thầy Tuấn bây giờ đâu còn phong độ như hồi đó. Làm vợ ông sẽ phí nửa đời còn lại.

Đang ngòm ngoàm nhai táo, bà Xuân cũng góp lời vào:

- Thì đó! Chị cũng hết lời khuyên, nhưng nó đâu có nghe! Còn trẻ, mà tội gì cơ chứ!

Đặt ly nước xuống, bà Quyên nói:

- Trẻ gì mà trẻ chị ơi! Nếu không nhuộm, tóc em đã bạc trắng cả đầu rồi!

Bà Lý có vẻ phật ý:

- Mới 39 mà già. Tự bồ nghĩ thế để xứng với ông Tuấn thì có. Chớ tôi không cho rằng mình già đâu!

Bà Xuân nói vào:

- Cô mà già à! Đi dạo phố với Bích Hồng, ai cũng tưởng hai chị em. Cô mà chịu thêm bước nữa thì khỏi người quý gói xếp hàng.

Cười tự mãn, bà Lý vờ vệt:

- Chị khéo nói! Ai thềm gái góa như em.

Vẫn cái giọng ngọt như đường, bà Xuân xum xoe:

– Góa cũng trăm đường góa! Góa như cô thì thế gian đếm trên đầu ngón tay.

Bà Hai Lý thở dài:

– Thú thật, mình em vừa phải trông coi khách sạn, vừa siêu thị mệt bỏ hơi tai, nghĩ trong nhà không có đàn ông để nương tựa cũng khổ tâm, cực xác. Nhưng bước thêm bước nữa em lại sợ.

Bà Xuân tò mò:

– Cô sợ cái gì cơ chứ?

Ngã người ra đằng sau, bà Lý nói:

– Sợ con gái gặp cảnh bố dượng, sợ mình ung nhảm hạng sở Khanh, đều giả, ham tiền. Bởi thế, ở vậy vẫn hơn!

Bà Mẫn Quyên có vẻ tự tin:

– Mình biết rõ anh Tuấn cách đây hai mươi mấy năm rồi nên chẳng sợ gì cả!

Bà Xuân bĩu môi:

– Phải nói là mày điếc không sợ súng thì đúng hơn! Hai mươi mấy năm, núi có thể mòn, sông có thể cạn, huống chi một con người như thằng Tuấn. Hồi đó nó đã đổi màu như tắc kè, nói chi bây giờ.

Bà Quyên thản nhiên:

– Chị luôn có ấn tượng với ảnh nên mới nói thế, chứ ảnh tốt hay xấu em thừa biết!

Bà Lý vội giảng hòa:

– Hai chị em đừng cãi nữa mà. Duyên số do trời định. Có trốn cũng không thoát, cố cầu cũng không nên. Mẫn Quyên gặp lại thầy Tuấn bao nhiêu năm là duyên đó!...

Thấy bà Lý ngập ngừng như muốn nói thêm điều gì, bà Quyên liền bảo:

– Hôm trước tôi có nghe anh Tuấn nói về anh Đức. Anh đang làm chủ một nhà hàng ở Cali, đời sống khá lắm, nhưng đường vợ con vẫn lận đận. Cưới rồi ly dị mấy lần, tới bây giờ vẫn một mình.

Bà Xuân khó chịu:

– Nhắc làm gì người đàn ông đó, nếu xưa kia anh ta không bỏ Hai Lý để đi vượt biên thì bây giờ cô ấy đâu được cơ ngơi như vậy.

Bà Quyên cau mày:

– Sao chị không nói nếu anh Đức ở lại, Hai Lý đã không sống cảnh góa bụa như thế này?

Xụ mặt xuống, bà Xuân làu bàu:

– Xuôi dọc gì mày cũng nói được hết. Tao thua, mày thắng nhưng không phải là hay đâu. Đã nhắc chuyện xưa thì nhắc cho trót, mày

luôn hận và luôn nghĩ trước kia vì ba mẹ ép duyên nên mới dở dang là sai. Ba mẹ làm thế là vì thương mày...

Bà Quyên khoát tay:

– Đừng nhắc tới chuyện xưa nữa. Dù gì em và anh Tuấn cũng có kết quả tốt đẹp, dầu cái kết thúc ấy phải đổi đến nửa đời người.

Bà vừa dứt lời thì Bích Hồng ló đầu vào, giọng nhõng nhẽo:

– Sao anh Bảo lâu về vậy bác Xuân?

Bà Xuân ngập ngừng:

– À! Bác đã phone cho nó rồi. Nó về ngay ấy mà!

Chớp mắt như ngây thơ lắm, Hồng mắng vốn:

– Đạo này anh chả thèm tới thăm cháu...

Cười thật vô tư, bà Xuân bảo:

– Ôi dào! Đàn ông là vậy đó, ham vui, ham chơi, nếu không biết kềm là mất! Thời buổi này sẵn nhiều trò cho họ chơi quá, nên ra khỏi nhà là họ quên ngay đường về! Cháu cứ yên tâm, bác quản lý thằng Bảo kỹ lắm! Nó chẳng chạy đi đâu được đâu. Bây giờ như vậy, lên phòng nó nghe nhạc đi!

Bích Hồng đưa mắt nhìn mẹ. Bà Lý gật đầu:

– Đi đi con, để người lớn nói chuyện.

Mẫn Quyên mỉm cười nhìn theo Hồng:

– Con bé cũng người lớn đó chứ! Nhìn nó tôi nhớ hai Lý hồi trẻ.

Bà Lý xa xôi:

– Hồi đó mình vừa nghèo vừa cực, chớ đâu có được sướng như nó bây giờ. Đã vậy, trong tình yêu cũng bạc phận. Nhớ tới ngày xưa, mình thề sẽ làm tất cả để cho con được hạnh phúc hơn mình, dầu sao mình cũng chỉ còn mình nó.

Bà Xuân nhìn bà Lý:

– Tôi đã bàn với ba thằng Bảo, đợi nó ra trường rồi sẽ chính thức đi hỏi Bích Hồng. Đến lúc con bé ra trường thì tổ chức cưới ngay.

Bà Xua ngạc nhiên:

– Còn những 3, 4 năm nữa Bích Hồng mới tốt nghiệp mà, cần gì phải đám hỏi sớm như vậy?

Bà Xuân đáp:

– Dầu gì hai đứa cũng quen nhau mấy năm rồi, đám hỏi để đây vẫn tốt hơn cho cả hai nhà.

Bà Quyên ngập ngừng định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Bà Lý nhìn đồng hồ với vẻ sốt ruột:

– Đợi các bà tới gầy sòng cũng đủ mệt. Tôi ghét ai lâu lắc lắc! Thời gian với tôi là vàng bạc. Ngồi gong thế này để được đánh bài sao lãng phí vàng bạc quá!

Bà Xuân đứng dậy:

– Để tôi điện một lần nữa xem sao!

Bà vừa bước tới điện thoại thì Bảo lộ đầu vào. Thấy Bảo, bà mắng ngay:

– Mày đi đâu dữ vậy thằng quý?

Bảo gật đầu chào bà Quyên, bà Lý rồi nhún nhó:

– Con đang ngồi ngoài quán với bạn, nghe mẹ nhắn là chạy về ngay. Có chuyện gì thế mẹ?

– Bích Hồng tới chơi. Nó đang đợi mày ở trên phòng mày đấy!

Bảo nhúu mày và nói nhanh:

– Con xin phép lên đó!

Nhìn anh bước một lúc 2, 3 bậc thang, bà Hai Lý cười to:

– Từ từ mà đi con ạ! Bích Hồng chẳng bay đi đâu mà vội...

Lòng Bảo chợt gợn lên sự khó chịu, anh không thích có người đột nhập vào cõi riêng của mình, dù người đó là Bích Hồng. Hậm hực mở toang cửa ra, Bảo thấy Bích Hồng đang nằm trên giường của mình trong một tư thế khá gợi cảm, cô ta đang nghe nhạc bằng headphone nên không biết có Bảo vào phòng. Nhìn đôi mắt lim dim, đôi môi mọng chúm chím, khuông ngực nhô lên sau làn áo rộng, đôi chân dài khoe ra dưới cái mini jupe, Bảo chợt nóng người khi nhớ tới những lúc Hồng nằm gọn trong lòng mình...

Có lẽ Hồng thật sự yêu anh, nên khi có hai người, con bé hết sức dễ dãi và chịu anh tới đa. Những lúc ấy, nếu không nghĩ tới bà Hai Lý, anh đã buông thả cho tới đâu thì tới rồi. Thật ra, anh cũng là một thằng đều, không yêu nhưng vẫn thích đùa. Anh đùa với nhiều con gái quá nên không còn trân trọng sự trong sáng của tình yêu. Trong mắt, và cả trong suy nghĩ của anh, các cô gái đều giống nhau. Cứ tán tỉnh được họ thì mình sẽ có những gì mình muốn. Anh đã muốn tán tỉnh ai rồi thì người đó khó thoát. Nhếch môi lên, Bảo vụt nghĩ tới Cung My, nhưng ngay tức khắc, anh vút bỏ hình ảnh cô ra khỏi tâm trí mình bằng cách ngồi xuống kế bên Hồng.

Nhóm người lên, cô phụng phịu:

– Tưởng anh chết mất xác đâu rồi chứ! Nhấn máy bao nhiêu lần cũng không thấy anh. Đừng nói với em là bạn học nha!

Bảo nheo nheo mắt:

– Em muốn nói anh đi đâu, trong khi anh bận học thiệt!

Áp sát người vào Bảo, Hồng thì thầm bằng giọng cay như ớt:

– Anh học bên Tổng Hợp với con nhỏ Cung My hồi nào vậy?

– Chẳng lẽ em gặp anh chỉ để hỏi chuyện vợ vắn này?

– Nhưng có hay không?

Bảo nhún vai:

– Anh không thích cách hỏi bắt buộc phải trả lời có hoặc không đầy áp đảo của em.

Bích Hồng giận dỗi vút cái headphone qua một bên:

– Vậy là có rồi!

Bảo ngã người ra nệm uể oải:

– Em thật buồn cười! Tự nhiên lại nghĩ ra chuyện để làm khó mình, làm bức người khác, anh mệt lắm rồi, đừng nhảm nhí nữa!

Hồng dẩy nẩy:

– Đợi cả mấy tiếng đồng hồ để bị anh đối xử như vậy hả? Nói thật, chỉ cần em khóc là anh sẽ bị bác Xuân hỏi tới ngay! Chưa ai dám làm buồn lòng con gái cưng của bà Hai Lý đâu!

Bảo nhếch môi:

– Ghê nhỉ! Bữa nay dám dọa cả anh! Nghe sợ thật đấy!

Lăn vào trong, Bảo nói:

– Đã sợ thì phải trốn. Anh ngủ để quên hiện thực đấy!

Bích Hồng âm ức nhìn Bảo nằm trên giường. Cô biết mình thua vì yêu. Đối với Bảo, lúc nào cô cũng phải bị lép vế, nhưng Hồng có cảm giác anh không thuộc về cô, chưa bao giờ thuộc về cô, dù lúc anh đang nồng nàn hôn hít, vuốt ve bằng tất cả sự ham muốn của một người đàn ông. Dường như trong Bảo tồn tại hai con người. Có lúc anh quậy phá, bất cần hậu quả. Rồi có lúc anh lặng lẽ, suy tư. Dù ở con người nào, Hồng vẫn không hiểu nổi Bảo.

Cô thích theo anh đến quán Mất Huyền vì anh là người nổi tiếng. Cô tự hào khi thấy bọn con gái ném vào mình những tia ganh tỵ. Bích Hồng không thể để ai cướp Bảo. Anh phải là sở hữu của riêng cô. Từ bé đến giờ, cô quen được nuông chiều, quen muốn gì có nấy. Bảo không thể ngoại lệ, dù muốn có Bảo là điều khó khăn, cô vẫn không cam tâm mất anh. Nếu phải hạ mình để có được người đàn ông cô yêu, cô cũng không ngại...

Nhẹ nhàng nằm xuống sát Bảo, cô áp môi mình vào ót anh, mơn man, ve vuốt...

Giọng vừa ngọt, vừa đã đốt, Hồng thì thào vào tai anh:

– Giận hả? Em đùa một tí mà! Thôi đừng giận nữa! Muốn gì em cũng chiều!

Bảo nằm trơ trơ không chút xúc cảm. Hành động và lời nói của Bích Hồng sao trần tục quá, cứ y như gái làng chơi đang tán tỉnh khách làm Bảo ngỡ ngàng. Anh nhú mày:

– Sao em lại nói vậy?

Bích Hồng gục mặt vào ngực anh thôn thức:

– Em yêu anh và không tiếc gì hết. Hãy hôn em như anh đã từng hôn đi Bảo.

Thoáng rùng mình vì sự cuồng nhiệt của Bích Hồng, anh nhẹ nhàng nâng cầm cô lên rồi hôn nhẹ vào bờ môi đang khao khát chờ đợi.

Dường như chỉ chờ anh làm thế, Bích Hồng hồi hả đáp trả. Môi cô không rời môi anh và tay thì lần mò những cúc áo...

Bảo đẩy cô ra rồi bước xuống giường. Hành động của anh làm Bích Hồng tự ái. Cô mím môi rít lên:

– Anh đã thay đổi rồi! Vì con nhỏ đó phải không?

Cầm gói thuốc để đốt một điếu, Bảo rít liên mấy hơi để dần sự ham muốn vừa bị Hồng khơi dậy xuống.

Vừa nhả khói, anh vừa nói:

– Xin lỗi! Anh không muốn làm thương tổn em.

Hồng thút thít khóc:

– Từ chối tình cảm của em là làm tổn thương em rồi. Anh nói đi, em có làm gì sai? Em đã làm lỗi gì mà anh xa lánh em chứ?

Bảo ngập ngừng:

– Anh đâu có xa lánh em. Anh chỉ sợ không kiềm chế được lòng mình...

Hồng quắc mắt lên:

– Anh nói dối! Nhưng em không để người khác cướp mất anh đâu! Nói dứt lời, cô ùng ùng chạy xuống nhà dưới. Bảo bực bội ném vèo điếu thuốc hút đó ra cửa sổ rồi vói tay lấy đàn ghi ta nghêu ngao hát:

“Ta bắt ngón đàn lên tiếng bập bùng. Ngón tay chai sạn...người ta bảo đánh đàn ghita đau tim. Nhưng người đau tim rất sợ đến một lúc nào đó phải yêu. Nhưng chỉ yêu một lần rồi chết...” Giọng bà Mẫn Quyên làm Bảo ngừng hát:

– Con làm gì mà Bích Hồng khóc dữ vậy?

Bảo gượng gạo:

– Con có làm gì đâu!

– Lại chối! Đàn ông như thế thì yếu lắm! Đã làm lỗi thì phải nhận lỗi chứ!

– Từ chối tình cảm của người khác cũng là lỗi à?

Bà Mẫn Quyên nhìn anh trân trối:

– Cái gì? Mày ruồng rẫy nó à?

Bảo nhăn nhó:

– Trời ơi! Cái gì là ruồng rẫy. Dì buộc tội con nghe ớn quá!

– Chớ từ chối tình cảm nghĩa là sao?

Bảo khó khăn giải thích:

– Nghĩa là...là...thật ra từ trước đến giờ con không hề yêu Bích Hồng như cô ấy và mọi người nghĩ. Chưa kịp giải thích đầu đuôi, Hồng đã dùng dùng đi xuống.

Bà Quyên cau mày:

– Không yêu sao lại thân mật với nó dữ vậy? Hừ! Kiểu này thì chết duyên con gái người ta rồi!

Bảo cãi chày cãi cối:

– Với những cô khác con cũng như thế! Có chết ai đâu!

Bà Quyên buột miệng:

– Đồ đểu! Thế mày đã làm gì nó rồi?

Bảo vò đầu:

– Làm sao con kể được là đã làm những gì? Miễn con chưa lao lê vượt đèn đỏ ầu là tốt rồi!

Bà Mẫn Quyên mắng:

– Mày đúng là vô lương tâm, vô đạo đức. Con bé ấy mới lớn, mày nói như thế không sợ tổn thương nó à?

Bảo im lặng. Anh đốt điều thuốc thứ hai và nói:

– Bích Hồng không hợp với con. Cô ấy không phải là đối tượng con tìm kiếm.

– Đó là lý do sao?

Bảo hơi xằng giọng:

– Con không ngại biện cũng không tự bào chữa, nhưng con chưa bao giờ nói yêu ai hết, với Bích Hồng cũng thế. Cô ấy thừa biết điều đó mà.

– Vậy sao tới giờ nó mới có phản ứng? Chẳng lẽ mày đã tìm được đối tượng rồi?

Bảo ngã người trên giường, mắt nhìn lên trần, miệng rít thuốc liên tục. Anh chả hiểu Cung My có phải là đối tượng của mình không?

Nhưng rõ ràng thời gian gần đây cô làm anh khó ngủ. Cung My thuộc loại đá sỏi nhất trong các cô gái Bảo đã từng đeo đuổi. Sự dửng dưng của My khiến Bảo muốn điên lên vì khổ, người chưa bao giờ thất bại vì lũ con gái, mà rầu rĩ vì thất tình sao?

Bảo chột thở dài. Bà Mẫn Quyên lại hỏi:

– Con bé ấy là đứa nào?

Bảo quanh co chối:

– Con đâu có ai. Vấy vào tình yêu làm gì cho khổ. Cứ tưởng tượng yêu một người rồi kéo dài mỗi tình đó hàng mười mấy hai chục năm như dì, con sợ quá! Cứ đùa chơi cho vui rồi chia tay vẫn sướng hơn!

Bà Quyên nói:

– Tại mày chưa yêu nên mới nói thế. Chớ chia tay là điều đau khổ

nhất của con người.

Bảo hỏi:

– Nghe mẹ kể hồi đó khi quen dì, ông ta đã có vợ con. Dì nghĩ sao mà yêu người đã có gia đình và lại là thầy của mình nữa?

Bà Quyên thở dài:

– Dì cũng không biết tại sao nữa, chỉ biết rằng lúc đó dì bất chấp tất cả, miễn là được sống với người mình yêu. Nhưng ông bà ngoại đâu có chịu. Thế là dì và anh ấy phải xa nhau, xa nhau cho tới bây giờ.

Bảo tò mò nhìn bà Quyên, trông bà như đang chìm vào cõi mộng lung nào đó. Bao giờ cũng vậy, nhắc tới người đàn ông đó, bà Quyên cũng có vẻ...siêu thoát như thế. Chẳng lẽ như vậy mới là yêu? Bảo không hiểu tình yêu thời mười tám đôi mươi, và thời bốn mươi mấy năm trước khác nhau thế nào. Sao bà dì của anh vẫn mơ mộng thế kia nhỉ?

Đang thắc mắc lung tung, suy nghĩ vớ vẩn, Bảo bị bà Quyên kéo về thực tại bằng một giọng vừa trách vừa đe:

– Mày dẫu sao cũng phải có trách nhiệm với Bích Hồng. Tao nghe mẹ mày nói sang năm sẽ đi hỏi con bé. Liệu thân đi con! Cái giá phải trả cho sự đùa cợt với tình yêu cao lắm, mày trả không nổi đâu!

Bảo gằn giọng:

– Con chả hứa hẹn gì với Bích Hồng, do đó con không để mẹ ép buộc khi thừa biết cuộc hôn nhân này chỉ là cái câu nói để ba thuận tiện trong kinh doanh.

Bà Quyên nhếch môi:

– Nói thì dễ lắm, nhưng trong cuộc sống người ta bị ràng buộc bởi nhiều thứ. Chính vì những ràng buộc này mà ngày xưa dì đã...

– Con không giống như dì đâu!

Thấy Bảo có vẻ bức xúc, bà Quyên nhỏ nhẹ:

– Nếu là người có bản lĩnh, con hãy tự định đoạt hôn nhân của mình. Dì cũng không mong con giống dì. Nhưng dì ghét thói buông thả trong giao tiếp. Ráng tu tỉnh lại đi. Không thì ân hận đấy!

Bà Quyên đã rời phòng từ lâu nhưng Bảo vẫn chưa đổi tư thế. Anh thăm thía từng lời dì Quyên vừa nói và thấy lòng ray rứt.

Suy cho cùng, anh vẫn có lỗi với Bích Hồng. Cô ta yêu anh thật lòng. Tánh tính cô kiêu căng phách lối, và tâm hồn tuy rộng tuếch, nhưng bù lại, Hồng chịu đựng anh từng chút, đã vậy gia đình lại giàu có. Làm chồng Hồng đồng nghĩa với làm chủ công ty Hai Lý. Trong thiên hạ, có khối thằng đàn ông mong được ở vào địa vị của anh. Thế sao lòng Bảo lại dửng dưng trước những điều kiện ưu đãi

đang nằm trong tay đó. Có phải anh là một gã dở hơi, yêu thích những thứ viển vông, là lúc nào cũng đang sống trên mây (như lời anh Ân nhận xét) không?

Thật ra Bảo rất phàm phu tục tử. Anh có những ham muốn rất trần tục, nhưng nếu không yêu mà lại cưới vì tiền thì Bảo chưa nghĩ tới bao giờ.

Trở mình một cái, Bảo tự đay nghiến...bắt đầu từ lúc này anh nên nghĩ tới việc cưới vợ nhà giàu đi. Nếu không, ba mẹ chẳng để anh yên đâu!

ĐẠ LAN HƯƠNG

Chương 6

Cung My nằm im nghe giọng Khuê Tâm vang lên đều đều như cầu kinh:

– Tuần sau ba mẹ ra tòa rồi. Tao chả biết những thứ gì trong nhà này sẽ bị chia hai ra đây! Không hạnh phúc nhưng sống với nhau gần ấy năm quả là không đơn giản. Rồi tao và ông Ngôn sẽ ra sao nhỉ?

My buột miệng:

– Đã chịu quay về với anh Ngôn rồi à?

Khuê Tâm hừ bằng mũi:

– Đó là điểm tựa vững chắc nhất, tại sao tao lại buông?

– Còn lão Điền thì sao?

Cung My ngập ngừng nói tiếp:

– Thằng cha ấy ghê lắm đó! Chị đừng có nghĩ mình cao tay ả. Lỡ chị mất cả chì lẫn chài thì khổ.

Khuê Tâm, lừ mắt:

– Lại dạy đời, sao mà biết ông Điền ghê? Phải thằng đụng què giò ba nói không? Hà chả biết ai ghê nữa. Tao cho mà biết Bảo và em con bà dì của anh Điền sắp đám hỏi rồi đó, mà giao du với hắn có ngày thiệt thân, bà dì của ông Điền không phải tay vừa đâu.

Cung My sửng người vì những lời Tâm vừa nói, cô ấp úng:

– Em và Bảo chỉ là bạn thường.

– Phải không đó, nếu là bạn thường sao ngày nào hắn cũng trồng cây ở cổng trường mà vậy? Đừng nghĩ rằng ba không quan tâm kèm cặp thì mà muốn giao du với ai cũng được nha! Tao mách mẹ đó.

Cung My phản ứng ngay:

– Mách đi, thử xem chuyện của chị và chuyện của em. Chuyện nào đáng mách hơn.

Khuê Tâm đay nghiến:

– Đạo này mà giỏi lắm rồi!

– Em lúc nào cũng dờ ẹt, nhưng em biết suy nghĩ và có cách sống của riêng em.

Dứt lời My đứng dậy bỏ đi ra sân ngồi xuống ghế đá, cô thần thờ vì tin của chị mới nói. Có thật là Bảo sắp làm đám hỏi với Bích Hồng không? Nếu đúng thế thì anh còn bám theo cô làm gì nhỉ? Cũng may là cô tỏ thái độ dừng dừng với Bảo, nếu không thì...

My chột mũi lòng, thì ra cô vẫn là một con bé ngu ngốc, dễ bị lừa

nhất... không khéo nhỏ Khánh Ly cũng bị Tùng lừa. Bạn bè với nhau thế nào họ cũng bao che bênh vực cho nhau, đời nào Tùng khai những điều mà Bảo muốn đâu.

Càng nghĩ My càng tức. Cô giận Bảo ít, nhưng giận mình thì nhiều, dù Bảo không hề biết là cô đã cảm anh, My vẫn thấy hổ thẹn với chính mình. Suốt thời gian gần đây trong nhà luôn có chuyện buồn xảy ra, nhờ nghĩ vờ tới Bảo, My cảm thấy đỡ cô đơn và trống vắng hơn. Bây giờ thì không lấy gì bù đắp nỗi hụt hẫng My phải mang trong lòng. Cô phải quên những lời trầm ảm, sâu lắng mà Bảo đã nói như hát với cô thôi.

Nhìn sân đầy lá rụng, My thôn thức với nỗi buồn riêng, cô tự hỏi: Mình đang cần gì? Ba mẹ với chị Tâm cần gì? Giá như bây giờ ba mẹ cãi nhau như xưa, có lẽ không khí trong nhà bớt nặng nề hơn. Và biết đâu hai người không đi đến quyết định ly dị? Cung My gục đầu vào tay và thấy nỗi đau cứ lớn dần lên, sẽ không có ai chia sẻ với cô nỗi đau đâu. My không trách, không giận, chỉ thấy mọi người thân thuộc dấu yếu nhất của mình ngày một trở nên xa lạ.

Trở vào nhà thay quần áo, My tới quán Chiều Tím và gọi một ly cà phê đen thật đậm. Đây là lần đầu tiên My vào quán một mình, và đây cũng là lần đầu tiên My vào quán mà không biết để làm gì và đang chờ đợi ai.

Ngồi trong góc khuất, My uống từng ngụm cà phê, vị đắng thấm dần vào đầu lưỡi rồi dần tan nhanh. Vị đắng làm My chùng lại khi tự hỏi, gia đình mình giờ có giống ly cà phê này không? Nhìn màu cà phê sẫm sẫm trong tay, My muốn khóc quá...

– Con gái không nên uống cà phê một mình...

Ngẩng vội lên, Cung My bắt gặp ánh mắt của Lân, cô hồ hững quay đi.

– Chiều nào Lân cũng đến đây thật à?

– Sao lại không thật? Chẳng phải Lân đã từng nói thế với My sao?

Cung My nhếch môi, Lân nói tiếp:

– My đang gặp chuyện buồn phải không? Nếu phải cũng đừng uống cà phê, chất đắng này cũng chẳng giải quyết được gì đâu, nhưng nỗi buồn sẽ vơi đi nếu My vui lòng cho Lân được sang sẻ.

My buột miệng:

– Lân thừa lòng tốt đến thế sao?

– Chỉ với My, Lân mới như vậy.

– Cảm ơn!

Lân cười:

– My biết khách sáo từ bao giờ vậy? Lân nói thật, My có thể làm

chết người khác bằng chất hồn nhiên bưng bình của mình. Còn kiểu cách ăn nói như vậy, chẳng hợp với My chút nào.

– Vậy sao? Nhưng đâu phải lúc nào người ta cũng hồn nhiên vô tư như con nít.

– Làm người lớn đồng nghĩa với rước buồn vào thân đấy nhóc ạ.

Cung My trừng mắt:

– Lân làm như mình lớn lắm không bằng. Có đẹp điều thuốc không thì bảo?

Lân nhăn nhó:

– Sao thế? My sợ khói thuốc vương vào mắt à?

My xụ mắt:

– Vớ vẩn! Nếu không đẹp thuốc, Lân về chỗ của mình đi. My thích được yên thân!

Lân tủm tỉm:

– Bây giờ Cung My lại đúng là Cung My trong tâm trí của Lân rồi.

Cung My mĩa mai:

– Trong tâm trí Lân làm gì có My, sao đã tán được con gái bà chủ quán chưa?

– Dạ. Nhưng không hợp. Lân vẫn nghĩ tới My, điều này Lân không thể tự dối mình được.

– Nói hay lắm, chỉ tiếc My cũng không hợp. Điều này My cũng không thể dối mình được.

Lân buồn buồn:

– Vì My đã có Bảo, đúng không? Ngày nào Lân cũng thấy anh ta đứng chờ My ngoài cổng trường, hai người trong xúng lăm, nhưng Lân không chán đâu. Một ngày kia My cũng quay lại với Lân thôi.

Cung My thẳng thốt:

– Sao Lân lại nghĩ như vậy? Anh Tùng có nói gì về Bảo không?

Lân lắc đầu:

– Anh không nói nhưng có nhiều việc tự Lân biết, vì mẹ Lân là bạn của dì Bảo.

– Ví dụ như việc gì?

Lân ngần ngừ:

– Lân không thể nói được, dần dà My cũng biết thôi mà! Chỉ sợ lúc ấy My không chấp nhận sự thật.

– Nghĩa là Bảo đã dấu My việc gì đó rất quan trọng?

– Có thể nói như vậy.

Cung My không dần lòng được:

– Việc đó liên quan đến một cô gái phải không? Nếu vậy My có nghe...

– Con gái à? Phải nói là đàn bà thì đúng hơn chứ!

My khó khăn mở lời:

– Nghĩa là...nghĩa là... họ đã...đã...

Lâm ngập ngừng:

– Bảo đâu chuyện này vì sợ My không thông cảm, đâu gì hai người đó cũng đã ăn ở với nhau. Chính mẹ Lâm khẳng định như thế mà!

Thấy mặt My tái đi, Lâm vội vàng:

– Xin lỗi! Lâm không cố ý xúc phạm họ, nhưng sự thật là như vậy.

Lâm biết My rất buồn. Chỉ mong My mau chóng quên đi vì mỗi người có một sự lựa chọn riêng. My phải chấp nhận để còn an ủi bác gái nữa...

Đầu óc rối tung, My không hiểu sao Lâm lại bảo mình an ủi mẹ nữa. Cô thêm được khóc, và thêm được hét vô cùng. Nhưng thay vì la to, My chỉ默默 nhọc thều thào:

– Giả dối! Đúng là đồ giả dối!

Lâm xum xoe sẵn đón:

– Bình tĩnh nào Cung My, lẽ ra Lâm không nên nói chuyện này mà phải để Bảo đích thân giải bày. Chỉ sợ My quá xúc động nên...nên.. My đột đứng dậy, xô mạnh ghế và lao ra đường. Lâm thẳng thốt gọi tên cô nhưng không đuổi theo.

Thế là đúng rồi. My lơ ngơ giữa phố như một người điên, cô lẩm bẩm câu: "Thế là đúng rồi" và muốn khóc. My sẽ thôi mơ tới Bảo, tới những bài hát ngọt ngào mà anh đã hát. My đi mãi trên con đường quen thuộc với những mâu thuẫn đầy áp trong tim, những nghi ngờ và tin tưởng cứ dần xé nhau. Người ta bảo: "Không có lửa thì sao có khói" Tại sao Lâm và chị Tâm đều nói giống nhau? Tại sao Bảo lại dối mình? Và tại sao mình lại khổ vì Bảo đến thế cơ chứ? Có phải tại My cảm thấy đơn độc trong gia đình, với những nặng nề của ba, yếu đuối của mẹ, ích kỷ của chị Tâm nên đã cần Bảo như cần một điểm tựa vững chắc không?

Bất chợt My nhếch môi khi nghĩ tới Khánh Ly, con bé luôn khoái chí vì cho rằng đã tìm được cho My một chỗ dựa tinh thần mà không hề biết đó chỉ là một chỗ dựa dẫm để bây giờ My rơi tõm vào khoảng không đen ngòm của tuyệt vọng. Đi lang thang mãi cũng phải về nhà, Cung My chui vào phòng nằm đắp chăn như người ốm. Nằm chưa được bao lâu, My bị mẹ lôi dậy:

– Mẹ cho cái này nè My!

– Con ngủ mà...

Bà Linh vẫn không tha:

– Giờ này mà ngủ cái gì? Quà của cậu Đức nè!

My ngồi dậy nhìn quần áo, vải, dầu thơm, mỹ phẩm nằm lăn trên giường. My hồ hững hỏi:

– Của con hết đấy à?

Bà Linh gật đầu:

– Ừ!

My cầm cái áo gi-lê lên rồi bỏ xuống. Bà Linh ngạc nhiên:

– Con không thích à?

Mắt Cung My sưng nước:

– Con không cần những thứ đó!

– Vậy con thích gì, cứ điện thoại cho cậu Đức...

Thay vì gào lên, My lại sụt sùi:

– Thứ con cần đã mất rồi mẹ biết không?

Bà Linh lo lắng:

– Con làm sao vậy My?

Nước mắt ràn rụa My giận dữ:

– Mẹ cứ mặc con.

Bà Linh thở dài:

– Đừng làm mẹ khổ tâm nữa.

– Tại sao ba mẹ phải nhất định ly dị chứ?

Bà Linh nhỏ nhẹ:

– Người lớn có lý do riêng, con không hiểu đâu. Nếu sống với nhau mà như địa ngục, thà bỏ nhau cho rồi.

Những lời hôm trước ông Tuấn nói lại ong óng vang lên trong đầu My, cô vắn vẹo:

– Tại sao ba bảo con là hiện thân của tội lỗi? Sao ba lại bảo mẹ vứt con?

Bà Linh sưng sờ:

– Ba nói với con như thế à?

Cung My gật đầu và lại nhắc:

– Tại sao con lại là tội lỗi?

Bà Linh không trả lời, gương mặt bà cau lại khổ sở, ray rứt...Cung My lại bồi thêm:

– Tại ba nghi con không phải là con của ba, đó là lý do riêng của người lớn phải không mẹ?

Bà Linh lắc đầu:

– Không phải. Nhất định là không phải.

Dứt lời, bà đi như chạy ra ngoài. Cung My thần thờ nhìn những thứ quần áo, mỹ phẩm trên giường rồi chán nản nhắm mắt lại. Giọng Khuê Tâm xù xì bên tai cô:

– Ê! yêu con, thằng cha Bảo tới kiểm kìa.

– Chị nói là em ngủ rồi.

Tâm phát tay:

– Tao không nói dối kiểu bất lịch sự như vậy được.

Cung My lầu bầu:

– Vậy thì nói thật dù em. Chị bảo ông ta về vì em không muốn gặp.

Tâm điều cợt:

– Thật hả?

My không trả lời, cô rúc đầu vào gối và chả biết mình làm như thế là đúng hay sai. Đợi Tâm đi khuất, cô mới nhóm dậy bước tới cửa sổ lén nhìn ra cổng. Chẳng hiểu chị Tâm nói gì mà Bảo lẳng lặng lên xe phóng đi mất. Đứng thân người trông theo, My thấy lòng dạ nàng lại càng nặng nề hơn.

Ngày mai, nếu Bảo tiếp tục chờ cô ở cổng trường thì sao nhỉ My thắc thỏm rồi nghe tiếng mình thở dài và nghe tiếng trái tim run lên một nhịp lẻ loi, lạc điệu

Cung My chưa kịp đáp cho chiếc Charly nổ máy, Bảo đã chặn xe cô lại, giọng khẩn khoản:

– Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với My.

My lầm lì:

– Tôi không có thời gian.

Bảo lì không kém:

– Không có cũng phải nghe, rồi sau đó My muốn thế nào tôi cũng đành chịu.

My thấy nhói ở ngực vì những lời nói như tự thú của Bảo. Vậy là rõ rồi, anh còn định nói gì với cô chứ! Người rã rời, My dắt chiếc xe không muốn nổi, mắt cay xè, giọng run rẩy, cô nghẹn lời:

– Nói gì thì nói đi, tôi còn đi về nữa.

Bảo dần lấy tay cầm xe:

– Vào quán ngồi đã. Hôm nay chúng ta phải làm rõ một chuyện để không phải trách cứ nhau...

My hờn dỗi dừng lại:

– Anh định phân trần bày tỏ gì nữa đây, tôi rất ngại bị người ta hiểu lầm.

Không đếm xỉa tới lời My nhả nhai, Bảo đẩy xe cô vào một quán cà phê gần trường và kéo sẵn ghế cho cô.

Dù không muốn Cung My cũng phải lót tót theo anh, ngồi xuống ghế cô im lặng mặc Bảo lẳng xăng gọi nước. Bên anh, nỗi đau trong lòng My chột bùng lên dữ dội.

Cả tuần nay, My tìm đủ mọi cách để tránh Bảo. Anh điện thoại tới,

cô nghe giọng là gác máy. Đi học My bắt Khánh Ly phải chờ, con bé hỏi lý do, cô nhất định không nói gì ngoài những tiếng: "Hắn là đồ giả dối!" và chả thèm giải thích lấy nữa lời. Hôm nay Khánh Ly chắc đã ăn rơ với Bảo nên viện cớ đi mua quà sinh nhật dùm Tùng, không chịu chờ cô về...

Giọng Bảo vang lên đầy trách móc:

– Lý do nào làm em tránh mặt tôi cả tuần nay vậy?

Cung My nhếch môi gây sự:

– Trốn tránh à? Lý do nào anh nghĩ là tôi trốn tránh?

Bảo than thân:

– Tôi cho rằng My đã hiểu lầm rồi giận không muốn gặp mặt tôi.

– Anh nói đúng.

– Tôi không muốn gặp mặt anh chứ không phải tránh mặt.

– Tại sao khi tôi cũng như em, chúng ta chỉ là nạn nhân vì an theo người lớn?

Cung My ngơ ngác:

– Nghĩa là sao? Tôi không hiểu?

Bảo ngã người ra ghế im lặng nhìn My, anh ngần ngừ để lựa lời rồi lên tiếng:

– Thật ra, tôi chỉ mới biết mối quan hệ đó gần đây thôi. My đừng nghĩ là tôi cố tình dẫu, vì trước sau hai người sẽ đến lúc sống chung...

Mặt Cung My đỏ lên, giọng cô lắp bắp:

– Anh sống chung với ai đâu mắc mớ gì tôi tôi...khoe ra đây làm chi?

Rồi không dẫn được lòng, My nói một hồi:

– Từ trước tới nay tôi những tưởng anh là người chân thật, là một người bạn tốt như anh nói, nào ngờ anh dẫu tôi...

Bảo vội vàng ngắt lời Cung My:

– Tôi không hề dẫu My. Hôm gặp bác Tuấn ở nhà dì Quyên, tôi thật sự bất ngờ khi biết bác ấy chính là người mà đi tới đặt quan hệ hôn nhân. Tôi hiểu tình bạn của chúng ta sẽ gặp rắc rối, nhưng dù rắc rối tới đâu, tôi vẫn mãi là người bạn tốt của em...

Cung My nhìn Bảo trân trối:

– Anh nói sao? Ba tôi và dì của anh à?

Tới phiên Bảo ngơ ngác, anh ngập ngừng:

– Chớ không phải My giận tôi vì chuyện này à?

Cung My lắc đầu một cách khó nhọc, cô làm bằm:

– Đúng rồi Mẫn Quyên, cái tên này tôi đã từng nghe. Tiếc là chưa được gặp bao giờ.

Bảo khó khăn nói:

– Không phải tôi bệnh dì Quyên, nhưng thật ra dì ấy không như My tưởng tượng đâu.

Cung My mai mĩa:

– Anh biết được cả sự tưởng tượng của tôi sao?

Bảo nhỏ nhẹ:

– Tôi biết chả ai ưa người chen vào giữa ba mẹ mình, nhưng dì Quyên trong mắt tôi không giống hạng người đó. Dì ấy rất dễ mến, tôi nhất định sẽ đưa My tới thăm dì.

Cung My cứng rắn:

– Sẽ không có chuyện đó. Người đưa tôi đến thăm bà ấy phải là ba tôi mới đúng, đằng này hình như ông không muốn.

– Nhưng dì Quyên rất muốn trò chuyện với em và chị Khuê Tâm.

– Để làm gì? Bà ấy định lôi kéo hai chị em của tôi sao?

Bảo trầm giọng:

– Đừng nên nói thế. Cung My, em nên chấp nhận sự thật là ba mẹ em không thể nào trở lại với nhau nữa.

Cung My bướng bỉnh:

– Chấp nhận sự thật đâu có nghĩa là phải đến với vợ của ba mình.

Ngày xưa cũng vì dì anh mà ba tôi phụ rẫy mẹ tôi, thậm chí vì bà Mẫn Quyên mà ba tôi không muốn tôi được sinh ra trên đời. Bây giờ cũng chính bà ấy chia gia đình chúng tôi làm đôi. Tôi không đời nào tha thứ cho bà ta đâu.

Bảo vẫn ôn tồn:

– My cần nhìn vấn đề ở khía cạnh khác mà rộng lượng hơn.

– Xin lỗi! Tôi nhỏ mọn, anh không cần phải hao hơi tốn tiếng.

Bảo bùng ly trà sữa lên:

– Được, tôi không nói về vấn đề này nữa. My uống nước đi rồi mình qua chuyện khác.

Cung My cầm ly trà nhưng không uống, tâm trí cô lại trở nên hoang mang. Thì ra hôm trước Lâm đề cập tới chuyện của ba cô và bà Mẫn Quyên. Nếu thế thì Bảo và Bích Hồng có gì không nhỉ?

Đang xốn xang vì câu hỏi trên, My đã nghe Bảo ngập ngừng:

– Chúng mình vẫn không thay đổi chứ?

Cung My nói:

– Chỉ có tôi là vẫn như cũ, còn anh thì đã sắp khác đi rồi.

Bảo nhíu mày:

– Tôi khác ở điểm nào?

Cẩn nhẹ cái ống hút, My không biết sẽ nói thế nào để Bảo khỏi đoán ra điều thầm kín trong lòng mình, nhưng lại muốn Bảo phải hiểu cô

đang cần gì, muốn gì...

Thấy My im lặng, Bảo nói tiếp:

– Tại sao My giận? Tôi nghĩ mãi vẫn không ra?

My nghe giọng mình vỡ ra:

– Nghĩ làm chi cho mệt, để dành tâm trí nghĩ tới Bích Hồng với chứ!

Dầu gì hai người cũng sắp đám hỏi mà!

Bảo ô lên:

– My cũng biết nữa à?

– Tôi không biết nhìn bằng trái tim, đành chịu thôi!

Bảo tủm tủm cười:

– Thì ra vì cái đám hỏi này mà người ta tránh mặt tôi.

Cung My ngượng ngập phân bua:

– Bích Hồng không ưa gì tôi, do đó...

Bảo nghiêng đầu nhìn xoáy vào mắt Cung My:

– Em biết tại sao cô ta ghét em không?

– Làm sao tôi biết được!

– Tại vì em có được thứ mà Bích Hồng không thể có.

Cung My bối rối vì ánh mắt khác thường của Bảo:

– Là cái gì vậy?

Bảo thì thầm:

– Là tình yêu của tôi...

Người Cung My căng cứng lên vì lời tỏ tình đột ngột của Bảo. Anh nồng nàn nói:

– Cái tình yêu mà tôi đã dành trọn vẹn cho em. Cung My, anh chỉ nghĩ tới em thì làm sao có đám hỏi với Bích Hồng.

Mặt nóng rang, tim đập thành thịch, Cung My lí nhí:

– Không sao người ta nói...

Bảo nắm tay My:

– Trừ phi anh nói mới là sự thật. Còn bất cứ ai, kể cả Bích Hồng đều nói láo!

Rút tay về, trấn tĩnh lại, Cung My nói:

– Xí! Tại sao tôi phải tin anh chứ!

Bảo nói nhỏ nhưng Cung My nghe rõ từng lời:

– Tại vì My cũng yêu anh.

Mặt đỏ ửng lên, Cung My vùng dậy:

– Không đùa với anh, tôi về đây!

Rồi chẳng đợi Bảo kịp nói thêm câu...để ghét nào, Cung My cầm cái túi chạy ra chỗ để xe. Cô tìm nhưng không thấy chìa khóa đâu. Ấm ức, cô leo lên xe ngồi, mày xụ xuống như mèo mắt mưa.

Bảo ung dung bước đến chỗ My ngồi và đưa chìa khóa ra. Cung My

đón lấy, nhưng cô không chụp được chìa khóa, trái lại còn bị Bảo nắm chặt tay:

– Từ giờ trở đi, em vĩnh viễn khóa chặt trái tim anh rồi đó My.

Cô chớp mắt:

– Anh nói vậy chứ ai mà biết tim anh có mấy ổ khóa!

Bảo tha thiết:

– Duy nhất chỉ có một.

– Tôi không tin đâu! Tiếng tăm của Thiên Bảo trong giới sinh viên ai mà không biết. Tôi rất ghét người của đám đông, do đó cũng chẳng ưa gì anh. Hơn nữa, mối quan hệ của dì anh và ba tôi là một bức tường chắn cao nhất. Tôi không thể...

Bảo vẫn nắm chặt tay cô:

– Những lý do My vừa đưa ra đều không chính đáng. Trước hết, anh chẳng có tiếng tăm gì, tất cả chỉ là hư danh. Sau nữa, anh cũng không phải là người của đám đông. Cuối cùng, mối quan hệ của dì anh và ba em không liên quan tới chúng ta. Nếu có, anh vẫn sẵn sàng xô ngã bức tường ấy để được yêu em.

Cung My không rút tay về, trái lại cô còn bị những lời êm như ru của Bảo lung lạc.

Giọng Bảo trầm ấm:

– Hãy tin anh đi My.

My yếu ớt lắc đầu. Bảo vẫn kiên nhẫn:

– Anh biết My ngần ngại vì chuyện gã.. anh học bạn của thời lớp mười nên không tin vào tình cảm chân thành của anh.

Cung My bối rối:

– Sao anh lại biết chuyện đó?

– Khánh Ly có kể cho anh nghe. Anh tin rằng sẽ thay đổi được cách nhìn của em.

Cung My khò sở rút tay mình ra:

– Anh đừng nói nữa. Cho tôi về đi.

Bảo thở dài:

– Anh sẽ đưa em về...

My lại lắc đầu:

– Giữa chúng ta chỉ có thể là bạn là hết mức. Mong anh hiểu rõ điều đó!

Bảo lặng lẽ dứt chìa khóa vào công tắc xe Chaly. Anh nói:

– Anh hiểu, nhưng vẫn tin một ngày nào đó em sẽ nghĩ khác về anh.

My không trả lời, cô cho xe chạy thật nhanh. Con phố buổi trưa vắng ngắt. Nắng gay gắt di xuống con phố chói lòa làm cô cứ trôi đi trong choáng váng.

Bảo đã nói những lời My mong đợi từ lâu, vậy tại sao cô lại khước từ? Cô dối lòng mình vì đâu? Vì ai? Dù thế nào đi nữa ba mẹ cô cũng đã xong thủ tục ly dị. Ba cô đã khăn gói ra đi mà không một chút lưu luyến tới những đứa con, với ngôi nhà mình từng ở bao nhiêu năm. Sự dửng dưng đến ghê lạnh của ông làm chị em My hoàn toàn bị hụt hẫng. Từ bé, ông đã ghét My, nên ông lạt lẽo với cô là điều không ngạc nhiên, nhưng với Khuê Tâm lẽ nào ba cũng ghét bỏ?

Càng lúc Cung My càng không hiểu ba mình thật sự là người như thế nào. Và cũng không chắc mẹ là người hiểu ông, dù ông bà đã sống với nhau trên hai mươi mấy năm và có hai mặt con.

Di Hằng từng nói ba là người thâm hiểm, khó ai đọc được ý nghĩ của ông. Ông cũng như mặt trăng vì người ta không thể nào thấy được bề sau tấm tối của nó. Có lẽ Di Hằng nhận xét đúng. Mẹ không đủ sức để hiểu chồng mình, vì vậy cuối cùng phải ly dị. Còn My, liệu có hiểu được Bảo bao nhiêu? Để đi tới tình yêu, người ta phải thăm dò, phải...thử nhau như thế nào nhỉ? Cung My không biết. Cô nhớ tới Khuê Tâm, tới Ngôn và thấy chán nản.

Dừng xe trước cửa shop, Cung My khóa lại cẩn thận rồi bước vào.

Thấy cô, bà Linh nhăn nhó:

– Sao con về trễ vậy? Mẹ chờ sốt cả ruột. Trông tiệm đó! Mẹ đi khai hụi.

My hỏi:

– Có mình con sao?

Bà Linh nhướn mày:

– Còn Thục Như nữa. Hai đứa nhớ cẩn thận tiền bạc. Cứ mơ mộng như mày thì thôi lộn tiền như chơi.

Cung My thắc mắc:

– Đạo này mẹ khai hụi hoài vậy?

– Con nít biết gì mà hỏi. Bỏ ba mày, xem như tao thoát nạn, tội gì không lo làm giàu chứ!

Uể oải ngấm mình trong gương, bà nói tiếp:

– Muốn ăn gì bảo Thục Như mua cho. Mẹ đi tới tới mới về.

Cung My nhún vai gục đầu trên quầy. Mãi đến khi nghe tiếng Thục Như cô mới ngóc đầu lên:

– Nè nhỏ! Bán buôn mà ngồi kiểu này là nghe mắng đấy!

– Mẹ em đi rồi lấy ai mà mắng. Nãy giờ chị đi đâu vậy?

Thục Như cười cười:

– À qua bên kia đường.

– Với ai?

– Thì ai bây giờ....

Cung My gật gù:

– Anh ta cũng chịu khó thật!

Thục Như có vẻ hãnh diện:

– Nếu không chị đâu có thêm....

Cung My ngập ngừng:

– Làm sao mình biết được người ta thật hay dối hả chị Như?

Thục Như lắc đầu:

– Chị không trả lời nổi câu hỏi của em. Yêu là yêu, thật hay dối chỉ có người ngoài mới trông rõ hơn mình. Muốn biết xem hắn thật hay dối, phải tìm hiểu từ nơi người khác.

Cung My tò mò:

– Chị có tìm hiểu không?

Như cao giọng:

– Để làm gì? Chị không dám dẫn đo với tình yêu. Mình đang hạnh phúc, tội tình gì đi tìm cái khó. Cứ để mọi thứ phát triển tự nhiên. Tới lúc không yêu nữa thì xù, đường ai nấy đi.

My chống tay dưới cằm:

– Tình yêu sao nghe như trò đùa vậy?

Thục Như nhún vai ra giọng kẻ cả:

– Tình yêu chẳng qua là một trò chơi của tình cảm, chứ có khác gì đâu!

Hát hàm nhìn ra cửa, Như nói tiếp:

– Chuẩn bị nụ cười đi nhỏ, có khách kìa! Mà là khách sộp à nha!

Nhìn theo cái hát mặt của Như, My hơi bất ngờ khi thấy Bích Hồng, con nhỏ đi với một người đàn bà trang điểm khá đậm mà My đoán có lẽ là mẹ Bích Hồng. "Bà ta không phải là tay vừa" Diên đã nói thế với chị Tâm. Và lời nhận xét ấy có nghĩa gì nhỉ? Có phải là một lời nhắc gởi của Bích Hồng không? Con nhỏ ấy muốn mượn lệnh mẹ để hăm dọa My à?

Bỗng dưng cô có ác cảm với người đàn bà có vẻ kiêu căng của một mệnh phụ đó. My còn đang suy nghĩ thì Thục Như đơn đả:

– Mời bà và em tự nhiên xem hàng.

Bích Hồng khinh khỉnh:

– Ở đây chả có món nào ra hồn. Vậy mà cũng bày đặt để bả shop với siếc.

Không một chút bối rối, Như cười tỉnh bơ:

– Cô em nói vậy chứ, thế nào rồi cũng chọn một món ưng ý, nếu không đâu vào đây.

Đưa tay kéo những móc treo quần áo ra sờn soi, Hồng nói:

– Tôi chỉ mua những đồ từ 100 đô trở lên. Tiệm này có vài ba kiểu, khó lựa quá!

My còn đang khó chịu vì Hồng lơ như không quen biết cô thì mẹ của Hồng đã gọi:

– Nè nhỏ! Cho tôi thử mấy đôi giày này coi.

Cung My miễn cưỡng lôi từ từ ra những đôi giày bà khách yêu cầu. Ngồi chồm hồm trên nền gạch, My giúp bà ta thử giày.

Người đàn bà bỗng cười khô khốc:

– Hồng! Qua đây thử giày thú vị hơn.

Nghe mẹ gọi, Hồng thấy cái áo vừa cầm lên cho Thục Như rồi chảnh chọe bước sang. Tháo đôi giày trong chân ra, Hồng bảo:

– Mang hộ đôi kia vào cho tôi.

Ngước lên nhìn vẻ mặt khiêu khích của Hồng, Cung My hiểu ngay là mình đang bị gài vào thế. Hừ! Con quỷ này muốn làm nhục cô đây mà!

Cô đứng dậy:

– Chị Như qua thử giày cho khách dùm em.

Hồng phách lối xỉ vào mặt Cung My:

– Tao muốn mày! Bán buôn mà không chịu ý khách thì mở tiệm để ngồi ngáp gió à?

My cố nén giận:

– Thì vẫn có người phục vụ cho chị đó mà. Làm khó nhau chi vậy?

Thục Như bước ra ngọt ngào:

– Em định thử đôi nào, để chị mang cho.

Hồng chống nạnh:

– Không đôi nào hết nếu con nhãi kia không thử giày cho tôi.

Cung My mím môi:

– Chúng tôi không phục vụ những người tới để kiếm chuyện.

Đưa chân đá những đôi giày để trên ghế xuống, Hồng bĩu môi:

– Hừ! Cái shop này đáng bao nhiêu tiền mà lên mặt! Vào đây chỉ mất công, đã vậy còn bán mắc, mình đi mẹ!

Người đàn bà lạnh lùng nhìn My:

– Hạng mấy người thử giày cho mẹ con tôi còn chưa xứng đừng bày đặt làm phách. Nhớ đó, trèo cao sẽ té đau đấy!

Cung My tức tối nhìn mẹ con Bích Hồng hống hách bước ra khỏi gian hàng của mình. Những lời bà ấy nói vẫn chất chứa bên tai cô. Không ngờ bà ta lớn mà lại hạ mình ăn hiếp con nít.

Thục Như tò mò:

– Hình như em và họ quen biết nhau?

Cung My làu bàu:

– Biết con nhỏ đó. Nó chả ưa gì em.

Thục Như bắt mẫn:

– Ghét cỡ nào cũng không nên làm thế. Dầu gì bà ta cũng là giám đốc một công ty Taxi lớn ở thành phố này mà!

My ngạc nhiên:

– Chị cũng biết bà à?

Như trề môi:

– Xí! Hồi xưa gia đình mẹ ta ở cùng xóm với chị. Nghèo rớt mòng toi. May nhờ lấy được lão chồng giàu có, giờ mới lên chức bà ấy chứ! Lão chồng đi bán muối cách đây mấy năm. Bây giờ xem như bà ta quản lý toàn bộ tài sản của chồng. Giàu nhưng thất đức.

Cung My hỏi:

– Sao lại thất đức?

Thục Như lách chách:

– Nghe đâu trước khi lấy lão chồng quá đát ấy, mẹ ta đã có một đứa con rồi. Để lấy chồng, mẹ vứt đứa con nhỏ vào đồng rác.....

Cung My kêu lên:

– Thật vậy hả?

Thục Như nghênh mặt:

– Sao lại không? Hồng tin tới xóm chị hỏi. Những người lớn cỡ ba mẹ chị ai mà lại không biết. Với lại, ba má bà vẫn còn sống ở đó mà.

Cung my thắc mắc:

– Đứa nhỏ đó chắc là chết rồi hả?

Như hạ giọng:

– Sóng chó! Mấy người móc rác cứu nó lúc đó người nó đã bị kiến bu đầy....

My chép miệng:

– Tội thật! Mẹ gì mà ác thế! Nhưng sao người ta biết là con bà?

Như ngần ngừ rồi nói một hơi:

– Trên đời này đâu có chuyện gì lọt khỏi mắt của thế gian. Nếu không đúng, người ta đã không nói.

– Vậy đứa nhỏ đó bây giờ ở đâu?

– Nghe nói ở trại mồ côi thì phải.

Cung My nhếch môi. Bà ta đúng là không phải tay vừa mà còn là người độc ác vô lương tâm. Bích Hồng là con gái, không nhiều thì ít cũng phải giống tánh mẹ. Nếu Bảo cưới con bé ấy thì đúng là...là...

Nhưng mà Bảo đã nói là anh không có....với Hồng kia mà, Cung my chột thờ dài làm Thục Như quan tâm:

– Sao vậy? Buồn vì bị mẹ con của mẹ Hai Lý làm khó à?

My lắc đầu:

– Không phải! Chị vừa nói bà ta tên Hai Lý à?

– Ồ!

Cung My buột miệng:

– Đúng rồi! Họ là bạn của nhau mà!

– Em nói cái gì vậy?

– Không! Không có gì!

Nói thế nhưng trong lòng My lại trào dâng ác cảm khi nhớ ra bà Mẫn Quyên và bà Hai Lý là bạn của nhau. Hai người này có liên quan gì mà khi điện thoại cho cậu Đức, mẹ lại nhắc đến tên họ kia? Có lẽ My nên hỏi mẹ hay dì Hằng mới được.

Nhớ tới thái độ của bà ta lúc này, Cung My lại bùng bùng giận. Bà ta dần mặt cô dìm Bích Hồng chứ gì? Nếu thế thì cô sẽ cho con họ đó nếm mùi đau khổ. Ngày mai cô sẽ thay đổi cách đối xử với Bảo. Điều đó phù hợp với tình cảm hiện giờ của cô, nhưng cũng là cách châm kim vào tim Bích Hồng.

Bất giác Cung My mỉm cười khi tưởng tượng ra bộ mặt âu sầu thâm trầm của Bích Hồng. Cô không phải là người độc ác, thích trả thù, nhưng cô không thể lảng lạng cho qua chuyện này được.

Không nói một lời, Bảo ngồi lặng lẽ nhìn Cung My qua khói thuốc. Với anh cứ được ở gần cô là lòng tràn ngập vui sướng. Cái cảm giác kỳ lạ này anh chưa từng có được bên những cô gái nào khác. Anh tự hỏi không biết đó có phải là tình yêu không?

Tối nay Cung My đồng ý đi cùng với anh tới quán Mất Huyền coi ca nhạc. Đạt được kết quả này xem như con đường vòng vèo dẫn đến trái tim бурong bình của My, Bảo đã đi hết phân nửa. Đoạn còn lại, anh nhất định sẽ tăng tốc để mau tới đỉnh.

Bảo nheo mắt cười với những suy nghĩ trong đầu. Chinh phục một cô gái có cần phải dùng từ ngữ của một vận động viên đưa nước rút hay không?

Cung My bỗng lên tiếng làm anh giật mình:

– Lát nữa anh sẽ hát bài gì?

– Bí mật! Nhưng sẽ có bài hát tặng em.

Cung My phụng phịu:

– Ghét! Không thèm hỏi nữa.

Bảo tủm tỉm:

– Những lúc ghét như vậy, trông My thật khó tả.

My chớp mi:

– Bộ người ta xí lắm hả?

Bảo gật đầu:

– Xí tới mức đến làm đau tim người khác.

Cung My cong môi:

- Chọc người ta hoài. Nếu biết vậy thì...thì...
- Thì sao hở cô nhỏ? Anh nói thật đó! Từ xưa đến giờ anh chưa có khi nào có cảm giác đau ở tim như hôm My bắt anh phải hiểu rõ giữa chúng ta chỉ là bạn là hết mức. Hôm đó về nhà, anh nằm như suốt ngày như ôm gân chết!

Cung My nghênh mặt lên:

- Nhưng anh đâu có chết đâu nào!

Bảo xoa cằm:

- Đương nhiên! Ngu sao mà chết khi tất cả lại mới ở điểm bắt đầu.

Cung My đan hai tay vào nhau:

- Đã kết thúc rồi chớ bắt đầu đâu mà bắt đầu.

Mắt Bảo say đắm:

- Nghĩa là My đã chấp nhận tình cảm của anh?

Cung My vẽ những vòng tròn trên bàn, cô vờ như không nghe câu hỏi của anh. Trên sân khấu, một sinh viên đang hát:

“Hãy nhìn anh, em yêu. Anh muốn là một phần của thế giới quanh em...”

Giọng Bảo trầm xuống như một nốt nhạc thấp:

- Đó là bài hát anh nhờ hân hát tặng chúng ta, em có thích không?
- Sao anh không tự hát?
- Anh không muốn làm người của đám đông. Ngồi bên người mình yêu và nghe hát tặng thật là hạnh phúc biết bao.

Cung My im lặng, cô chợt xao xuyến vì những lời của Bảo, vì dư âm của bài cảm xúc vừa nghe. Tất cả như vẫn còn ngân nga trong hồn cô và khiến cô thấy bồi hồi rung động. Lần đầu tiên cô hiểu thế nào là hạnh phúc. Cái hạnh phúc mong manh mà Bảo và cô đều đang nhận thấy khi ngồi bên nhau, khi nghe bài hát nói lên tâm trạng của người đang chớm yêu...

My chẳng cần phải dấu giếm thêm nữa. Cô nhắm mắt lại nghe Bảo thì thầm:

- Em cũng có cũng cảm nhận với anh, có đúng không My?
- Không có...

Bảo ngân nga:

- Hãy nhìn anh, em yêu. Anh muốn là một phần của thế giới quanh em.

Cung My ầm ức:

- Dường như chuyện gì anh cũng đùa được hết.
- Anh không hề đùa...
- Thật mà như vậy hả?

– Anh muốn là một phần của thế giới quanh em thật mà.
 Cung My cong môi:
 – Một phần thôi thì ít lắm...
 Bảo thì thầm:
 – Vậy thì là tất cả...
 My dài giọng:
 – Thế phần nào của Bích Hồng?
 Bảo lắc đầu:
 – Chưa, và sẽ không bao giờ có Bích Hồng dính vào chuyện của chúng ta. Tin anh đi.
 My nói:
 – Chẳng có gì là bằng chứng lời anh nói hết.
 Bảo nghiêm nghị:
 – Anh là nhân chứng cho chính anh. Với Bích Hồng, anh chỉ xem như là bạn thân. Chưa bao giờ anh nói yêu Hồng hay với bất cứ một cô gái nào.
 Cung My chớp mắt:
 – Nhưng anh cũng không tỏ vẻ từ chối tình yêu của những người ấy.
 Thái độ lấp lửng của anh thật đang lên án. Bích Hồng sẽ hận và sẽ không tha thứ cho anh.
 Bảo im lặng. Một lát sau anh nói:
 – Anh sẽ giải thích cho Bích Hồng hiểu.
 Cung My thông thả buông từng tiếng:
 – Muộn mất rồi, bà Hai Lý không để cho anh yên đâu.
 Bảo cau mày:
 – Em biết bà Hai Lý à?
 – Biết! Bà ấy và Bích Hồng tới shop của mẹ em mua đồ.
 Cung My nhếch môi:
 – Bà ấy xem nhiều thứ nhưng chẳng chọn được món nào vừa ý.
 Bảo có vẻ tò mò:
 – Bà ấy có nói gì với em không?
 Cung My xoay lọ hoa trên bàn:
 – Có! Bà ta bảo hạng người như em không đáng thử giày cho mẹ con bà ấy, bởi vậy đừng ham trèo cao mà té đau.
 Bảo tức tối:
 – Bà Lý là người lớn, sao lại đi nói thế với một cô bé như em.
 My trầm ngâm:
 – Có lẽ bà ấy đánh giá em quá cao, cũng có thể bà ấy không xem em là một cô bé như anh nghĩ. Trái lại bà ấy cho em là một con bé ghê gớm dám mê hoặc con rể tương lai của mình nên mới buông lời quá

khích. Nhưng dù bà ta có nặng lời thế nào, em cũng cảm ơn... Nhờ những lời ấy em mới có những cái nhìn khác về anh.

Bảo nôn nóng:

– Khác như thế nào?

Cung My nũng nịu:

– Em không nói đâu!

Bảo say sưa ngắm Cung My. Cô không đẹp sắc sảo như Bích Hồng, nhưng càng nhìn càng rung động vì vẻ trong sáng, hồn nhiên của cô. Cung My giống như nụ tràm Dạ Hương trắng muốt với nhụy vàng e ấp bên trong. Cô như loài hoa kia, đơn giản thuần khiết, song khó có ai có thể quay lưng một khi đã gặp.

My chợt nhìn Bảo:

– Ba Lý là bạn thân của dì Quyên và cũng là chỗ quen biết với gia đình anh phải không?

Bảo gật đầu:

– Ba anh có cổ phần trong công ty Taxi của bà ta, nhưng chuyện đó không ảnh hưởng gì tới anh hết. Anh rất ghét nói tới làm ăn.

Cung My tròn xoe mắt:

– Vậy anh thích gì?

Bảo tủm tỉm nhìn My:

– Anh thích như bây giờ, và thích sống rồi làm việc theo ý mình.

My hơi nghiêng đầu:

– Chẳng lẽ có ai ép anh sống và làm việc theo ý họ?

– Có đấy!

– Ai vậy?

Bảo nhướn mày:

– Ba mẹ anh! Anh thú thật, ba mẹ anh rất muốn anh cưới Bích Hồng, nhưng sẽ không bao giờ có chuyện đó. Thứ nhất là anh không hề yêu Bích Hồng. Thứ hai là anh không muốn làm con cò trong tay người khác, dù đó là ba mẹ anh. Chắc em đang chê là anh bất hiếu, nhưng đó là những lời thật lòng. Cha mẹ cho ta sự sống, nhưng ta phải làm lấy cuộc đời mình. Nếu anh không đồng ý cưới Bích Hồng có nghĩa là anh trao đời mình cho người khác.

– Nghĩa là sao? Em không hiểu.

Bảo hỏi lại:

– Em muốn hiểu về anh lắm à?

Cung My gật đầu:

– Anh cho rằng em tò mò?

– Không! Anh hạnh phúc vì được em quan tâm.

My hóm hỉnh:

– Hình như này giờ anh lạm dụng từ hạnh phúc. Nếu hạnh phúc chỉ là những việc đơn giản như thế, con người đâu biết thế nào là bất hạnh.

Bảo uống một ngụm cà phê:

– Anh không cần biết người khác quan niệm thế nào là hạnh phúc. Nhưng với anh, như bây giờ là hạnh phúc.

Cung My thì thảo trong xúc động:

– Em sẽ chia sẻ với anh. Kể về mình đi Bảo.

Bảo chìa tay ra, ánh mắt cháy rực yêu thương, Cung My ngần ngại một tí rồi nắm lấy tay anh, vụng về, e ấp.

Bảo trầm giọng:

– Cha anh đã có một đời vợ trước khi cưới mẹ anh. Với người vợ quá cố, ông có một con trai. Từ nhỏ anh Lam sống với ông bà ngoại của mình cho đến khi tốt nghiệp đại học. Suốt thời gian đó gia đình anh rất hạnh phúc, êm ấm. Mọi chuyện bỗng trở nên nặng nề khi ba anh giao chức trợ lý giám đốc cho anh Lam.

Cung My ái ngại:

– Mẹ anh không thích thế, đúng không?

Bảo gật đầu:

– Không những mẹ anh mà còn anh Ân, anh ruột của anh. Vốn là người tính toán lại sợ mất chỗ đứng, nên lúc đó dù còn đang đi học, anh Ân cũng vội vàng xin ba cho anh vào công ty thực tập dài hạn để quen việc trước khi vào làm thật. Dù biết thừa thâm ý của anh Ân, ba vẫn đồng ý. Thế là trong công ty ba anh làm giám đốc, có hai ý tưởng của hai ông con luôn chống đối nhau.

Cung My chép miệng:

– Như vậy thật khổ tâm!

Bảo gật gù:

– Em nói đúng! Bây giờ anh Ân đã ra trường và làm việc được ba bốn năm. Anh đã leo lên chức phó giám đốc phụ trách về nhân sự nhưng xem ra vẫn chưa hài lòng.

– Còn anh Lam thì sao?

– Anh ấy là phó giám đốc kế hoạch. Cả hai anh đều đã chứng chắc hơn xưa nên có đối đầu nhau cũng kín đáo. Công tâm mà nói, anh Lam có nhiều điểm tốt hơn anh Ân. Tuy không cùng một mẹ, nhưng anh và anh Lam lại hợp tác và thân thiết hơn. Chính điểm này làm mẹ và anh Ân khó chịu. Vốn là người tính toán, anh Ân hẳn kể cho ba anh đầu tư vào công ty Taxi của bà Hai Lý.

Cung My thắc mắc:

– Anh có mục đích gì khi hiến kế đó?

Bảo ngậm ngừng:

– Biết anh và Bích Hồng thân nhau từ nhỏ, anh Ân cho rằng nếu gia đình anh có cổ phần trong công ty của bà Hai Lý thì sẽ có lợi cho anh.

Cung My nhú mảy:

– Lợi ở chỗ nào?

Giọng Bảo vẫn đều đều:

– Bà Lý chỉ có Bích Hồng là con gái duy nhất, nếu anh là chồng cô ấy thì sớm muộn gì cái ghế giám đốc công ty cũng thuộc về anh.

Cung My mai mỉa:

– Anh đã bóc lột sẵn cho anh rồi, còn gì mà chần chờ nữa.

Coi như không biết My đang chua chát với mình, Bảo nói:

– Khổ nỗi, anh không có yêu Hồng, cũng coi thường sự sắp xếp đó, dù anh biết rằng bà Hai Lý rất coi trọng anh.

My xụ mặt:

– Anh khoe với em điều ấy để làm gì?

Mắt Bảo long lên tia nhìn âm áp:

– Để em biết là với anh, không có gì sánh bằng em hết.

Cung My búng nước lên nghịch ngợm:

– Em cũng chỉ là bạn tốt thôi mà. Có cần anh xem trọng dữ vậy không?

Bảo chống tay dưới cằm nhìn My:

– Bạn to như em trên đời anh chỉ có một, do đó có thể gọi là bạn đời, cần phải xem trọng.

My chun mũi:

– Hồng dám đâu!

Bảo cười. Anh biết hơn nữa trái tim của Cung My đã thuộc về mình nhưng cô bé vẫn thích đồng đánh chơi. Cô bé sẽ nói yêu anh một ngày không xa. Điều đó nhất định sẽ xảy ra. Nhất định sẽ xảy ra...

Cung My nhìn đồng hồ và bảo:

– Mình về nha anh.

Bảo tiếc nuôi:

– Năm phút nữa thôi ...bé con.

My nói ngay:

– Về trễ lần sau em không được đi nữa đâu. Nhất là đi với anh...

Bảo thở dài:

– Em làm anh có cảm giác mình là kẻ trọng tội.

Cung My kêu lên:

– Ý em không phải thế.

– Anh hiểu, nhưng vẫn ray rứt.

Đứng dậy, Bảo khô khan:

– Thôi chúng ta về!

Cung My lặng lẽ để tay mình trong tay Bảo. Ra khỏi quán, cô đứng bên lề chờ anh đi lấy xe. Đang nhón nhơ nhìn những hàng cây Móng Bò đứng trơ trọi dưới sương đêm. My bỗng hết hồn vì tiếng xe thắng kết sát người. Để tay trên ngực, My giận dữ tưởng là Bảo trêu mình. Chưa kịp kêu lên, cô đã nghe giọng Bích Hồng quát chúa:

– Mày giỏi lắm!

Vừa nói con nhỏ vừa bước xuống xe nhào tới tát đánh bốp vào mặt Cung My. Vì bất ngờ My lãnh trọn ngọn đòn thù nặng nghìn cân ấy, trong khi Bích Hồng rít lên:

– Xem mày còn dám quỳn rũ Bảo của tao không! Đồ mặt dạn mày đây, không biết xấu hổ là gì hết.

Nhục nhũ và hồ thẹn, Cung My chỉ biết ngồi gục xuống cho đến khi nghe tiếng Bảo gầm lên giận dữ, rồi anh xốc My dậy ôm xiết trong tay:

– Em có sao không?

My khóc òa trong tức tưởi làm Bảo cuống quýt nâng mặt cô bằng cả hai tay:

– Đau ở đâu? Đau ở đâu?

My lắc đầu rồi gục vào vai anh. Bảo gần từng tiếng:

– Em cút đi! Không ngờ con nhà như em lại hành động như một người thiếu văn hóa.

Mặt Bích Hồng tái đi vì ghen tức:

– Hừ! Cướp chồng người khác là hành động có văn hóa à?

Bảo gầm gừ:

– Ai là chồng của em? Nói năng phải cẩn thận đó!

Bích Hồng dậm chân đánh đập:

– Gia đình hai bên lo đám hỏi cho hai đứa, nhưng anh lại đú đờn với nó mà coi được hả?

Bảo lầm lì quát:

– Không đời nào có chuyện đó. Mau xin lỗi Cung My, nếu không đừng có trách tôi...

Bích Hồng ré lên:

– Anh còn bênh nó nữa hả? Em không xin lỗi. Vì người gây ra chuyện là nó chứ không phải em.

Bảo giận dữ bước tới:

– Em thật là quá đáng...

Cung My nức nở kéo tay anh:

– Em muốn đi khỏi đây ngay.

Bảo vội vàng xoa dịu cô:

– Được, được. Anh đưa em đi liền.

Rồi mặc cho Bích Hồng tru tréo, Bảo dìu Cung My ra xe. Ngồi sau lưng anh, My sụt sùi khóc làm Bảo héo cả ruột gan. Anh khổ sở:

– Xin lỗi! Anh không ngờ Bích Hồng lại hành động như thế. Tất cả tại anh.

Giọng Cung My vỡ ra:

– Tại em thì đúng hơn. Em không nên quen với anh. Từ giờ trở đi anh đừng tìm em nữa.

Bảo tấp xe vào lề, giọng buồn bã:

– Cung My! Anh có thể từ bỏ tất cả những thứ đang có để được gần em. Gia đình không ép buộc nổi anh đâu!

Cung My nghẹn lời:

– Được gần em thì có ích lợi gì. Anh nên đi con đường gia đình đã chọn. Cưới Bích Hồng anh sẽ có những thứ để tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình.

Quay người lại siết mạnh bờ vai My, Bảo có vẻ giận:

– Anh không phải là hạng đào mỏ, bám váy đàn bà để đi lên đâu.

Em đánh giá anh thấp quá!

Cung My im lặng. Hai người thật gần nhau nhưng cũng thật xa xôi.

Ê chề thân xác, tủi nhục tâm hồn làm Cung My hệt hẫng cùng cực.

Cô để mặc nước mắt ràn rụa và không hiểu sao tối nay cô lại nhu nhược đến mức bị ăn đòn mà không chống trả. Trái lại cô đã co người khi chịu đòn. Có phải cô cũng thấy mình có lỗi với Bích Hồng không?

Bảo xót xa nâng mặt Cung My lên. Dưới ánh sáng lờ mờ của đèn đường, anh vẫn nhận ra dấu tay in trên má cô. Anh ray rứt:

– Hành động của Bích Hồng chẳng khác nào đâm thẳng vào tim anh. Anh không tha thứ cho cô ta được.

Cung My nhếch môi:

– Vậy anh định làm gì Bích Hồng? Cô ấy vì quá yêu anh nên mới như thế. Điều đó chứng tỏ anh rất quan trọng đối với Bích Hồng. Hai người thân thiết từ nhỏ mà anh còn quên được, huống hồ gì một người mới quen như em.

Bảo thở dài:

– Em không tin anh cũng phải. Nhưng thời gian sẽ chứng minh tình yêu anh dành cho em là thật.

– Vậy tình yêu anh dành cho Bích Hồng là giả dối sao? Nếu trước kia anh và Bích Hồng không có gì với nhau, cô ta đã chẳng lồng lộn lên như thế đâu. Anh đã phạm sai lầm khi chối bỏ Bích Hồng để đến

với em. Tốt nhất là anh nên trở lại với Hồng đi.

Bảo khỗ sở:

– Em biết là anh không thể mà!

Cung My chùi nước mắt trên mặt, giọng cô rã rời:

– Đưa em về đi!

Bảo van lơn:

– Em phải hứa là không trốn tránh anh nhe.

Cung My tránh nhìn vào mắt Bảo. Anh lại dịu dàng nâng cằm cô lên.

My bàng hoàng vì cái nhìn da diết của anh.

Bảo tha thiết:

– Anh rất cần có em. Hiểu không Cung My?

Cô run rẩy gục đầu vào vai anh. Hai người lặng lẽ tựa vào nhau mặc cho gió đêm thổi từng cơn. Không biết là bao lâu Bảo mới nhỏ nhẹ nói:

– Anh sẽ đến nhà gặp mẹ để nói rõ tình cảm của mình.

My hốt hoảng:

– Không được đâu! Mẹ còn hận dì Quyên lắm!

Bảo cương quyết:

– Anh muốn danh chánh ngôn thuận với cô gái anh yêu.

Bảo lại tiếp tục chở My về. Ngồi sau lưng anh, cô ngón ngang trăm mối tơ vò.

Về tới cổng, chưa kịp. Bấm chuông, Khuê Tâm đã thò đầu ra giọng hăm dọa:

– Chết mày nè! Mẹ đang ngồi chờ trong nhà. Phên này coi bộ không ổn chút nào.

Quay sang Bảo cô nói nhanh:

– Anh về đi...

Nhảy xuống xe, Bảo trầm giọng:

– Anh vào với em...

Khuê Tâm mĩa mai:

– Cha! Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu ha. Nhắm gánh nổi trận lôi đình này của mẹ tôi không mà xâm mình dữ vậy?

Bảo thản nhiên:

– Không nổi cũng phải vào.

Cung My nói:

– Anh không vào được đâu!

– Nếu em không cho anh vào, anh sẽ đứng đây hoài.

Khuê Tâm cười:

– Định ăn vạ à?

My năn nỉ:

– Em năn nỉ Mà! Anh về đi!

Tâm tăng hăng:

– Mày vào ngay đi, mẹ ra tới thì mệt đấy!

Cung My nhìn Bảo rồi lo lắng bước vô phòng khách. Cô bắt gặp gương mặt đặng đặng sát khí của mẹ. Bà quắc mắt lên:

– Con đi với thằng Bảo phải không?

My lí nhí gật đầu:

– Dạ!

– Đi đâu?

– Tụi con đi nghe nhạc.

Bà Linh mím môi:

– Thừa biết mẹ căm thù gia đình nó, thừa biết mẹ không bằng lòng nhưng con vẫn nói dối là đi với con Ly để đi đàng điếm với nó. Con cố tình làm trái ý mẹ mà không chút ray rứt phải không?

Cung My khỏ sở nhìn vào đôi bàn tay mình. Đôi tay mà vừa lúc nãy thôi, đã ngoan hiền nằm trong tay Bảo. Hơi ấm và sức mạnh của anh như vẫn còn trong từng đường chỉ trên tay cô. Thế nhưng cô phải làm gì, nói sao với mẹ đây?

Bà Linh lạnh lùng:

– Từ giờ trở đi, mẹ căm tuyệt không được giao du với thằng Bảo.

Cung My ấp úng:

– Nhưng...nhưng anh đâu có lỗi gì?

Bà Linh gằn giọng:

– Không lỗi à? Hừ! Nó giả vờ làm như không biết ba mày để qua mặt tao. Cái hạng gian xảo như thế làm sao tin được!

Cung My kêu lên:

– Lúc đó Bảo chưa biết ba thật mà mẹ.

Bà Linh giận dữ:

– Nhưng chắc là ba mày biết nó, bởi vậy ông mới dễ dãi một cách bất thường với kẻ đã làm gãy chân mình. Chỉ tức là lúc đó tao không ngờ mình đã bị lừa. Đúng là đồ khôn kiếp!

Cung My xụ mặt xuống không dám hó hé trước cơn thịnh nộ của mẹ. Cô vừa nhón chân định nhìn xem Bảo đã về chưa thì đã thấy anh lù lù đứng trước mặt mình.

Giọng hết sức lễ phép, Bảo nói:

– Thừa bác!

Bà Linh thoáng sững sờ nhưng ngay tức khắc bà đã lấy được vẻ ngạo mạn:

– Ai cho phép cậu vào đây? Cút ra mau!

Bảo bình tĩnh:

– Cháu sẽ đi ngay sau khi thừa chuyện xong.

Bà Linh phát tay:

– Tôi và cậu chẳng có gì để nói cả.

– Nhưng cháu lại có...

Mặc cho bà Linh tròn mắt nhìn mình chăm chăm, Bảo nói:

– Cháu rất mong bác cho phép cháu làm bạn với Cung My. Chuyện của người lớn, chúng cháu không có can dự. Xin bác đừng có ngăn cấm chúng cháu.

Bà Linh lạnh lùng:

– Nghe cho rõ đây! Tôi không chấp nhận cậu. Do đó không có bạn bè gì với con gái tôi hết.

Bảo phân bua:

– Nếu vì cháu là cháu của dì Quyên thì thật là vô lý.

Bà Linh nhếch môi:

– Trên đời này có nhiều chuyện tưởng là vô lý, nhưng ngẫm nghĩ lại đều có lý riêng của nó. Tôi không đồng ý cậu quan hệ với Cung My vì cậu là cháu của Mẫn Quyên, chỉ thế thôi.

– Tại sao trong khi tụi cháu không có lỗi gì cả.

– Tôi không muốn có những quan hệ dây mơ rễ má với người nhà của cậu. Hãy để cho mẹ con tôi được yên. Tôi biết cậu sắp làm đám hỏi với một cô gái khác, do đó đừng đeo theo con gái tôi nữa.

Bảo phản ứng:

– Không hề có chuyện đó!

Bà Linh chát chúa:

– Không có sao mẹ con cô ta tới tiệm làm nhục Cung My?

Lừ mắt nhìn cả hai người, bà nói tiếp:

– Đừng tưởng qua mặt được bà già này. Con My dại dột nên mới tin lời đường mật của cậu. Cái dòng nhà cậu chuyên môn mê hoặc, dụ dỗ kẻ khác. Tôi thề sẽ không bao giờ để con My rơi vào sự cám dỗ của cậu.

Bảo hạ giọng:

– Bác nặng nề gì cháu cũng được. Miễn bác chấp nhận cho cháu làm bạn với Cung My.

Bà Linh cương quyết lắc đầu:

– Không được!

Rồi bà ra lệnh:

– Sẵn có cậu đây, tôi muốn 3 mặt một lời. Cậu và Cung My phải hứa là không được qua lại với nhau nữa...My hứa ngay đi!

Cung My nhìn mẹ ghen ngào:

– Con rất muốn có bạn mẹ à!

– Nó không thể là bạn của con được. Rồi con sẽ có những người bạn mới chân thật, tốt bụng hơn.

Cung My oà khóc tức tưởi:

– Con không cần ai ngoài Bảo hết.

Dứt lời, cô đau đớn nhìn Bảo rồi chạy ù lên lầu.

ĐẠ LAN HƯƠNG

Chương 7

Thấy Bảo cứ nằm ì trên giường, mắt nhắm nghiền như không nghe mình nói, bà Xuân nổi cáu lên:

– Ngồi dậy thằng ôn dịch! Tao có bắt mày làm gì quá đáng đâu?

Bảo không đổi tư thế:

– Con không muốn gặp Bích Hồng. Mẹ bắt con chở con bé về nhà thì còn hơn cả quá đáng.

Bà Xuân dịu giọng:

– Dầu gì hai đứa cũng quen nhau từ nhỏ, mày bỏ nó không được đâu. Thời buổi bây giờ yêu hay cưới gì cũng có tính toán. Mày bỏ Bích Hồng nó không ế đâu. Chỉ sợ mày ân hận không kịp.

Bảo chép miệng:

– Mẹ muốn nói đến cái công ty Taxi của bà Hai Lý à? Cái đó hợp với anh Ân hơn con.

Bà Xuân nghiêm mặt:

– Bích Hồng yêu con. Con lại kéo Ân vào, thật khó nghe quá! Lẽ nào con ích kỷ đến mức chỉ nghĩ tới mình, chớ không hề có chút quan tâm nào tới Bích Hồng?

Bảo ngồi bật dậy:

– Được rồi mẹ! Để con đưa con bé về.

Đưa 5 ngón tay lên vuốt tóc thay cho lược, Bảo ngậm điều thuốc trên môi rồi từ từ tiến ra phòng khách.

Trên salon Bích Hồng đang tíu tít với Ân. Thấy Bảo, cô vờ đi và tiếp tục lú lo:

– Em thích vào Sài Gòn Water Park lắm! Nhưng em đi một mình lại sợ. Chủ Nhật này anh đi với em nha!

Ân xoa cằm:

– Thế bạn bè của em đâu?

Bích Hồng cao giọng:

– Bạn thường thì không hợp rơ, còn bạn thân em đã xù rồi.

– Sao lại xù vậy?

Liếc Bảo một cái, Hồng nói:

– Tại nó trẻ con quá không xứng với em. Nếu bạn em là người lớn, chẳng chặc như anh thì còn gì bằng.

Bảo cười nhạt bước thẳng ra sân. Anh vừa leo lên mô tô đã nghe giọng Bích Hồng:

– Có chờ người ta về không vậy?

Bảo nỗ máy:

– Anh tưởng em còn bận đấu láo với anh Ân chứ!

Tự nhiên leo lên phía sau ngòai sát vào ôm anh cứng ngắt, Bích Hồng khúc khích:

– Thì ra anh cũng biết ghen!

Bảo giễu cợt:

– Ghen thì ai lại không biết, nhưng ghen theo kiểu của em thì thật là tội tệt.

Bích Hồng hậm hực:

– Anh mắng em đấy à?

– Anh chỉ phê phán, nói vậy đâu phải là mắng.

Bích Hồng nhơn mỗ:

– Anh đừng có bênh vực Cung My. Dù ghen theo kiểu của em là tội tệt. Em vẫn sẵn sàng cho nó một trận ghen còn hơn cả thế nữa, nếu nó vẫn còn bám theo anh.

Giọng Bảo bình thản nhưng không kém phần dữ dội:

– Nếu em còn đụng tới Cung My, anh sẽ không tha thứ cho em đâu!

Bích Hồng dài giọng:

– Lại hăm dọa. Tưởng em sợ à?

Bảo lầm lì:

– Anh nói thật chứ không hăm dọa. Bạn bè bao nhiêu năm, em có thấy anh hăm dọa ai bao giờ chưa?

– Em không phải là bạn anh. Em.....

Bảo dịu dàng ngắt lời Hồng:

– Bao nhiêu năm nay anh chỉ xem em là bạn. Tình cảm anh dành cho em không phải là tình yêu. Điều này anh đã rạch ròi từ đầu mà!

– Anh nói dối! Bạn bè thì không thể nào có những cử chỉ âu yếm, những cái hôn mê đắm như thế.

Bảo ngập ngừng:

– Bích Hồng! Anh xin lỗi đã có những lúc không dẫn được lòng, chớ thật ra anh không hề yêu em.

Đập mạnh vào lưng Bảo, Bích Hồng hét lên:

– Dừng xe lại đi! Tôi không cần đâu! Nhưng rồi anh sẽ hối hận vì đã xem tôi như trò giải trí.

Không đợi Bảo ngừng hẳn xe, Bích Hồng nhảy xuống và ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới. Bảo gục đầu trên tay lái khổ sở.

Anh đúng là ích kỷ khi nói thế với Hồng. Nhưng biết làm sao khi trái tim và tâm hồn anh lúc này hoàn toàn hướng về Cung My. Nhớ tới cô, Bảo nẫu cả ruột vì hơn mười ngày nay anh không gặp được cô.

Điện thoại lại nhà không có ai nhắc máy trong khi Khánh Ly khẳng định Cung My thường xuyên ở nhà.

Chẳng lẽ Cung My nghe lời mẹ, nhất định tuyệt giao với anh?

Không lý nào. Bảo vẫn nhớ như in cái nhìn đầy nước mắt của cô trước khi chạy lên lầu. Ánh mắt Cung My như nhấn gởi tất cả nỗi niềm. Dù chưa bao giờ cô thú nhận tình cảm của mình. Những lời cô tức tưởi nói: "Con không cần bất cứ ai ngoài Bảo hết" đã biểu lộ hết những điều dấu kín trong lòng bấy lâu nay rồi còn gì.

Bảo lại bút rút khổ sở. Anh hít một hơi dài để ngăn xúc động rồi phóng xe tới trung tâm ngoại ngữ. Giờ này Cung My còn đang học Anh Văn. Chịu khó trồng cây si một chút, biết đâu sẽ được gặp cô. Nhấp nhòm trên xe. Bảo căng mắt nhìn đoàn người lũ lượt đổ ra cổng. Cuối cùng cô bé của anh cũng xuất hiện, nhưng cô không đi một mình mà bên cạnh còn có Lân.

Cảm giác bức dọc khó chịu bỗng làm Bảo thấy choáng. Anh cố dằn sự hụt hẫng xuống và bước đến giữ tay cầm chiếc Chaly lại.

Chỉ thoáng ngỡ ngàng đôi chút, Cung My lấy lại sự thản nhiên ngay, cô có vẻ lạnh nhạt:

– Có chuyện gì không? Em phải về ngay.

Bảo trầm giọng:

– Anh sẽ về với em.

My lắc đầu:

– Em về với Lân được rồi.

Bảo cương quyết:

– Anh cần nói chuyện với em. Chúng ta tìm một quán nào đó....

Cung My ngập ngừng:

– Anh muốn em bị mẹ mắng nữa hay sao?

Bảo nhú mày:

– Em sợ mẹ mắng hay ngại gặp anh?

My nhìn xuống đất:

– Em sợ cả hai thứ.

Nhìn về phía Lân đang đợi bên lề, Bảo nói:

– Lân không thể là bình phong cho em đâu, em đừng viện cớ về với hắn để từ chối anh.

Cung My không dám nhìn thẳng vào mắt Bảo, cô sợ mình sẽ xiêu lòng mất. Cái lớp vỏ bọc cứng rắn của My sắp vỡ ra rồi. Nếu Bảo thêm vài lời nữa chắc cô sẽ chào thua lý trí mình mất.

Giong Bảo mềm như nước chảy:

– Đi với anh đi My.

Trái tim như nhũn ra, cô đáp ứng:

– Không được!

– Được mà.....

Cung My cắn môi:

– Nhưng không vào quán đâu. Anh muốn nói gì thì vừa đi vừa nói...
Mắt Bảo tươi hẳn lên. Anh vịn xe cho My đến chỗ Lân. Chẳng biết cô bé nói thế nào mà Lân phóng xe đi một cách phần nộ. Tội nghiệp...thằng nhóc. Nhưng tình yêu là thế. Có kẻ được phải có người thua. Chỉ khổ cho những người yêu nhau mà bị người cấm như anh và Cung My hiện giờ thôi.

Bất giác Bảo thở dài. Gia đình chưa biết anh yêu Cung My. Nếu biết chắc anh cũng không được ủng hộ vì mẹ anh ghét cay ghét đắng ông Tuấn. Bà cho rằng ông lấy dì Quyên vì tài sản dì đang có. Từ ông bố, mẹ anh sẽ ghét chuyển qua con gái mấy hồi. Đã vậy, thế nào bà cũng bị bà Hai Lý tác động để có ác cảm hơn với Cung My. Tóm lại cả My lẫn Bảo đều không được gia đình ủng hộ. Ba mẹ đều muốn anh làm rể bà Hai Lý. Ông bà căn cứ vào tình cảm thân thiết giữa anh và Bích Hồng để tiếp tục ép anh cưới cô. Nhưng anh đã quyết, khó ai có thể lay chuyển được tim anh.

Cho xe chạy song song với xe My, Bảo nói:

– Chúng ta vào quán Ướt Mi nhé?

My yếu ớt gật đầu. Đi bên anh, cô như quên hẳn vừa rồi mình đã từ chối lời đề nghị đó. Từ khi yêu Bảo tới giờ, trong lòng My luôn tồn tại những mâu thuẫn, những suy nghĩ đối kháng đến nhức nhối nhưng không đi tới đâu. Ngồi xuống dưới lan can đang buông dài những bông tím, Bảo lặng lẽ nhìn My.

Lâu lắm anh mới buông một câu:

– Anh nhớ em!

My chớp mắt, mặt đỏ ửng lên:

– Dễ ghét!

Bảo tha thiết:

– Không gặp em, anh học chẳng vô chữ nào! Bây giờ mỗi ngày anh chờ em ở cổng.

Cung My ngần ngại:

– Lỡ mẹ biết thì chết!

– Anh không muốn lén lút, nhưng đâu có cách nào để gặp nhau.

Dịu dàng nắm lấy tay My, Bảo hỏi:

– Suốt thời gian qua em làm gì?

Cung My để yên tay mình trong tay anh:

– Chúi mũi vào bài và nhớ....

Bảo nồng nàn:

– Nhớ nhiều không?

My nũng nịu:

– Nỗi nhớ không thể cân đo đong đếm được, nên em chẳng biết nhiều hay ít nữa.

Bảo lại hỏi:

– Anh điện thoại bao nhiêu lần, nhưng không ai nhắc máy. Sao lại vậy My?

Cung My tròn mắt:

– Điện thoại bị hư cả tuần nay mà!

Bảo thở hắt ra:

– Đúng là xui! Làm anh lo muốn chết!

Cung My bỗng phản công:

– Hôm rày anh có gặp vợ sắp cưới của mình không?

Bảo nhú mày:

– Mía mai anh làm chi hờ My? Nghĩ tới Bích Hồng là anh thấy mệt rồi!

– Nhưng mà anh có gặp không?

– Có! Cô ấy đến nhà anh mấy lần....

Cung My thắc mắc:

– Chắc hai bác cưng Bích Hồng lắm!

Bảo nói:

– Đừng nhắc tới Bích Hồng mà Cung My. Mình hãy nói chuyện của mình thôi. Anh không hiểu sao Lân lại có mặt cạnh em?

Cung My nhàn nhã đáp:

– Lân mới học được một tuần. Tan trường có Lân đi cùng cũng vui.

Bảo nhếch môi:

– Anh chàng cũng biết tranh thủ quá chứ! Người ta bảo "Nhất cự ly, nhì tốc độ". Lân định nhờ cự ly để tăng tốc qua mặt anh thì phải!

– Xe của anh tới 250 phân khối. Muốn qua mặt đâu phải dễ!

Bảo trầm giọng:

– Dầu là như vậy. Anh vẫn không chủ quan chút nào! Chắc anh phải đăng ký học với em quá!

Cung My xúc động:

– Em quan trọng dữ vậy sao?

Bảo gật đầu:

– Trước đây anh quen nhiều người, nhưng chưa có ai cho anh cảm giác như em. Bên em, anh luôn cảm thấy hạnh phúc và thanh thản.

Cung My siết bàn tay có những ngón dài rất nghệ sĩ của Bảo:

– Bên anh em thấy tự hào. Nhưng khi còn lại một mình, đối diện với 4 bức tường tù túng em bắt đầu sợ đủ thứ, lo đủ điều. Em không hiểu

sao sau bao nhiêu năm chung sống, lý do gì ba mẹ em lại bỏ nhau. Có phải vì hai người không hợp nhau không, hay vì một lý do nào khác? Rồi anh nữa, liệu chúng ta hiểu nhau được bao nhiêu, đặt tình cảm vào nhau thế này có vội vàng quá không? Anh từng quen Bích Hồng bao nhiêu năm, từng rất thân, thân như đôi...trai tài gái sắc, thế mà anh còn thay đổi, huống chi mới biết em một thời gian quá ngắn...

Đặt ngón tay trỏ của mình lên môi Cung My để ngăn cô đừng nói nữa, Bảo thì thầm:

– Không ai có thể so sánh như thế được. Em chưa nghe câu: "Vì sao gặp gỡ buổi đầu tiên. Tôi đã dần thân tới xứ phỉn" sao? Người ta có thể yêu ngay cái nhìn đầu tiên dù chưa biết tên biết tuổi đối tượng. Với em, anh không bị tiếng sét làm chấn động đến ngẩn ngơ vào phút ban đầu, nhưng tình yêu anh dành cho em mãnh liệt không kém. Em có tin anh không Cung My?

Cung My nhỏ nhẹ:

– Em tin, nhưng người lớn không chịu. Tin anh, em càng khổ hơn.

Bảo sôi nổi:

– Nếu em yêu anh, nghĩ tới anh thì trở ngại nào chúng ta cũng vượt qua được hết.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của My, Bảo hạ giọng:

– Em có yêu anh không, My?

Cô đáp ứng:

– Em không biết mà chỉ thấy nhói đau ở tim. Em sợ lắm!

Bảo tủm tỉm cười làm My đỏ mặt:

– Sao lại cười em?

Bảo nghiêng đầu:

– Vì anh hiểu cảm giác nhói tim của em. Trong đời người ta sẽ không có nhiều lần nhói tim như thế đâu.

– Vậy tiếp theo cảm giác nhói tim là đau tim mãn tính phải không?

Em thật sự lo lắng!

Ủ đôi bàn tay mềm khê run lên trong tay mình, Bảo trùu mến:

– Không có gì phải lo hết. Nếu chúng ta yêu nhau chân thật, dần dà gia đình sẽ hiểu và sẽ đồng ý mẹ không chấp nhận vì ngại anh giả dối, rồi vì ác cảm với dì Quyên. Anh nhất định làm mẹ em có cái nhìn khác về mình.

My băn khoăn:

– Nhưng bằng cách nào?

– Anh chưa nghĩ ra.

My xịu mặt:

– Vậy mà...nhất định. Còn ba mẹ anh nữa. Chắc chắn hai bác không thích em rồi! Chậc! Chỉ toàn rắc rối, anh bảo em phải dựa vào đâu để đừng buồn, đừng khóc mỗi khi nhớ tới anh đây!

Bảo chưa kịp trấn an My thì đã thấy Ân. Anh đang xâm xâm tiến về phía hai người với cái nhìn ngạc nhiên lẫn giận dữ. Bảo không kịp phản ứng. Ân đã khoanh tay đứng trước mặt My, giọng khinh khỉnh:

– A! thì ra đây là người tình mới nhất của ông em quý hóa của tôi.

Xem nào! Trông cũng ngồ ngộ có thể cho điểm 8, nhưng nếu vì cô ta mà mày cãi lời ba mẹ thì không đáng.

Cung My bàng hoàng nhìn Ân rồi nhìn sang Bảo. Anh sa sầm mặt xuống:

– Anh không được xúc phạm đến Cung My.

Ân khịt mũi đầy khinh bỉ:

– Cung My à! Cái tên nghe ảm tượng lắm! Nhưng chỉ là hương hoa thoảng ngoài phố thôi! Không mang về nhà được đâu. Thằng khờ ạ!

Lần này Bảo đứng bật dậy, giọng tức giận:

– Đủ rồi! Anh để cho chúng tôi yên.

Nhún vai, Ân cười đều giả:

– Được! Nhưng tao muốn nói một lời với em Cung My...

Rồi phớt lờ Bảo, Ân quay sang Cung My:

– Này! Tôi cho mà biết, cậu em tôi có vợ sắp cưới rồi đấy! Tin vào nó thì mất cả chì lẫn chài. Vợ nó con nhà giàu. Đàn ông thức thời sẽ có một người tình nghèo, đẹp, và một người vợ giàu sụ...

Bảo gằn từng tiếng:

– Anh có thể đi được rồi đó!

Đưa tay lên vẫy như đề...bye Cung My, Ân hất hê dần gót trên sân.

Gục đầu xuống, My không nói một lời mặc cho Bảo rên rỉ:

– Anh xin lỗi...

My nuốt nghẹn:

– Sao lại xin lỗi? Có phải những lời anh ta nói là sự thật không?

Bảo khỏ sở:

– Em phải tin anh.

– Tin làm sao được khi người nhà anh đã nói thế?

Cung My buồn bã:

– Gia đình anh cũng như mẹ em, sẽ không chấp nhận chúng ta. Sẽ không có một kết cục tốt đẹp như ý mình muốn đâu.

Bảo nhìn xoáy vào mắt cô:

– Phải kiên trì nhẫn nại My ạ. Rồi chúng ta sẽ qua được mà!

Cung My thờ dãi. Hai người im lặng ngồi bên nhau, lâu lắm cô mới lên tiếng:

– Em phải về...

Bảo thắc thỏm:

– Ngày mai gặp lại nhé!

My máy móc gật đầu:

– Ngày mai gặp lại...

Rồi không đợi Bảo theo mình, My lên xe chạy trước. Đầu óc trống rỗng, cô cứ theo dòng xe đưa đẩy và đến nhà lúc nào chẳng hay.

Vào phòng khách, Cung My thấy mẹ đang ngồi với dì Hằng, mặt khó đăm đăm.

Bà lừ mắt:

– Mày vừa đi với thằng Bảo phải không?

My chối:

– Dạ đâu có...

Bà Linh cau có:

– Không có sao mẹ nó vừa điện thoại tới đây mắng vốn tao? Hừ!

Thật là nhục nhã khi người ta bảo mày đi quyến rũ con trai họ... Bà ta còn nói rõ hai đứa bây hẹn hò ngoài quán Ướt Mi, Ướt Mắt gì nữa kia. Chẳng lẽ tao bảo Khuê Tâm chở tới đó cho thằng Bảo một trận chứ!

Cung My đứng im thín thít, cô không ngờ ông anh Bảo lại độc như vậy. Hành động của mẹ và anh của Bảo chứng tỏ họ không chấp nhận cô.

Bà Linh phán một câu sấm sét:

– Bắt đầu từ hôm nay không đi học Anh Văn nữa. Nếu mày còn giao du với nó, thì nghỉ học ở trường luôn. Hàng ngày ra shop phụ bán hàng với tao vẫn tốt hơn là đi lông bông.

Cung My bước vội vào bếp, cô mở robine hết cỡ và rửa mặt. Nước làm cô tỉnh táo đôi chút nhưng không cuốn trôi được muộn phiền ảm ứ trong lòng.

Bình tĩnh lại, My ngồi xuống ghế và nghe giọng dì Hằng thăm thì với mẹ:

– Tao thấy mày vô lý khi cấm con bé giao du với thằng Bảo.

Bà Linh chép miệng:

– Tại em không muốn đụng đầu với Hai Lý. Nếu bà ta biết sự thật thì rắc rối lắm!

– Chẳng lẽ vì sợ cái sự thật ấy mà mày cấm bọn nhỏ yêu nhau?

– Không phải cấm, nhưng thằng Bảo sắp làm đám hỏi với con bé Bích Hồng...

– Đó chỉ là ý muốn của hai bên gia đình, thằng Bảo đâu có chịu!

– Đành là như vậy, nhưng nếu Cung My đừng chen vào thì biết đâu

Bảo đã ung con bé đó rồi. Em không muốn con My phải làm kẻ thứ 3 đáng ghét ấy.

Bà Hằng bắt bình:

– Không thể nói như vậy được! Làm như thế là mày áp đặt người khác theo ý mình. Theo tao thì Cung My hay Bích Hồng đều ngang hàng nhau. Bà Hai Lý phải biết sự thật để con...

Giọng bà Linh hời hả cắt ngang:

– Chị đừng nói nữa! Không có sự thật nào khác hơn sự thật đang hiện hữu.

Bà Hằng nói:

– Dầu là vậy, mày cũng không thể ép Cung My lìa xa Bảo.

Bà Linh ngoan cố:

– Không ép sao được khi gia đình thằng Bảo đã lên tiếng! Họ đâu chịu Cung My.

– Chẳng qua là họ nể nang bà Hai Lý. Nếu họ biết...

Bà Linh nóng nảy cắt ngang:

– Họ sẽ không biết gì hết...

Bà Hằng nhấn mạnh:

– Chuyện này phải để thằng Đức có ý kiến, chứ đâu để một mình mày áp đặt con My được.

Bà Linh gằng giọng:

– Anh không có quyền ý kiến hay quyết định vì anh đâu có nuôi Cung My ngày nào đâu.

Bà Hằng cãi:

– Mày nói vậy là sai rồi. Dầu gì...

Bà Linh khẳng khẳng gạt ngang:

– Không bàn chuyện này nữa...

Bà Hằng có vẻ giận:

– Vậy thì tao về. Sau này lỡ có xảy ra chuyện gì đừng rêu tới tao.

Cung My ngồi thừ người vì hàng tỉ thắc mắc... Mẹ và dì Hằng cứ nói mãi về một sự thật nào nhỉ? Cô không thể đoán nổi là chuyện gì, có liên quan thế nào tới bà Hai Lý? Tại sao mẹ lại không muốn nói ra? Đang rối với những câu hỏi trong đầu, My giật mình khi bà Linh bước xuống.

Giọng thản thốt, bà hỏi:

– Bây giờ con ở đây à?

Không hiểu sao My nói dối:

– Con...con vừa ở nhà vệ sinh ra...

Bà Linh hăm he:

– Tóm lại phải nhớ những lời mẹ đã nói. Chỉ cần một lần bị mắng

vốn nữa thôi, mày sẽ ở nhà luôn.

Cung My im lặng bước vào phòng. Khuê Tâm vẫn chưa về, căn phòng vắng như càng vắng hơn. My nằm xoải ra giường, mắt nhắm nghiền. Những lời nói của Ân, của mẹ, của dì Hằng cứ luân phiên vang lên trong lòng cô ong óng, nhức nhối, khó chịu...

Bảo hùng hồn tuyên bố:

– Nếu ba mẹ cứ bắt con cưới Bích Hồng thì con sẽ đi khỏi nhà.

Ông Tín cười khẩy:

– Mày dọa cha mẹ đấy à? Nếu cảm thấy đủ lông đủ cánh có thể bay được rồi thì cứ bay. Bằng không ở lại trong nhà thì phải đồng ý sự sắp đặt của người lớn. Không có cha mẹ nào muốn con cái phải khổ. Chọn vợ cho mày cũng là chọn nền móng vững chắc cho tương lai đấy!

Bảo làm lì:

– Con không cần nền móng ấy!

Ân chen vào:

– Đừng làm cao. Người như Bích Hồng khối thằng đàn ông thèm được cưới làm vợ.

Bảo mĩa mai:

– Trong số những thằng đó chắc có anh. Nếu thấy tiện, anh đừng nên bỏ qua...

Bà Xuân mắng:

– Thằng trời đánh! Mày nói vậy mà nghe được. Con gái cũng nhà giàu chó đâu phải món hàng để mày đùn đẩy.

Bảo nói:

– Con lại thấy Bích Hồng chẳng khác món hàng là mấy. Chỉ tiếc là con không cần món hàng đó.

Ông Tín vỗ bàn quát:

– Nếu thế thì cắt ngay đi! Rời khỏi nhà này đồng nghĩa với đói khát. Tao không chu cấp một xu cho mày đâu!

Bảo dang tay nhìn mọi người:

– Con không làm điều gì có lỗi với ba mẹ cả. Nhưng vì nếu ép con theo ý mình mà ba mẹ làm thế thì con đành chịu thôi!

Dứt lời Bảo mạnh dạn trở về phòng mình. Bà Xuân nhấp nhòm nhìn chồng:

– Ông để nó đi thật à?

Ông Tín nhếch mép:

– Bà lo quái gì chứ? Đi được vài bữa, hết tiền nó lại tức khắc mò về. Cũng nên để nó đi bụi để biết thế nào là khổ sở khi không có tiền.

Lúc quay đầu lại nó sẽ thấy có một cô vợ giàu với cơ sở vật chất đầy

đủ là hoàn toàn có lý.

Ân lo lắng:

– Chỉ sợ lúc ấy đã muộn rồi. Bà Hai Lý không chỉ chọn rề đơn thuần mà còn chọn người gánh vác công ty Taxi nữa. Nếu để một kẻ khác lọt vào thì bất lợi cho chúng ta vô cùng.

Bà Xuân bồn chồn:

– Ai lại không biết chuyện đó trừ thằng quỷ ngu ngốc ấy! Nhất định tao phải tính sổ con nhãi ranh đó mới được!

Ông Tín nhíu mày:

– Bà định làm gì?

Bà Xuân giải thích với chồng:

– Tôi định rủ Hai Lý tới nhà con nhỏ đây nói lý lẽ xem mẹ nó có biết dạy con, có biết xấu hổ khi người ta tới nói như mắng vào mặt không.

Ông Tín lại nhíu mày:

– Sao lại có Hai Lý nữa? Bà lấy tư cách gì mà đi với bà?

Bà Xuân hất mặt lên:

– Tôi sẽ giới thiệu với họ, Hai Lý là chỗ sui gia, là mẹ vợ thằng Bảo, không được sao?

Ân chen vào:

– Râm rộ khí thế chẳng khác nào đi đánh ghen.

Bà Xuân vênh váo:

– Thì tao muốn vậ mà!

– Nhắm mẹ có làm tới nơi tới chốn không?

Bà Xuân ngần ngừ nói tiếp:

– Hay là mày đi với tao và dì Lý cho đông?

Ân xoa cằm:

– Trong chuyện này con đâu có lợi gì? Sao lại phải đi với mẹ cho mệt chứ!

Bà Xuân chắt lưỡi:

– Lo cho thằng Bảo cũng là lo cho mày. Sau này ở công ty của gia đình mình...

Thấy ông Tín nhìn mình, bà Xuân im lặng. Ân vội lên tiếng:

– Được rồi! Con sẽ đi với mẹ.

Bà Xuân hớn hờ:

– Để tao điện thoại bà Lý cái đã.

Ân nhún vai bước ra sân châm thuốc hút đúng lúc Bảo vác cái ba lô xách vở ra.

Ân nhấn mạnh:

– Tráng sĩ một đi không trở lại đó nghe!

Bảo máng ba lô vào tay cầm xe:

– Anh yên tâm. Tôi đi và nhường lại hết mọi thứ trong nhà cho anh.

Ân cười khẩy:

– Vì một đứa con gái mà rũ bỏ tương lai sự nghiệp, đúng là đồ vô tích sự!

Mặc Ân nói gì thì nói, Bảo phóng xe đi mất.

Trong nhà chạy ra, bà Xuân lo lắng:

– Không biết nó còn tiền không nữa.

Ân bật cười:

– Mẹ lo làm quái gì! Nó không chết đói đâu! Nhưng nếu mẹ cứ cung cấp tiền, nó sẽ được nước làm tới và không quay về.

Bà Xuân rầu rĩ:

– Cái thằng quỷ nhỏ vừa lì vừa bướng. Tao sợ không khiến được nó quá!

Ân hơi khiêu khích:

– Nếu sợ mẹ còn đòi tới nhà Cung My làm gì. Cứ mặc thằng Bảo ưng ai thì ưng.

– Nói vậy thôi. Chớ mình với dì Lý là chỗ thâm giao, làm sao để thằng Bảo bỏ Bích Hồng được.

– Vậy chừng nào mẹ mới ra tay đây?

Giọng bà Xuân khô khốc:

– Chờ dì Lý tới rồi đi chớ tao đâu biết nhà.

Ân lại hỏi:

– Mẹ đã chuẩn bị sẽ nên nói gì với người ta chưa?

Bà Xuân tự tin:

– Chuyện đó dễ mà! Cứ đợi dì Lý tới rồi tính.

Ân tiếp tục phà phới. Anh chẳng phải chờ lâu khi nghe tiếng kèn xe ô tô inh ỏi ngoài cổng. Bà Xuân giục:

– Dì Lý tới rồi. Mình đi thôi!

Ân khệnh khạng bước theo mẹ. Anh gật đầu chào bà Lý rồi lên xe ngồi phía trước với tài xế. Suốt đoạn đường hai bà mẹ không ngớt xì xầm với nhau. Ân cũng tính toán được thua cho mình.

Nếu Bảo thật sự không màng tới Bích Hồng thì hai bà mẹ có...kéo trời xuống cũng không khiến được nó, trái lại càng làm cho Bích Hồng khổ sở hơn. Biết đâu đây là dịp để Ân đến với con bé ấy. Ân không cần tình yêu và vì tương lai, anh sẵn sàng đóng vai một gã si tình để vuốt ve an ủi Bích Hồng thay thằng em ngốc của mình.

Sẽ có một cuộc chuyển ngôi đổi vị ngoạn mục xảy ra, và Ân sẽ là người có tất cả...

Xe dừng trước một shop áo quần khá sang gần chợ An Đông. Bà Hai

Lý bước xuống sau cùng và bảo Ân:

– Châu vào mời mẹ con bé ấy sang quán nói chuyện.

Ân ngần ngừ một chút rồi gật đầu. Kéo bà Xuân vào quán cà phê sát bên, bà Lý nói:

– Lần này nói đâu đó rõ ràng. Nếu nó không nghe, mình phải xử theo luật giang hồ quá!

Bà Xuân phụ họa:

– Đúng đó! Nhẹ không ung, ung nặng phải chịu thôi.

Ngay lúc ấy Ân bước vào quán với một người đàn bà đáng roi roi, ăn mặc tươm tất ra dáng một bà chủ.

Rất ung dung bà ta ngồi xuống ghế. Không cần đợi mời và lên tiếng trước:

– Chào chị Hai Lý...Phải cả 20 năm mình mới có dịp gặp lại.

Mắt nheo nheo như đang cố lục lại trí nhớ bà Lý ngập ngừng:

– Chị là...là...

– Tôi là Hồng Linh, em gái anh Đức chị quên rồi sao?

Mặt bà Lý vụt tái đi:

– Linh đó à? Thật không ngờ, cũng có ngày mình lại gặp nhau.

Mặc cho bà Lý bàng hoàng. Bà Linh quay sang bà Xuân và mỉm cười:

– Chị đây chắc là chị gái của Mẫn Quyên?

Nhíu mày, bà Xuân bỏ ngõ:

– Chị biết Mẫn Quyên à?

Nhếch môi, bà Linh đáp rành rọt:

– Tôi là vợ trước ông Tuấn, sao lại không biết Mẫn Quyên chứ!

Xem ra trái đất ngày càng hẹp, nên những người không thích cũng phải gặp nhau.

Bà Xuân đập chát:

– Nếu là chỗ quen biết thì không cần phải quanh co chi cho mất thời gian.

Bà Linh thản nhiên:

– Đúng thế! Bởi vậy tôi thản thản nói: Tôi không thích Cung My quen với con trai chị, nhưng cậu ta rất lì, tối ngày cứ làm phiền con bé, hết đứng chờ ở cổng trường lại điện thoại tới nhà. Tôi không muốn cậu ta đeo Cung My nữa. Nó đã có bạn rồi!

Bà Xuân nói mở hội:

– Thằng Bảo lại có vợ sắp cưới là Bích Hồng, con gái duy nhất của bà Hai Lý. Nói thật nếu Cung My không bám theo Bảo thì nó và vợ sắp cưới đâu xảy ra lục đục phiền đến bậc làm cha mẹ như vậy.

Bà Linh nhìn thẳng vào mặt bà Hai Lý:

– Ai bám theo ai chuyện này phải cần xét lại, nhưng tôi không muốn Cung My bị ăn hiếp. Nó dẫu tôi nhưng lại tâm sự với nhỏ chị bà con. Qua con bé này tôi biết Bích Hồng đã từng đánh con tôi cũng như đã từng vào shop tôi bán với mục đích hạ nhục Cung My. Hành động đó đúng là khó chấp nhận.

Bà Xuân hăm he:

– Hừ! Giật chồng người khác thì chấp nhận được hay sao?

Bà Linh gằn giọng:

– Ăn nói cho cẩn thận, con tôi không giật chồng của ai hết. Nhưng em gái chị thì có đấy!

Bà Xuân tức tối làm thinh, bà càng tức hơn khi thấy từ nãy giờ bà Lý không hé môi nói lấy một lời. Lúc nãy trên xe bà ta nói nghe hùng hồn lắm mà, sao giờ lại im re thế này. Chẳng lẽ vì người tình cũ là anh trai của con mụ Linh dù ở xa nghìn trùng vẫn còn đủ sức hớp hồn bà ta?

Ngay lúc ấy, bà Lý chột lên tiếng:

– Bích Hồng vì ghen nên mới có hành động nóng nảy lỗ mãng như thế, nhưng chuyện đó xảy ra hoàn toàn không phải một mình nó có lỗi. Rõ ràng Cung My chen vào giữa Hồng và Bảo, con bé có lỗi trước mà!

Ân bồng chen vào:

– Tóm lại mẹ tôi đến đây cho bà biết gia đình chúng tôi không bao giờ đồng ý cho thằng Bảo quen Cung My. Nếu tôi nghe không lầm thì bà cũng có ý như thế. Nếu vậy mỗi bên gia đình chúng ta phải có cách quản lý con mình để tránh những chuyện đáng tiếc xảy ra.

Bà Linh cười nhạt:

– Tốt nhất cậu hãy xích em trai của mình lại, nếu để tôi thấy nó xuất hiện trước cửa là tôi đánh...què giò đây!

Đứng dậy, bà ngạo nghễ:

– Hy vọng tôi không bao giờ phải gặp lại các người nữa.

Bà vừa về tới cửa shop thì nghe giọng bà Lý hối hả vang lên sau lưng:

– Cô Linh! Tôi muốn hỏi cô đôi điều.

Bà Linh không quay lại:

– Tôi bận lắm. Vả lại chúng ta có chuyện gì đâu để nói.

Bà Lý liếm môi:

– Tôi muốn biết về tin tức con bé ấy...

Bà Linh liếc ra phía sau:

– Nó đã sang Mỹ rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, bà Lý nói:

– Vậy thì tôi mừng...

Bà Linh nghiêng rằng:

– Đúng là đồ vô lương tâm. Vô trách nhiệm.

Hậm hực, bà bước vào shop đóng sầm cửa kính lại, mặc cho bà Lý đứng như trời trồng bên vỉa hè.

Vừa thấy mẹ, Cung My đã hỏi:

– Họ nói gì với mẹ vậy?

Bà Linh cau có:

– Họ mắng tao không biết dạy con nên mày mới theo thằng Bảo. Hai bên thỏa thuận rồi, tao mà thấy thằng quý ấy với mày thì sẽ đánh què giò nó ngược lại họ thấy mày với nó thì mày ráng mà chịu nhục.

Cung My đau nhói vì những lời ác khẩu của mẹ. Cô biết bà cố tình độc miệng để cô không dám đến với Bảo, chứ trong lòng bà chẳng vui thích gì.

Gầm mặt xuống, My xếp lại những chiếc cà vạt đủ màu, đặt tiền vào tủ kính. Bà Linh tiếp tục công việc của mình với cái máy tính, hàng xấp hóa đơn dày đặt các con số.

Dạo này mẹ cô làm ăn được, do đó bà tập trung tâm trí, sức lực vào công việc chứ không phí thời gian tiền của cho các ông bà thầy bói nữa. Nghĩ tới mẹ, My thấy đứt cả ruột, cô không muốn làm bà khổ hơn nữa. Cuộc sống vợ chồng thiếu hạnh phúc kéo dài hơn 20 năm đã làm mẹ cô héo hon, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm bà vẫn muốn níu kéo cuộc tình đã vỡ nát từ thuở nào đó.

Với mẹ, bà Mẫn Quyên chính là nguyên nhân làm gia đình chia đôi, mẹ luôn cho rằng bà Quyên là một người trắc nết xấu xa, chớ mẹ không hề nghĩ bà Quyên hiền ba và yêu ba hơn mẹ...

My xót xa nghĩ tới mình... cô cũng là nhân vật thứ 3, cô hơn được bà Quyên ở chỗ Bảo chưa bị ràng buộc bởi một cuộc hôn nhân nào. Dù gia đình ép, nhưng anh vẫn có quyền lựa chọn Cung My, do đó anh sẵn sàng rời bỏ gia đình sống cuộc sống kham khổ vì tình yêu của hai người.

Nếu anh thực hiện lời mình nói, lẽ nào My không vượt qua được sự ngăn cấm của mẹ?

Cung My len lén nhìn bà Linh, cô có cảm giác mẹ mình đang suy nghĩ điều gì đó rất dữ dội. Bà ngồi trước đồng giấy tờ, nhưng không hề ghi chép một chữ. Có lẽ bà vẫn bị chi phối bởi cuộc gặp gỡ vừa rồi. Từ khi mẹ con bà Hai Lý tới shop cố ý sỉ nhục My, bà rất giận. Giữa mẹ và bà Hai Lý có mối quan hệ nào đó khiến mẹ như càng giận hơn. My rất muốn biết sự thật của mọi quan hệ đó, nhưng không dám hỏi, kể cả việc hỏi bà Hằng.

Làm người lớn đúng là khổ. Dù không muốn, Cung My cũng đã làm người lớn rồi. Cô cần phải suy nghĩ chín chắn trước khi bắt tay vào một việc nào đó. Nhất là những việc mà mẹ cô không thích.

Khánh Ly tấm tắc:

– Bảo đúng là...ngon. Dám bỏ nhà đi bụi để bảo vệ tình yêu của mình. Bây giờ ông ta ở trọ y như dân quê lên thành phố đi học. Ăn uống tự nấu, di chuyển bằng xé điếc mà không hề than một tiếng. Được một người yêu mình như vậy, tao có chết không tiếc.

Thấy Cung My bó gối làm thinh, Ly lại hỏi tiếp:

– Mà mày nhất định không gặp Bảo lúc này à?

Cung My cầu nhàu:

– Thừa biết mẹ tao cấm mà còn hỏi... Bị kiểm soát gắt gao như vậy, có muốn gặp tao cũng không biết làm sao. Thôi thì cứ chờ một cơ hội nào đó.....

Ly nheo nheo mắt:

– Chỉ cần mày muốn gặp, tao sẽ giúp...

Cung My ngập ngừng:

– Tao chỉ sợ mày bị mắng thôi.

Nhón một trái nho bỏ vào mồm, Khánh Ly nói:

– Không sao. Tao sẵn sàng làm chim Ô Thước bắt cầu cho hai đứa bây mà.

– Mày giúp bằng cách nào?

– Cứ qua nhà tao sẽ biết ngay....

Cung My lo lắng:

– Lỡ gặp dì Hằng thì chết.

Khánh Ly khoát tay:

– Mẹ tao không bảo thủ như dì Linh đâu. Bà sẵn sàng tạo điều kiện cho tụi bây. Hiện giờ mẹ tao đang thăm vấn Bảo. Tao tin.... bà cụ không chê trách anh chàng ở bất cứ điểm nào. Nếu mẹ tao nhận thấy Bảo thật lòng, bà sẽ ủng hộ hai đứa bây vô điều kiện.

Cung My rầu rĩ:

– Dì Hằng phải làm sao thay đổi cách nghĩ của mẹ tao kia. Nếu không tao cũng chẳng dám hy vọng gì....

– Sao mày bị quan vậy. Mẹ tao không nhúng tay vào thì thôi, bà đã nói chắc chắn sẽ là được. Hơn nữa mẹ tao biết vì lý do gì mà dì Linh cấm mày quen với Bảo, một lý do đặt biệt....

Cung My ngạc nhiên:

– Bộ còn lý do nào khác nữa sao?

Khánh Ly lấp lửng:

– Tao nghĩ là vậy?

Cung My hạ giọng:

– Đừng úp mồm nữa, nói cho tao nghe coi.

Khánh Ly lắc đầu:

– Tao có biết gì đâu mà nói.

Cung My lại hỏi tiếp:

– Phải có liên quan đến cậu Đức không?

Khánh Ly gãi đầu:

– Ừ, chắc là vậy.

My đoán già đoán non:

– Bà Hai Lý là người yêu cũ của cậu Đức chứ gì?

Ly buột miệng:

– Sao mà biết?

Cung My đáp:

– Hôm trước tình cờ nghe dì Hằng và mẹ tao nói chuyện, tao tự đoán ra.

Khánh Ly nhún vai:

– Vậy tao bật mí luôn để khỏi phải ôm một bụng bí mật nặng anh ách. Bà Lý và cậu Đức từng là vợ chồng....

Cung My kêu lên:

– Thật sao?

Ly nhăn mặt:

– Thì mẹ tao nói mà! Tại dì Linh dấu mày thôi.

– Vậy thì lý do gì mỗi người một ngả?

Khánh Ly trầm giọng:

– Sau khi cưới một năm, cậu Đức vượt biên. Chuyến tàu ấy bị bão chết gần hết. Có nguồn tin cho rằng cậu Đức cũng chết. Bà Lý lại sanh được một đứa con vội đem cho đứa nhỏ rồi đi thêm bước nữa....

Khi cậu Đức liên lạc được thì cũng đã muộn rồi.

Cung My nói:

– Tao cũng nghe Thục Như kể gần giống như vậy về bà ta, nhưng không ngờ ông chồng xấu số ấy lại là cậu mình. Thế còn đứa bé? Nó là trai hay gái? Hiện giờ nó ở đâu?

– Chuyện này tao không biết thật.

Cung My chống cằm tư lự:

– Chẳng lẽ vì không muốn phải đối đầu với bà Lý mà mẹ tao cấm....

Ly tài lanh:

– Đúng là như vậy rồi. Dì Linh không muốn đụng độ với bà Lý cũng như bà Quyên. Cả hai lý do trên theo ý của mẹ tao đều không chính đáng, bởi vậy bà mới ủng hộ mày. Tin tao đi, đâu sẽ vào đấy thôi.

Cung My lắc đầu:

– Tao không chủ quan như mày được. Khó khăn từ ba bốn phía vây quanh tui tao. Còn vài tháng nữa là thi tốt nghiệp, Bảo lại bỏ nhà đi, lỡ anh thi rớt tao sẽ ân hận. Còn gia đình Bảo thì chắc là sẽ nguyên rửa tao. Bởi vậy nhìn về tương lai, tao vẫn thấy mù mịt. Tốt nhất là không gặp Bảo để anh trở lại nhà, chăm chỉ học hành.

Khánh Ly nói:

– Đờn nào Bảo trở về nhà.

– Bỏ đi như thế lấy gì mà sống?

Khánh Ly bĩu môi:

– Đói thì đầu gối phải bò. Nếu vì đói Bảo... bỏ trở về nhà thì mày quên anh ta là vừa. May là Bảo cũng chứng tỏ mình là người đàn ông bản lĩnh. Do đó mày tiếp tục yêu....

Đứng dậy, Ly nheo mắt:

– Thôi tao về đây. Chùng nào mẹ tao điện thoại cho mày thì mày sang nhanh.

Đi được vài bước, Ly rống mồm lên:

– Em về chị Tâm ơi....

My nói:

– Chắc chỉ ngủ rồi, mày réo làm chi mắc công.

Ly thì thầm:

– Đạo này bả ra sao?

Cung My đáp:

– Trở về với ông Ngôn rồi.

– Còn lão Điền bỏ đâu?

– Ai mà biết. Tóm lại bà Tâm đã nhận ra ai tốt ai xấu.

Khánh Ly lên mặt:

– Vậy thì tốt.

Ra tới cổng, Ly cười cười:

– Chuẩn bị dung nhan để đi gặp chàng đi. Bảo nhớ mày lắm đó.

Mặt đỏ ửng lên, My gất:

– Nói nhiều quá.

Khánh Ly tủm tỉm:

– Nhưng đúng phải không?

My không trả lời, cô đóng cửa lại và trở vào nhà với vui buồn mừng lo lẫn lộn.

Lâu lắm rồi không được gặp Bảo. Qua lời cô nhắn Khánh Ly, anh đã thôi chờ cô ở cổng trường, cũng như đến tiệm và gọi điện thoại đến nhà cô. Hai người cố nén lòng, đợi gia đình đôi bên bớt căng thẳng rồi mới tính tới nữa. Nhưng My chẳng biết hai người còn phải chờ đến chừng nào nữa, khối băng lạnh giá chia cắt gia đình hai bên mới

tan, để mẹ cô có cái nhìn khác về Bảo và bà Mẫn Quyên.
Chuông ngoài cổng chột vang lên, chưa vào đến phòng khách Cung My đã phải quay ra và thấy Lân đang cười thật rạng rỡ.

Gượng gạo cười đáp lễ, Cung My mở cửa. Đẩy xe vào sân, Lân hỏi ngay:

– Tới mai My rảnh không?

Cung My hùng hổ:

– Chi vậy?

– Lân mời My đi xem ca nhạc ở rạp Hòa Bình. Nghe nói chương trình tuyệt lắm.

– Tiếc thật! My không đi được.

Lân sốt sắng:

– My sợ bác gái không cho chứ gì. Lân sẽ xin phép, chắc chắn sẽ được mà.

Cung My nhếch môi:

– Lân có chủ quan không? Mẹ My khó lắm đó.

Lân kỳ kèo:

– Nhưng nếu Lân xin được, My sẽ đi nhé.

Cung My chớp mắt:

– Nói thật, My không thích.

Lân có vẻ buồn:

– My không thích đi với Lân thì đúng hơn.

My ngập ngừng:

– Đã biết thế Lân còn phí công làm chi. Không có kết quả như ý Lân muốn đâu.

Lân rũ người trên ghế đá. My cũng im lặng. Từ ngoài cổng bước vào, bà Linh có vẻ mừng:

– Lân tới hồi nào vậy cháu? Sao không vào phòng khách?

Lân gượng gạo:

– Dạ cháu thích ngồi ở đây hơn.....

Bà Linh trách con:

– Cung My này thật, bạn tới nhà không nói gì hết. Con gái lớn rồi mà phải đợi nhắc từng chút, thật hư quá.

Lân chưa kịp nói lời nào, bà Linh lại tiếp tục:

– Mai thứ 7 có đi chơi đâu không, cho bác gửi Cung My theo với?

Con bé nhác hít chẳng có bạn bè. Tối ngày cứ rú rú ở nhà hoài.

Cung My nhăn nhó:

– Kìa mẹ!

Phớt lờ My, bà Linh hỏi tới:

– Sao? Cháu có muốn cho bác gửi Cung My không?

Lân lúng túng:

– Dạ muốn chứ, chỉ ngại My bận...

– Ôi dào! Nó có bận gì đâu. Tối ngày chỉ ngồi nghe nhạc một mình y như mấy bà già lỡ thời.

Liếc Cung My một cái, Lân mạnh dạn:

– Vậy cháu xin phép bác mời Cung My đi xem ca nhạc.

Bà Linh tán thành ngay:

– Được lắm. Bác rất tin tưởng nơi cháu.

Thấy Lân cười toe toét, Cung My tức càn hông. Thừa biết cô không thích nhưng Lân vẫn...lợi dụng uy của mẹ để buộc cô bằng được.

Hành động này chẳng khác nào thừa nước đục thả câu. Thật là đáng ghét, nhưng nếu My thẳng thắn từ chối mẹ cô sẽ mất mặt, rồi sẽ nghi ngờ cô còn nghĩ tới Bảo. Khỏi nói ở thời điểm này không nên để mẹ hoài nghi, dù chỉ là một chút...

Bà Linh có vẻ hài lòng trước vẻ hờn hờ của Lân:

– Hai đứa cứ nói chuyện tự nhiên đi hả ! Bác vào nghỉ ngơi, đi suốt ngày mệt lắm rồi.

Cung My lăm lăm không nói một lời làm Lân bối rối, anh chàng phân bua:

– Tại Lân không muốn làm bác cụt hứng.

My đập chát:

– Tại ý của mẹ My hợp với ý Lân thì đúng hơn. Nghe mẹ nói tin tưởng Lân làm My tức cười. Nếu bà biết trước đây Lân từng hẹn My ra quán, từng chờ My ngoài cổng trường chắc bà hổng dám tin Lân đâu.

Lân lơ lửng:

– Chẳng lẽ My lại nói với bác gái chuyện của chúng ta?

Cung My lắc đầu:

– Không có chúng ta nào ở đây hết. My và Lân không thể gộp lại thành chúng ta được dù My đồng ý đi chơi với Lân.

Lân khoát tay:

– Nói sao cũng được, miễn Lân có My ở kế bên là toại nguyện rồi.

Người ta thường bảo đừng bao giờ đợi một hạnh phúc vừa trong vừa tỏa sáng như trăng rằm. Hơn ai hết, Lân hiểu và trân trọng cái mình có.

My cười thâm...vẫn giọng điệu cái lương muôn thuở, nhưng phải khen là Lân tài. Tự cho không quen biết, anh chàng tới shop mua vài ba món đồ vật vãnh rồi nhận là bạn cùng khóa với My để thu phục tình cảm của mẹ My.

Chẳng biết Lân mua môi mép ra sao mà một hôm My đi học về đã

thấy Lân hí hửng ngồi chờ My ở phòng khách. Rồi sau đó việc Lân tới nhà chơi là chuyện bình thường. Bình thường tới mức làm My khó chịu. Khó chịu nhất là mẹ luôn đứng về phía Lân, bà sẵn sàng tạo cơ hội để anh chàng tiến tới mà không cần biết My nghĩ thế nào. Mẹ cứ tưởng làm như thế My sẽ quên được Bảo...

Bất giác Cung My thở dài, Lân sẵn đón:

– Sao thế? Lân có nói gì sai à ?

My lắc đầu, giọng mai mỉa:

– Đâu có! Lân và mẹ lúc nào cũng đúng. Khổ nỗi My lại không hợp những cái đúng đó cho nên trong lòng lúc nào cũng không yên.

Những ước mơ chưa thành của My dường như trái ngược với ý của mẹ . Nhưng vì không muốn mẹ buồn, My cắn răng nghe lời. Lân có hiểu tâm trạng của My không?

Lân mau mắn gật đầu:

– Hiểu chứ! Bởi vậy Lân luôn tìm cách để My vui.

– Vô ích thôi, My chỉ vui khi...

Chuông điện thoại chột reo vang từng hồi làm tim My đập nhanh, cô...nhong nhong nhìn vào nhà và thấy bà Linh nhắc máy.

Giọng Lân nhắc nhở:

– Sao My không nói tiếp?

Cung My ngơ ngác:

– Nói tiếp chuyện gì?

– Chuyện làm sao để My...vui ấy.

My im lặng...cô nghe giọng mẹ vang ra:

– My ơi ...Đem băng ca nhạc gì đó trả gấp cho dì Hằng, người cho mượn phim đang chờ đợi ở đằng kia. Nhanh đi rồi về nói chuyện tiếp.

Cung My suýt reo lên, nhưng cô kịp giữ niềm vui trong lòng:

– Dạ. Con đi ngay!

Lân ân cần:

– Để Lân đưa My đi.

Ngần ngừ một thoáng, cô gật đầu. Muốn mẹ không nghi ngờ đành phải để Lân chở thôi. Nhưng tới đầu ngõ, nhất định cô sẽ ...tổng khứ anh chàng ngay mới được.

Cầm cuộn phim trong tay, My nói:

– Con đi với Lân, nếu được tụi con ở chơi bên dì Hằng nha mẹ.

Bà Linh lơ đãng gật đầu trong khi mắt vẫn không rời TV. Cung My chạy vội vào nhà, chải tóc và ngắm mình trong gương:

– Cũng không đến nỗi tệ.

Tự bằng lòng với mình, Cung My chạy ù trở ra và ngồi phía sau xe

của Lân.

Anh chàng phấn khởi ra mặt:

– Đến chỗ dì Hằng xong, chúng ta dạo phố một vòng rồi hãy về nhà Cung My?

My lắc đầu:

– Không được đâu! Dì Hằng khó chịu lắm. Anh đưa My tới đâu ngô thôi.

Còn đang ngớ ngẩn vì từ "Anh" ngọt sớt My vừa gán cho mình, Lân đã xụ mặt vì nghe tiếp:

– My sẽ ở lại nhà dì Hằng chơi, Lân về đi...

Lân ấp úng:

– Còn ngày mai thì sao?

My ngập ngừng:

– Nếu đi xem ca nhạc sáng mai My sẽ điện thoại.

Lân tới luôn:

– Nhớ đó, anh sẽ chờ.

My nhảy xuống xe giọng ngọt ngào:

– Lỡ My quên thì anh điện thoại hỏi, chờ chi cho mệt chứ.

Lân cảm thấy tự ái được vuốt ve, anh chàng ra giọng quyền hành:

– My nhớ về sớm nha...

Cung My gật đầu. Cô liếc theo xe của Lân, lòng tức anh ách:

– Hừm. Chưa gì đã làm ra vẻ gia trưởng, được tài. Đúng là thấy ghét.

Nhưng ghét cách mấy My cũng quên ngay khi thấy Bảo ngồi một mình trên xích đu ngoài sân nhà Khánh Ly. Trong anh gây hơn trước nhưng ánh mắt lại quyến rũ đến chết người. Cung My muốn khóc khi đón nhận cái nhìn sâu thẳm da diết của anh.

Bảo đứng dậy tay giang ra như muốn ôm chầm lấy My.

Cô ấp úng:

– Để em vào thưa dì Hằng.

Bảo không rời mắt khỏi gương mặt của Cung My:

– Dì Hằng đi công chuyện, chỉ có Khánh Ly thôi.

Dịu dàng kéo My ngồi xuống, anh giữ hai vai cô thật chặt, giọng xúc động:

– Phải nhìn em thật lâu để bù đắp những ngày mình không gặp mới được.

Cung My xót xa:

– Anh ôm đi nhiều quá!

Bảo tủm tỉm:

– Tại anh mới hót tóc nên em mới có cảm tưởng như thế, chớ anh

đâu có ốm ...

My nhăn mặt:

– Có mà...

Bảo nắm tay cô:

– Không tin cứ ôm anh thử, sẽ biết ngay mà.

Đẩy Bảo ra, My phụng phịu:

– Lại đùa, anh chưa cho em biết này giờ dì Hằng nói gì với anh đó.

Ngã người ra xích đu, Bảo thở dài:

– Dì Hằng chất vấn anh đủ điều. Có nhiều câu bắt bí còn khó hơn thi vấn đáp. Cũng may anh trả lời được.

Cung My bắn khoăn:

– Sao anh biết là được?

Bảo vuốt mũi cô:

– Nếu không anh không có cơ hội ngồi đây với em đâu.

Bóp nhẹ những ngón tay mềm mại của My, Bảo đắm đuối:

– Suốt khoảng thời gian vừa qua em làm gì? Có nhớ anh không?

Cung My cong môi:

– Em đi học về là phụ mẹ, rồi ăn, ngủ, xem phim, và không hề nhớ anh.

Bảo cười:

– Sao không nhớ đại anh một chút nhỉ ?

My chớp mắt:

– Nhớ anh khổ thấy mồ.

Nói dứt lời, My gục đầu lên thành xích đu, mắt rung rung làm Bảo cuống lên vì xót xa.

Anh thì thầm:

– Nhớ em anh cũng khổ. Nhưng đó là nỗi khổ ngọt ngào mà chỉ những người yêu nhau mới có được.

My thôn thức:

– Biết tới chừng nào chúng ta mới được như những người yêu nhau khác đây.

Bảo nhẹ vuốt những sợi tóc mai lòa xòa trên trán My:

– Anh đang cố gắng hết sức mình để giữ gìn tình yêu của chúng ta.

Anh biết tình yêu ấy rất mong manh khi cha mẹ hai bên không ai ủng hộ mình cả. Do đó phải tranh thủ tình cảm của từng người một.

Dì Hằng hứa sẽ nói với cậu Đức của em chuyện của tụi mình. Theo dì ấy, tiếng nói của cậu Đức có trọng lượng rất nặng đối với mẹ em.

Phần anh, anh sẽ nhờ vả dì Quyên, ba em và anh Lâm. Dù còn nhiều chống đối nhưng dần dà mọi người sẽ hiểu và thông cảm với chúng ta.

Cung My ngập ngừng:

– Suốt thời gian qua anh sống như thế nào?

Giọng Bảo đều đều:

– Anh bán chiếc moto, mua chiếc xe đạp, mượn phòng trọ. Tiền có thể đủ tới lúc anh tốt nghiệp. Sau đó anh sẽ tìm việc làm. Mọi việc coi như tạm ổn ...

Cung My hỏi:

– Tìm việc làm có dễ không anh?

– Nếu đậu loại giỏi thì dễ ...nhưng anh không lo vì chắc chắn đã có chỗ làm.

My ngạc nhiên:

– Ở đâu?

Bảo tự tin:

– Anh quen biết nhiều, anh đã giữ được cho anh một chỗ.

Cung My cúi mặt:

– Như vậy vẫn chưa chắc ăn.

Bảo nựng cảm My:

– Em lo xa quá rồi đó.

Cung My ray rức:

– Em không muốn anh vì em mà phải chịu cực khổ và sống bấp bênh như thế.

Bảo dịu dàng:

– Anh vì anh, vì tình yêu của anh. Nếu sống sung sướng mà không có em thì đời trở nên vô nghĩa. Chính vì thế thời gian này anh bù đầu bù cổ vì học. Anh muốn chứng minh cho ba mẹ thấy em là động lực chính để anh trở nên tốt hơn. Với anh, em rất quan trọng.

Cung My chột thờ dài làm Bảo nhú mày:

– Em nghĩ gì vậy?

My ngập ngừng:

– Anh và Bích Hồng thế nào rồi?

– Từ lúc rời khỏi nhà tới giờ anh không gặp.

– Cũng không nghe tin gì sao?

Bảo ngập ngừng:

– Nghe dì Quyên nói Bích Hồng buồn đến mức đổ bệnh, nhưng bữa nay đã bớt. Anh tin cô ấy sẽ chóng quên anh.

Cung My khê khàng:

– Nếu được như vậy lương tâm em cũng nhẹ nhõm. Cái mặc cảm đoạt người yêu của kẻ khác cũng vơi đi phần nào.

Bảo kêu lên:

– Sao lại nghĩ như vậy?

Cung My lắc đầu. Bảo vi nói tiếp:

– Yêu một người hoặc chối từ tình yêu của một người không phải là tội lỗi. Anh không ngại biện, nhưng rõ ràng là thế. Em phải hiểu để không tự trách mình chứ.

Cung My im lặng. Bảo trầm giọng:

– Khánh Ly nói Lâm đang theo đuổi em rất kỹ. Anh không sợ mất em, nhưng lòng luôn ở thế bất an khi biết em bị áp lực tâm lý khá nặng.

Cung My nói:

– Em đã dứt khoát tư tưởng nên cũng không bị áp lực gì nhiều. Điều làm em khó xử là phải từ chối thế nào khi mẹ cứ ép em đi chơi với Lâm.

Bảo cười cười :

– Có 1001 cách từ chối. Anh nhớ trước đây em rất giỏi từ chối anh mà.

Cung My phụng phịu:

– Em nói thật chứ không có đùa đâu.

Chống tay nhìn My, Bảo nheo mắt:

– Theo anh, em không nên từ chối, cứ đi chơi với Lâm, nhưng tới điểm nào nhớ báo cho anh biết để anh đi chơi chung cho vui. Chơi như thế vài lần, bảo đảm Lâm sẽ từ động rút lui.

Cung My tròn xoe mắt:

– Ý kiến hay! Lâm rủ em tối mai đi xem ca nhạc. Anh thấy sao?

Bảo thì thầm một cách nghiêm túc:

– Anh rất muốn đi xem ca nhạc với em.

Cả hai cùng cười giòn. Lòng Cung My chợt ấm lại, cô chợt nhận ra ở bên Bảo vừa vui vừa hạnh phúc biết bao.

Tựa đầu vào vai anh, My thầm cảm ơn dì Hằng đã cho cô những khoảnh khắc dễ thương, bay bổng như vậy...

ĐẠ LAN HƯƠNG

Chương 8

Lân ngẩn người mấy giây như kẻ mất hồn khi Cung My xuất hiện.

Tối nay cô đáng yêu quá. Anh líu cả lưỡi khi cất tiếng khen:

– My như công chúa trong truyện cổ tích.

My cong cớn:

– Công chúa gì? Trong chuyện cổ tích nào? Lân cứ giới tán!

Lân khởi động xe:

– Anh nói thật chứ đâu có tán. Nào xin mời công chúa lên xe.

Cung My mỉm cười. Cô ngồi sau lưng Lân và im lặng mặc cho anh chàng huyền thuyên ỨC TỈ chuyện bằng cái giọng lên bổng xuống trầm đầy chất cải lương.

Nói một lát mà không nhận được tín hiệu đáp trả, Lân hỏi:

– Sao nãy giờ My im lặng vậy?

Cô lơ lửng:

– My chắc nôn coi ca nhạc, chắc hay lắm.

Lân ngân nga:

– Dù không hay, với anh đêm nay cũng là một kỷ niệm đáng nhớ đời.

My lại im lặng, cô thấy tội nghiệp Lân. Nhưng biết làm sao khi cô yêu Bảo và ghét anh.

Tới rạp hát, Lân bảo:

– Đứng đây đợi anh đi gọi xe.

My gật đầu, cô nhìn quanh và thấy Bảo với Tùng đi tới. Tùng vỗ ngực:

– Cứ yên tâm để nhóc Lân cho tôi.

My nhìn Bảo:

– Em vẫn thấy lo lo sao ấy.

Tùng khoát tay:

– My không cần phải lo. Tôi sẽ có cách nói mà.

Bảo vút điều thuốc hút đó và dí gót giày lên. Mọi người không phải đợi lâu, Lân đã hồi hả bước tới. Mặt chàng sa sầm xuống trong thật khó coi khi thấy My đứng sát vào Bảo.

Tùng lên tiếng:

– Thật là trùng hợp.

Lân lạnh nhạt:

– Ô ...

Quay sang My, Lân nói:

– Minh vào thôi My.

Tùng khoát vai Lân kéo sang một bên:

– Nè, anh với mày ngồi gần, để họ tự nhiên. Bảo có chuyện cần nói với Cung My.

Lân hất tay Tùng xuống:

– Đâu...được nè.

Tùng xoa cằm:

– Sao lại không. Họ yêu nhau, mày chen vào giữa là bậy lắm đó. Cứ để My đến với Bảo, mày phải tỏ ra cao thượng, không thì con bé sẽ xem thường mày.

Mặt Lân đỏ bừng rồi tái mét:

– Thì ra My với tụi anh thông đồng với nhau. My muốn tôi làm tấm bình phong à.

Tùng lắc đầu:

– Không phải bình phong mà là ân nhân. Con gái xem người ơn thua người yêu có một bậc hà. Mày nên để My giữ. Vừa nói Tùng vừa lôi Lân vào chỗ soát vé. Anh chàng cứ đỏ mặt tía tai vung ra và quay lại tìm, nhưng My và Bảo đã biến mất.

Đội Tùng và Lân vào rạp rồi, My mới thở phào:

– Em sợ Lân có phản ứng ghê.

Bảo tăng hăng:

– Thế em không sợ anh có phản ứng sao?

Cung My tròn mắt:

– Tại sao anh lại phản ứng?

– Tại Lân dám đi chơi với người anh yêu. Anh có đủ lý do để phản ứng hơn Lân đó chứ. Nếu lúc nãy Lân tỏ thái độ, anh sẵn sàng...chơi tới cùng.

Cung My dẩy nẩy:

– Thôi, đừng hăm dọa làm em sợ. Đàn ông các anh hờ một tí là động tay động chân.

Bảo nắm tay My dẫn vào rạp. Không bao lâu chương trình bắt đầu.

Ánh sáng, âm thanh và sự hào nhoáng của sân khấu cũng như giọng khải đặt biệt của cô ca sĩ làm My xúc động mạnh. Cô thì thảo bên tai Bảo:

– Tuyệt thật! Đây là lần đầu em đi xem ca nhạc.

Bảo âu yếm:

– Bởi vậy anh đâu thể để Lân ngồi cạnh để chia sẻ những cảm giác này với em.

Cung My xôn xang:

– Nhưng nếu mẹ cho phép đi với anh cảm giác tuyệt vời này sẽ được nhân gấp đôi.

Bảo nói:

– Anh lại nghĩ hồi hộp thế này mới hiểu được giá trị đích thực của tình yêu và hạnh phúc.

Cung My băn khoăn:

– Nhưng chúng ta hơi ác đó.

Bảo nhíu mày:

– Ngồi với anh mà nghĩ tới Lân à ?

Cung My trầm ngâm:

– Em sợ là Lân ăn miếng trả miếng vì hắn không phải là người cao thượng.

Bảo tự tin:

– Hắn là hạng người nào anh cũng có cách đối phó hết. Em đừng lo, cứ để hết tâm trí vào chương trình.

My nép người bên vai anh, tay trong tay, hai người để mặc dòng nhạc cuốn mình đi.

"Xin anh đừng đan ngón tay em. Mưa sẽ rơi đầy mặt. Em sợ phải khóc. Sợ dòng sông trong veo run rẩy những vì sao..."

Cung My long lanh mắt, cô rụt rè nhìn Bảo và thấy anh cũng đang nhìn mình. Thời gian như ngừng lại cho nhạc chan hòa tràn ngập quanh hai người. Nhưng đâu thời gian có ngừng lại thật cũng phải tới giờ về. Cung My băng khuâng bước theo Bảo ra ngoài và thấy Tùng.

My ngập ngừng:

– Lân đâu?

Tùng nhún vai:

– Coi được nửa chương trình đã bỏ về.

Cung My lo lắng:

– Lân có nói gì không?

Tùng lắc đầu:

– Im lặng nhưng bức bối lắm.

My nhìn Bảo:

– Mình về thôi anh.

Bảo trấn an:

– Không sao đâu. Đợi anh lấy xe đã.

Tùng đưa chìa khóa cho Bảo:

– Đi xe tao cho nhanh!

Cung My lí lắc:

– Mình thích ngồi xe đạp hơn.

Tùng nheo mắt:

– A...hai người định song ca bài "xe đạp ơi" chứ gì. Vậy thì cứ tự nhiên.

Cung My khoanh tay đứng bên lề phố, nhìn những người yêu nhau dung dăng dung dẻ trước mặt mình và mỉm cười khi nghĩ đến Bảo, cô cũng nhí nhảnh giống các cô gái đó.

Bảo thắng xe đạp trước mặt My, cô trợn mắt:

– Xe không có cái yên sau à?

Chỉ vào cái đòn dông, Bảo tủm tỉm:

– Em ngồi ở đây, tựa vào anh không an toàn êm ấm hơn sao.

Cung My ngập ngừng:

– Nhưng mà... em chưa ngồi thế bao giờ.

Bảo nheo mắt:

– Anh cũng chưa chở ai bao giờ. Nhưng em đừng sợ... anh không làm té em đâu.

Ngần ngừ một giây, Cung My bám vào tay Bảo, lên ngồi trên đòn dông. Chiếc xe như hơi chao đi, Bảo kèm chặt ghi đông và thì thầm vào tai My:

– Có em kề bên, anh đạp xe đi suốt đêm không mệt.

My phụng phịu:

– Em nặng lắm đó. Coi chừng cong xe của anh thì khổ.

Bảo cười. Anh từ từ đạp xe dưới những hàng cây sao. Đêm khe khẽ khúc dư ca của đế, khe khẽ lời thì thầm của những người đang yêu.

Anh khe khẽ rót vào tai My:

– Ước ngày nào cũng được như vậy.

My xôn xao:

– Em cũng mong như thế...

Chợt Bảo ngừng xe sát lề, Cung My ngạc nhiên ngược lên đúng lúc Bảo cúi xuống, tim My đập hỗn loạn khi thấy mặt anh sát mặt mình, không hiểu sao My nhắm mắt lại và run rẩy... Môi Bảo nhẹ nhàng lướt trên môi cô, một tích tắc, nhưng cứ tưởng là thiên thu.

Giọng Bảo nhẹ như gió:

– Anh yêu em...

My cuống cuống úp mặt vào vai anh. Không nói lời nào, Bảo lại đạp xe, từng vòng bánh quay đều đặn, đều đặn.

Tối đầu ngõ, My nuôi tiếc:

– Cho em xuống đây.

Bảo vòng tay ôm cô, hơi thở gấp gấp phả vào tóc, vào cổ My nồng nàn, nóng bỏng.

– Ngủ ngon...

My dịu dàng:

– Anh cũng vậy.

Hai người bịn rịn rời nhau. Đợi My vào nhà Bảo mới đạp xe đi. Cô rón rén từng bước vào sân và thấy Khuê Tâm ngồi lù lù ở xích đu.

Tâm kéo cô lại, giọng nghiêm trọng:

– Chết mày rồi, lúc này thằng Lân có ghé, nó... tâu mọi chuyện với mẹ, bà giận đùng đùng và đòi xé xác mày với thằng Bảo ra trăm mảnh. Tốt nhất mày nên qua nhà dì Hằng lánh nạn đêm nay.

Cung My thần thờ ngồi phịch xuống kế bên Tâm:

– Lân nói gì vậy?

Khuê Tâm chép miệng:

– Thì còn gì nữa, bị mày và Bảo chơi khăm, nó tức là phải. Nhưng đàn ông mà làm như thế đúng là nhỏ mọn. Xù nó là vừa rồi.

Cung My khỏ sở:

– Tai mẹ không cho em quen Bảo nên phải làm như thế để được gặp anh...

Tâm xua tay:

– Để dành hơi phân trần với mẹ kìa...

Tâm vừa dứt lời thì bà Linh ló đầu ra cửa sổ, giọng khô khốc:

– Vào đây!

Cung My tái mặt nhìn Tâm. Bà chị cô nói:

– Vào đi! Có gì còn tao mà.

Bước từng bước nặng nề như có đeo chì ở chân, My chậm chạp vào nhà.

Bà Linh hất hàm:

– Ngồi xuống.

My lặng lẽ làm theo mệnh lệnh mẹ y như một người máy.

Bà hỏi nhát gừng:

– Đi coi hát hay không?

– Dạ...hay.

– Vui không?

– Dạ vui.

Bà Linh cười khan:

– Hừ, vui trên sự đau khổ, bề bàng của người khác cũng được sao.

Không ngờ lâu nay con qua mặt mẹ, giả vờ thân mật với Lân nhưng vẫn liên lạc với thằng quỉ ấy. Con chẳng coi mẹ ra gì hết.

Cung My dúm dó lại ghé salon khi bà Linh phán một câu:

– Đã thế thì phải gả chồng cho mày thôi.

My nhìn Khuê Tâm cầu cứu. Tâm vội lên tiếng:

– Trời ơi! Nó còn nhỏ xíu, lấy chồng sớm cho khổ.

Bà Linh liếc xéo My:

– Nó muốn vậy mà. Cứ đám hỏi để đó chừng nào ra trường rồi cưới, cũng như mày với thằng Ngôn cho yên chuyện.

Khuê Tâm hỏi tới:

– Nhưng mẹ muốn gả nó cho ai?

Bà Linh thở nhien:

– Lúc này tao có nói chuyện với thằng Lân. Nó sẽ đưa ba mẹ nó sang đây.

Cung My như dấm phải gai:

– Con không chịu.

Tâm nói ngay:

– Thằng đó tệ lắm. Thà con ở giá còn hơn làm vợ nó.

Bà Linh lừ mắt:

– Mày biết gì mà cứ xen vào. Chuyện nhăng nhít của mày, tao chưa hỏi tới đâu.

Khuê Tâm co người nhìn My. My bắt đầu sụt sùi:

– Con không chịu đâu.

Bà Linh lạnh lùng:

– Không chịu cũng không được. Mẹ chỉ muốn tốt cho con...

Cung My gào lên:

– Nhưng con không muốn. Một cuộc hôn nhân gượng ép sẽ có kết quả tồi tệ ra sao, mẹ đã từng trải mà. Sao lại bắt buộc con chứ.

Bà Linh hạ giọng:

– Chính vì từng trải nên mẹ tin rằng hôn nhân không có tình yêu tốt đẹp hơn gấp mấy lần. Con nên lấy người yêu mình, hẳn sẽ suốt đời nâng niu, chiều lụy con.

Cung My lắc đầu:

– Đó là điều mẹ tự nghĩ ra, con không tin như vậy. Tại sao con không tới với Bảo được một khi anh ấy đã bỏ gia đình vì yêu thương con?

Bà Linh vẫn giữ vững lập trường:

– Bỏ gia đình chỉ là một màn kịch để lấy lòng con. Nếu tin tưởng, dễ dãi với nó thì chẳng bao lâu nó sẽ chán chê và quay về với cha mẹ và con vợ giàu sụ của nó.

Cung My âm ứ:

– Bảo không phải hạng người đó. Anh sẽ không chán con và sẽ quay về nhà.

Bà nhíu mày:

– Mày đã có gì với nó à?

Cung My kêu lên:

– Không! Sao mẹ lại hỏi vậy?

Bà Linh im lặng, một lát sau bà mới lên tiếng:

– Mẹ không thể nào giữ con y như giữ trẻ được. Đã vậy con lại đánh mất niềm tin nơi mẹ. Do đó mẹ phải gả con thôi. Nếu không thích Lân, mẹ sẽ tìm cho con một người xứng đáng hơn. Có thể mẹ mới yên tâm.

Cung My ghen ngào:

– Mẹ chỉ biết phần mẹ, chứ không cần biết con nghĩ thế nào, sống ra sao khi có một tấm chồng mà không hề yêu. Bảo đã vì con, thì con vẫn có thể vì anh ấy.

Rồi không đợi bà Linh nói thêm câu nào, My chạy vội chạy vàng về phòng mình. Cô không khóc nhưng cả người rời rã, mệt mỏi. Nằm vật ra giường, mở to mắt nhìn trần nhà, My tức tối, khổ sở vì những lời áp đặt của mẹ. Tại sao mẹ lại nghĩ như thế khi bản thân mình đã đang dở vì bất đồng trong tính cách, trong lối nghĩ với chồng. Bộ mẹ không hiểu hôn nhân là việc hệ trọng chứ không thể là một ván bài may rủi sao?

Khuê Tâm uể oải bước tới giường:

– Mẹ bắt tao coi chừng mày. Khổ thật. Tự nhiên mày là tù nhân, còn tao là cai ngục.

My lo lắng:

– Chị nhắm xem, mẹ bắt em ưng thằng quý bẻm mép tiểu nhân ấy không?

Tâm so vai:

– Sao lại không.

Cung My mím môi:

– Em phản đối tới cùng.

Khuê Tâm lắc đầu:

– Phản đối vô hiệu quả. Mẹ muốn là trời muốn.

My âm ứ:

– Bộ mẹ không thấy Lân còn quá trẻ con để làm chồng người ta à? Hắn học hơn em có một lớp, nhưng con nít hơn cả tụi cùng lớp. Em không nể thì sao ưng hắn được. Càng nghĩ em càng thấy mẹ kỳ cục.

Tâm cười khúc khích:

– Mẹ bảo nếu mày không ưng Lân mẹ sẽ tìm người khác. Tao đoán chừng mẹ thích rể Việt Kiều chứ dứt khoát không thích Bảo đâu.

Cung My nhăn nhó:

– Người ta rầu muốn chết mà bà giỡn được.

– Rầu thì giải quyết được gì. Có gan cứ làm theo ý mình muốn. Nói thật, nếu Điền xứng đáng tao đã de ông Ngôn rồi. Chỉ tiếc anh ta chỉ

có cái mồm ba hoa, ngọt ngào, nhưng bất tài. Bởi vậy dù Ngôn có nhiều điểm tao chưa vừa ý, tao không bỏ anh được. Hôn nhân là quyền của mình, sướng khổ mình chịu. Bảo dám từ bỏ... địa vị công tử để sống bụi vì mày, mày lẽ nào không thể vì hần?

Tròn mắt nhìn Khuê Tâm, Cung My áp ứng:

– Em...em phải làm gì đây?

Tâm lên giọng quân sư:

– Cứ tiếp tục hứa với mẹ là không gặp Bảo nữa, mặt khác nhờ dì Hằng can thiệp, mẹ không gả mày đột xuất nếu không có sự đồng ý của cậu Đức. Mẹ không dám cãi lời cậu Đức đâu.

Cung My liếm môi:

– Lúc này chị nói mẹ muốn là trời muốn mà.

– Nhưng chuyện gì chả có ngoại lệ. Mày cứ nghe lời chị đi.

Cung My lí nhí:

– Nhưng không gặp Bảo thì...thì buồn lắm.

Khuê Tâm bật cười:

– Mày thường ngày lém lỉnh, mưu mô, sao bây giờ lại ngốc thế. Hứa là một chuyện, thực hiện hay không là chuyện khác. Mày không nói, tao không nói, Bảo thì im re làm sao mẹ biết được.

Cung My hỏi gặng:

– Chị không nói thật à?

Tâm ồm ồm:

– Thật, nhưng lỡ mẹ mắng là tao hồng chịu trách nhiệm à nha.

Ôm chiếc gối ôm, My im lặng. Khuê Tâm đã xuống nhà. Căn phòng còn lại mình có nhưng My có cảm giác Bảo rất gần mình. Nụ hôn bất ngờ của anh như còn nguyên tất cả đắm say trên môi cô. Cung My nhắm mắt và thấy chưa bao giờ cô nhớ anh như bây giờ.

Cung My chum môi hút một ngụm Yo-Most dâu và khoan khoái thả hồn theo bài: "Xa rồi mùa đông". Cái bài nhạc buồn buồn làm trái tim cô đang yêu của cô như yếu đuối hơn bình thường.

Khánh Ly chép miệng:

– Nghe mấy bài này, nhớ chàng ghê được.

My nói:

– Ngày nào chẳng gặp Tùng mà còn than nhớ.

Ly tròn mắt:

– Sao không? Bộ mày chưa từng nghe câu: "Ôm em trong tay đêm này mà đã nhớ em những ngày sắp tới" à?

Cung My tấm tắc:

– Cha! Lãng mạn dữ!

Khánh Ly nhún vai:

– Hiền khô chớ dữ gì. Tao và Tùng làm sao bằng hai đứa bây. Lúc nào cũng lâm li bi đát, tình tứ mông lung. Yêu có chút trắc trở mới đẹp, mới thơ.

Cung My thở dài:

– Khổ muốn chết chớ đẹp, thơ nổi gì!

Khánh Ly chống tay dưới cằm, mắt xa xôi:

– Nhưng Bảo hy sinh tất cả vì mày. Đáng nể lắm chớ. Đôi khi tao nghĩ không biết Tùng có si tình được như Bảo không nữa.

– Thử thì biết liền thôi mà.

Ly le lưỡi:

– Thôi, tao không dám đùa với tình yêu đâu. Lỡ như chàng là đồ dỏm thì ân hận.

Cung My kêu lên:

– Té ra mày cũng thuộc vào trường phái yêu được ngày nào hay ngày đó.

Khánh Ly xoay ly cam vắt trong tay:

– Biết sao hơn khi thời buổi này con người thay đổi như chong chóng. Cứ yêu đi nhưng tương lai thì xa vời. Nghĩ tới nó mệt lắm.

Cung My tò mò:

– Bộ Tùng có vấn đề à?

Ly lắc đầu:

– Không. Anh chàng đối với tao rất tốt. Nhưng đôi khi êm đềm quá, hạnh phúc quá tao lại sợ. Phải qua thử thách như mày và Bảo mới hiểu được giá trị của tình yêu.

Cung My im lặng. Cô lơ đãng nhìn ra cửa quán và bối rối khi thấy Bích Hồng lững thững bước vào. Có lẽ Hồng đã thấy My và Ly nên thay vì đi kiểm bàn ngồi, con bé lại xăm xăm tới chỗ của hai người.

Khánh Ly cau mày:

– Định kiểm chuyện gì đây?

Cung My quay mặt:

– Mặc kệ nó.

Nhưng Bích Hồng đâu có để cho cô yên, con bé chống nạnh, giọng chua lè:

– Hừ, mày không dám nhìn tao nên phải quay đi à? Đồ đê tiện. Hèn hạ. Đồ cướp chồng của người khác.

Khánh Ly đứng dậy nạt:

– Đủ rồi nhe! Đồ chần lử!

Bích Hồng lạnh lùng:

– Không liên quan tới mày. Im đi!

Cung My ôn tồn:

– Hồng nên chấp nhận sự thật. Bảo không hề yêu Hồng.
Mím môi lại, Hồng rút lên:
– Chấp nhận hả. Hừ, chấp nhận nè.
Vừa nói Hồng vừa vơ ly nước trên bàn tạt nhanh vào mặt Cung My.
Vì bất ngờ nên cô lãnh trọn ly nước ướt nhòe nhoẹt.
Khánh Ly sấn tới đẩy mạnh Bích Hồng ra, giọng lấp bắp vì giận:
– Mày tin là tao đánh mày không?
Hồng gạt tay Ly ra cười nhạt:
– Mày dám à? Hừ, nghe nè Cung My. Lần này là nước, nhưng lần sau là acid đó. Nếu ngon, mày cứ bám theo Bảo đi.
Ngồi chết trân trên ghế, Cung My nhìn Bích Hồng dẫn gót ngoe nguẩy bước ra cổng và nghe tiếng Khánh Ly rửa:
– Đồ trời đánh...Chả lẽ mình ăn miếng trả miếng với nó cho ồn ào lên chứ...
Cung My lặng lẽ lau mặt. Tay cô run lên vì phẫn nộ. Vừa rồi cô đã dẫn được cơn giận để không ăn miếng trả miếng như lời Khánh Ly vừa nói. Giữa chốn đông người cô chịu để Bích Hồng sỉ nhục, chắc con bé hả hê lắm.
Ly buột miệng:
– Mày nhịn hay thật đó.
Cung My lạnh tanh:
– Coi như tao không nợ nó nữa.
Ly lắc đầu:
– Chỉ sợ nó không để yên cho mày. Lúc này mày không nghe nó dọa nó sẽ chơi acid. Mày nghe không?
Cung My rùng mình co ro vì lạnh, vì xấu hổ, và vì cả lời hăm dọa của Hồng.
Giọng cô sưng nước:
– Mày đưa tao đến nhà trọ của Bảo đi.
Khánh Ly gật đầu:
– Phải lúc này nghe lời tao đến đó, đừng đến đây thì đâu có chuyện.
Ngồi phía sau cho Ly chở, Cung My nói:
– Tao muốn Bảo yên tĩnh để học bài. Thi tới nơi rồi còn gì.
– Sao bây giờ lại đổi ý?
– Tao cũng không biết nữa. Có lẽ tại Bích Hồng. Con bé làm tao sợ mất Bảo. Với tính cách dữ dội đó, nó không buông Bảo đâu.
Khánh Ly ngập ngừng:
– Tao nghe nói khi đến với Bảo, Bích Hồng rất buông thả. Không biết trong quan hệ họ đã có gì với nhau chưa. Nhưng tao nghĩ mày phải hoàn toàn khác Bích Hồng thì mới giữ được trái tim Bảo.

Cung My nhú mảy:

– Mảy muốn nói gì tao không hiểu?

Khánh Ly liếm môi:

– Mảy phải giữ Bảo bằng tình yêu trong sáng của trái tim, chớ không thể giữ anh chàng bằng thể xác.

Người nóng lên, My quát:

– Tao hiểu mà.

– Vậy thì tao an tâm bỏ mảy lại với Bảo. Nhớ đấy, khôn ba năm đại một giờ...lửa gần rơm là dễ...bắt lửa. Tao không ở kế bên để chữa lửa cho tụi mảy đâu. Lỡ có chuyện gì, dì Linh đem tao ra câu sấu trước rồi mới tới mảy.

Cung My đập vai Ly:

– Nhảm vừa thôi.

Ly cười rồi bảo:

– Hôm qua mẹ tao nói chuyện với cậu Đức lâu lắm.

– Nhưng nói về cái gì?

Ly lắc đầu:

– I don't know! Tao hỏi mẹ cũng không hé môi, đoán chắc là chuyện của mẹ. Mẹ đang tìm đồng minh đây.

Cung My u ê:

– Chẳng biết rồi sẽ ra sao nữa.

Khánh Ly vung vít:

– Phải lạc quan yêu đời chứ. Mảy thấy đấy, dù không được Bảo nhưng con Hồng vẫn hung hăng dữ tợn để tranh dành với mảy.

Nhường nhịn trong tình yêu là chuyện cổ tích, xưa lắm rồi.

Tới đầu hẻm, Ly dừng xe chỉ tay vào căn nhà có hàng bông búp:

– Tệ xá của chàng đó. Tao về à.

– Sao mảy không vào?

Khánh Ly nhún vai:

– Thôi, cà kê mất thời gian lắm.

Rồi không đợi My nói thêm lời nào, Ly vọt xe đi mất. Cung My dè dặt bấm vào cái chuông điện nhỏ xíu trên khung cửa gỗ. Không phải chờ đợi lâu, My thấy Bảo thấp thoáng sau cửa sổ rồi anh vội vàng chạy chân trần ra mở cửa cho cô.

– Ai đưa em tới đây vậy?

Cung My cong môi:

– Em đi một mình.

Nhéo mũi cô, Bảo cười rạng rỡ:

– Không tin, chắc Khánh Ly đưa em đến, đúng không?

Kéo ghế cho My ngồi, Bảo nói tiếp:

– Để anh ngắm xem, xa một tuần anh có gì khác trước.
My chớp mắt:
– Em không khác, nhưng già hơn trước, 7 ngày nhớ....
Bảo nhìn cô đắm đuối làm My phải cúi xuống rồi cô vùng đứng dậy:
– Để em tham quan chỗ ở của anh mới được.
Vừa nói cô vừa rào mắt khắp nơi. Căn phòng cũng gọn, nhưng bừa bãi sách vở và áo quần bẩn.
Bảo vội vợ chúng dọn xuống thau dước gằm giường rồi ngượng nghịu giải thích:
– Anh không có thời giờ...
My nheo mắt:
– Quan trọng là anh có biết giặt hay không kia?
Bảo ưỡn ngực:
– Anh đâu đến nỗi tệ dữ vậy. Đạo này anh còn biết nấu ăn nữa đó.
My tròn xoe mắt:
– Anh nấu được món gì?
Bảo kể 1 mạch:
– Mì, phở, cháo... nhưng toàn ăn liền không hà.
My xịu mặt:
– Em sợ những thứ ăn liền nhất.
– Vậy thì anh sẽ không chơi những thứ đó nữa.
Cung My xót xa:
– Hay anh về nhà đi, học thi mà ăn uống như vậy làm sao mà chịu nổi.
Bảo bình thản nói:
– Không nổi cũng phải ráng. Anh không muốn đời mình bị cha mẹ đặt đê, nhất là trong chuyện hôn nhân. Bộ em muốn anh vâng lời ba mẹ cưới Bích Hồng à?
My thở dài:
– Hồng không dễ buông anh đâu. Em chỉ sợ 1 ngày nào em sẽ mất anh.
Bảo gắt:
– Vớ vẩn! Trừ khi em không yêu anh nữa thôi. Anh xốc nổi, anh liều lĩnh bỏ nhà đi, nhưng anh rất chín chắn khi nói lời yêu.
Cung My ngập ngừng:
– Nhưng lỡ em trở nên tật nguyền, tàn phế anh có yêu em nữa không?
Bảo sững sốt mất mấy giây rồi hỏi cô:
– Sao em lại hỏi thế? Tự nhiên em nghĩ tới chuyện tật nguyền, tàn phế chi vậy?

Cung My nhìn Bảo:

– Anh trả lời em đi.

Bảo chậm rãi nói:

– Vì lý do nào đó mà em bị tàn phế, tật nguyên anh sẽ rất đau khổ.

Nhưng nếu vì như thế mà anh ruồng bỏ em, thì anh không xứng đáng làm 1 người đàn ông nữa.

Dịu dàng giữ My trong tay, Bảo nhỏ nhẹ:

– Có chuyện gì vậy?

Cung My gục đầu vào ngực Bảo rầm rức:

– Lúc này em gặp Hồng trong quán, Hồng đã hất nguyên ly nước vào mặt em và hăm nếu em còn ... với anh thì ... thì ...

Bảo nhíu mày:

– Thì sao?

– Thì cô ta sẽ cho em ném mùi acid chứ không phải nước lã như vừa rồi.

Bảo thẳng thốt:

– Thật là điên rồ độc ác. Anh không ngờ người có ăn học mà Bích Hồng lại hành động như vậy.

Cung My đều giọng:

– Khi ghen tuông, khi thất vọng người ta có thể giết người. Em không trách Hồng đâu.

Bảo bồn chồn:

– Em có trách anh không?

Cung My lắc đầu. 2 người bỗng đi vào im lặng. Bảo trấn an cô:

– Bích Hồng chỉ hăm dọa thôi, cô ấy không dám làm thật đâu. Rồi anh sẽ nói chuyện với Hồng.

Cung My dè dặt:

– Anh định nói gì?

Bảo tránh né câu trả lời:

– Dĩ nhiên anh không đề cập tới lời hăm dọa ấy, nhưng anh có cách của anh.

Vuốt tóc My, Bảo mỉm cười:

– Đạo này Hồng và anh Ân rất thân mật. Cô ấy chẳng còn nghĩ tới anh nữa đâu.

Cung My nghi ngờ:

– Có thật là Hồng hết nghĩ tới anh rồi không?

Bảo nói:

– Anh hiểu rõ tính cách của Hồng mà. Cô ta quen được cưng yêu nuông chiều, quen bắt người khác làm theo ý mình, do đó khi bị anh khước từ Hồng lòng lộn lên. Nhưng khi tìm được đối tượng khác, cô

ta sẽ lắng dịu ngay.

Cung My tròn mắt:

– Chẳng lẽ anh Ân là đối tượng mới của Hồng?

Bảo hơi nhếch môi:

– Chính anh... khoe với anh mà.

– Sao lại khoe?

Bảo nói:

– Anh Ân sợ anh giở chứng quay về với Hồng nên đã gặp anh, hôm đó có cả Bích Hồng cùng đi. Hai người trông tình tứ lắm.

Cung My buột miệng:

– Em thật không hiểu nổi anh em nhà anh. Có khi nào anh cũng đang đùa với em không?

Bảo trầm giọng:

– Anh có nói thế nào chắc em cũng không tin. Nhưng có lý nào anh đùa với chính anh?

Cung My im lặng, cô chống tay tư lự 1 hồi lâu mới hỏi:

– Anh Ân đến với Hồng vì thương hại, vì trách nhiệm của anh hay vì lý do gì?

Bảo cười nửa miệng:

– Thương hại, trách nhiệm! Em đặt nhiều câu hỏi ngộ thật. Anh Ân không biết thương hại cũng chẳng có trách nhiệm với ai, hướng chỉ là việc lãnh trách nhiệm dùm anh.

– Vậy chẳng lẽ từ hồi nào tới giờ anh yêu thầm Bích Hồng?

Bảo lại cười nói:

– Anh Ân là người không biết yêu. Từ bé tới giờ, anh chưa thấy anh yêu ai. Trái tim anh chỉ chứa đầy những thứ đại loại như tiền tài, địa vị, danh vọng, còn đầu óc thì toàn những sách lược làm giàu.

Cung My nhíu mày:

– Nếu thế anh cặp với Bích Hồng là vì tiền à?

Bảo gật gù:

– Em đoán trúng đó. Anh Ân đang làm mọi thứ nhằm lấy lòng bà Hai Lý và chiếm được tình yêu của Hồng.

Cung My ồ lên:

– Chẳng lẽ họ không thấy được ý đồ của anh Ân?

Bảo xoa cằm:

– Biết đâu chừng những tư tưởng lớn đang gặp nhau. Bích Hồng cần 1 anh chồng ga-lăng, điệu nghệ, bà Lý cần 1 giám đốc giỏi, anh Ân muốn có địa vị tiền tài. Thế là ăn rơ rồi còn gì.

Cung My ngao ngán:

– Ôi. Cuộc đời thật đáng sợ.

Bảo nói:

– Đó chỉ là những khía cạnh của cuộc đời thôi nhỏ ạ. Đừng nhìn vào góc tăm tối ấy rồi bi quan. Xung quanh ta người tốt bao giờ cũng nhiều. Dù anh và em trót sinh ra trong 2 gia đình có nhiều chuyện buồn hơn vui, nhưng đâu phải ai cũng như chúng ta. Chẳng có gì đáng chán, đáng sợ hết.

Cung My hết mũi:

– Anh nói nghe hay ghê.

Bảo vùi vỉnh:

– Nói hay có được thưởng không?

My vờ hiểu sai ý anh:

– Em không có kẹo cũng chả có bánh....

– Em không thèm bánh, cũng chả ghiền kẹo...

Kéo My vào lòng, Bảo thì thầm:

– Anh nhớ môi em....

Đẩy Bảo ra, My chua ngoa:

– Em không giống Bích Hồng đâu.

Bảo nhủu mày:

– Anh chưa bao giờ xem em như Bích Hồng. Nói như thế là coi rẻ tình yêu anh dành cho em.

Dứt lời Bảo rút điều thuốc ra cửa sổ đứng hút. Thái độ anh khiến Cung My hụt hẫng. Cô ngồi phịch xuống ghế, nước mắt rung rung. Người gì đâu thừa tự ái thế. My nói thế có gì quá đáng đâu. Đã giận thì My cho giận luôn.

Giọng ghen đầy nước mắt, cô nói:

– Em về đây.

Bảo vẫn đứng yên như không nghe My nói gì. Cô âm ức cầm túi xách chạy ù ra, nhưng tới ngang cửa sổ, cô bị Bảo giữ lại bằng cả 2 tay.

My vùng vẫy:

– Buông em ra đi.

Bảo ép cô vào tường, nâng mặt cô lên. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đăm đúi đến chết người trong khi môi thì thầm như đang hát:

"Hãy nhìn anh em yêu. Anh muốn là 1 phần của thế giới quanh em. Em chẳng cần phải dấu diếm nữa. Hãy nhắm mắt lại và lắng nghe hơi thở của anh..."

Cung My có cảm giác tim mình sắp nhũn ra thành nước. Cô không đủ sức chống đỡ nữa. Cũng như Bảo... cô thấy nhớ môi anh, khát môi anh, và cô chẳng cần phải dấu diếm điều đó.

Mắt khép hờ, môi phụng phịu dỗi hờn nhưng xao xuyến chờ đợi,

Cung My ngây ngất vì nụ hôn của Bảo. Nụ hôn dài, tha thiết và thoang thoang mùi thuốc lá.

Bảo tỉnh tứ:

– Còn đòi về nữa không?

My khúc khích cười:

– Còn...

Bảo lại cúi xuống. 2 người cuồng quýt trong môi trong mắt, trong vòng tay mê đắm của nhau.

Vừa lúc ấy có tiếng chuông cửa, My hốt hoảng đẩy Bảo ra, thái độ của cô làm anh bật cười:

– Ai mặc kệ họ, sao lại sợ? Chúng ta chỉ hôn nhau chứ có làm gì xấu đâu.

Rồi mặc kệ chuông đó liên hồi. Bảo hôn phớt lên môi My 1 cái nữa rồi mới từ từ bước ra mở cổng.

Người nóng ran, My vuốt lại tóc và xoa 2 gò má còn hừng hực hơi thở của Bảo. Vớ đại cuốn tạp chí trên bàn, My lật ra nhưng không đọc được dòng nào. Nghe tiếng chân anh, cô ngẩng lên và sững sốt khi thấy bà Hai Lý, dường như bà cũng bất ngờ nên không dẫu được vẽ bối rối trên gương mặt lúc nào cũng trang điểm khá kỹ.

Kéo ghế cho bà ngồi, Bảo nghiêm giọng giới thiệu:

– Cung My, bạn gái của cháu.

Bà Lý khinh khỉnh:

– Cô biết. Cũng thường thôi mà.

Bảo ngồi xuống kế bên My:

– Nhưng với cháu, Cung My rất quan trọng. Bởi vậy cô tới đây đề cập tới vấn đề cũ thì rất tiếc, cháu không nghe đâu.

Bà Lý nhỏ nhẹ:

– Hôm nay cô không muốn đề cập đến vấn đề của ba cháu.

Bảo nhíu mày:

– Ba cháu làm sao à?

Bà Lý thông thả:

– Công ty trách nhiệm hữu hạn của ông đang cần 1 món tiền lớn vì đã tới ngày giao nợ ngân hàng.

Ngưng 1 vài giây như để thăm dò Bảo, bà Lý nhẫn nại nói tiếp:

– Cô rất muốn cho ba cháu vay, nhưng suy nghĩ lại cũng thấy khó, bởi vậy mới đến xem ý kiến của cháu ra sao.

Bảo im lặng. Anh khó chịu vì sự trần trụi của vấn đề mà bà Lý vừa lẳng lặng nói ra. Tại sao bà vẫn quan tâm đến anh không khi Bích Hồng và anh Ân hết sức nồng nàn?

Bảo nói:

– Cháu không có ý kiến trong vấn đề này vì ba mẹ đã từ cháu rồi.

Bà Hai Lý cười nhẹ:

– Tự cháu bỏ đi chớ đâu có ai từ bỏ cháu. Ngay cả Bích Hồng cũng thế. Với nó, cháu luôn chiếm 1 vị trí quan trọng. Lúc nào con bé cũng mong cháu hồi tâm chuyển ý. Đàn ông mà vì đàn bà, từ chối cơ hội thăng tiến thì yếu lắm!

Cung My bỗng thấy nặng ở ngực. Nhìn Bảo cô nói nhỏ:

– Em về nhe!

Bảo nắm tay cô:

– Chờ anh đưa em về.

– Đây là chuyện riêng của gia đình anh mà.

Bà Lý ngấm nhưng ngón tay sơn đỏ chót của mình:

– Cứ ở lại nghe bàn bạc, có sao đâu. Nghe nói Cung My rất yêu cháu, chả biết có yêu đến mức dám hy sinh cho người mình yêu không.

Bảo thẳng thắn:

– Xin lỗi cô, cháu nghĩ cô đã lầm khi đến nói với cháu vấn đề đó.

Chuyện này thích hợp với anh Ân hơn vì anh đang làm trong công ty của ba cháu.

Bà Hai Lý vẫn cố chấp:

– Nhưng lại không thích hợp với cô. Nếu được lựa chọn, cô sẽ chọn cháu cho Bích Hồng. Ân tham lam và thủ đoạn quá, nó sẽ không được gì cả. Bảo này, cháu hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời cho cô.

Cầm cái bóp bằng da trị giá cả 100 đô lên, bà Lý mỉm cười với My:

– Cho cô gọi lời thăm mẹ cháu!

Cung My gật đầu:

– Vâng!

Bảo không tiến bà Lý mà im lặng ngồi trên ghế. Thái độ của anh làm My bứt rứt khổ sở. Cô dè dặt hỏi:

– Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Bảo ngao ngán:

– Bà ta đúng là 1 con buôn chỉ biết thủ lợi.

Cung My bĩu môi:

– Điều đó cũng khó trách vì bản chất bà Lý là như vậy. Ngày xưa bà đã từng bỏ chồng, bỏ con để chạy theo người có tiền của mà. Bây giờ với 1 tài sản đồ sộ như thế, bà Lý phải chọn mặt gọi vàng chớ!

Bảo có vẻ ngạc nhiên:

– Em cũng biết quá khứ của bà Lý à?

Cung My nhếch môi:

– Em biết cũng không nhiều, nhưng điều bất ngờ nhất đối với em là

người chồng trước của bà Lý lại là cậu ruột của em.

Bảo kêu lên:

– Thật vậy à? Thế còn đứa con?

My nhún vai:

– Dường như bà ta đem cho thì phải. Nói thật, có 1 người mẹ như thế đúng là nhục.

Bảo cười:

– Em có quá lời không bé con? Dù sao bà Lý cũng là 1 giám đốc giàu có đây!

My hất mặt:

– Vậy sao anh không làm rở bà ta đi?

Bảo nhéo má My:

– Tại anh muốn làm chồng em hơn.

My đỏ mặt:

– Nói nghe phô quá!

Bảo tùm tùm nhìn cô. My yếu ớt:

– Anh không quan tâm đến chuyện công ty của bác trai đang cần thật à?

Bảo vung tay:

– Quan tâm nhưng không có nghĩa là phải làm theo ý của bà Lý. Ba anh đang kết vốn nhưng đâu phải là sắp phá sản. Bà ta là kẻ thừa nước đục thả câu.

My nhấp nháy mắt:

– Bà ấy muốn câu chồng cho con gái, với lưỡi câu kim tiền. Anh có giá thật đấy!

Bảo so vai:

– Nhưng anh từ chối cái giá ấy, như thế dù nghiệm ra em cao giá hơn anh nhiều.

Cung My ngã đầu lên vai anh:

– Chỉ sợ rồi anh sẽ hối hận vì sự lựa chọn của mình.

Bảo ôm cô vào lòng:

– Anh chỉ vì tình yêu của mình chớ chẳng hề lựa chọn. Nói thế không có nghĩa là nếu không yêu em anh sẽ là chồng Bích Hồng vì cái gia tài đồ sộ đó. Anh chỉ muốn vươn lên bằng bản thân mình.

My xúc động nhìn anh. Không cần biết ngày mai sẽ ra sao, thế giới đổi thay thế nào 2 người đắm thắm hôn nhau. Nụ hôn không cuồng nhiệt đam mê nhưng chan chứa nguồn yêu thương thiết tha bất tận.

ĐẠ LAN HƯƠNG

Chương 9

Khánh Ly thì thảo qua điện thoại làm Cung My có cảm giác nhột nhột ở lỗ tai. Cô quát lên:

– Mày nói to lên. Tao chả nghe gì ráo!

Ly vẫn tiếp tục thì thảo, nhưng giọng cô khá hơn 1 chút:

– Muốn xem bi kịch, mau tới quán Chiều Tím, nhanh nhanh lên.

My ngó mặt ra:

– Nhưng bi kịch gì? Ai đóng?

– Tao không nói được. Mày ra ngay và chờ tao. Thôi! Stop!

Gác máy, My đi tới đi lui trong phòng rồi kêu Khuê Tâm:

– Em tới nhà con Ly nha!

Không rời mắt khỏi trang sách, Tâm cau nhàu:

– Lúc nào cũng con Ly. Đi đâu thì cứ đi.

Liếc sơ lại dung nhan trong gương, Cung My vọt ra cổng với 1 bụng thắc mắc. Chuyện gì vậy kìa? Có liên quan tới Bảo và Bích Hồng không?

Tới quán, My nhìn quanh vào chẳng thấy ai quen. Buổi trưa quán vắng tanh và im đến mức tiếng con ong ruồi bay hút mật ở những bụi ngũ sắc rực rỡ hoa cũng nghe rõ mồn một.

Vừa gọi xong ly cà phê, Cyng My thấy Ly nhón nháo bước vào. Cô đưa tay lên vẫy. Con bé ngồi xuống ghế giọng tám tặc:

– Chọn chỗ này hay đó! Chả ai thấy mình đâu!

Cung My nhăn mặt:

– Nhưng vụ gì?

– I don't know. Nhưng mẹ tao hẹn bà Hai Lý chắc không phải để làm hợp đồng thuê taxi dài hạn rồi.

Nhìn bộ mặt ngó ra của Cung My, con bé hạ giọng bí mật:

– Hình như cậu Đức nhờ mẹ tao nói chuyện phải quấy với bà Lý.

Cung My tò mò:

– Chuyện phải quấy gì vậy?

Khánh Ly chót chét:

– Thì chuyện nhỏ Hồng tạt nước vào mặt mày rồi hăm dọa đó! Nghe tao kể nên mẹ tao tức mới mách cậu Đức. Chắc cậu ấy muốn bà Lý dạy dỗ lại con chần tinh ấy.

Cung My chép miệng:

– Cách nhau cả nửa quả địa cầu. Tiếng nói của cậu Đức đâu còn

trọng lượng nữa.

Khánh Ly vênh váo:

– Nhưng khi mẹ tao nói dùm thì có khác à!

My so vai:

– Bà Hai Lý đâu có cựa. Cứ để xem mèo nào cắn mỉu nào.

Ly ré lên:

– Mày nói mẹ tao là mèo à?

Cung My chối:

– Tao đâu có.

Khánh Ly chưa kịp phản ứng thì bà Lý và Điền bước vào. Họ ngồi xuống bàn cách chỗ cô và My 1 dàn ti- gôn nho nhỏ.

Ly có vẻ sốt ruột:

– Mẹ tao làm gì lâu dữ vậy kia?

My pha trò:

– Chắc đang bận réo mày.

Ly hạ giọng:

– Lúc này tao vờ xin tới nhà mày mất rồi, còn réo gì mà réo.

– Có bao giờ dì Hằng với mẹ tao đi cùng không?

– Dám lắm đó!

Ly dứt lời thì bà Hằng lót tót bước vào. Nhìn dáo dác, bà tiến đến bàn bà Hai Lý. Mỉm cười thay câu chào, bà xởi lời:

– Chà! Đã 20 năm không gặp nhưng chị vẫn nhận ra em. Em vẫn đẹp như ngày nào.

Bà Lý mỉm cười đáp lễ:

– Chị nói thế chứ! Con cái lớn, chúng ta đều đã già cả rồi.

Chỉ vào Điền, bà nói:

– Thằng Titi nè! Chị còn nhớ nó không?

Bà Hằng ngheo ngheo mắt như đang hồi tưởng:

– À! Cái thằng béo trọc béo tròn mà em đi đâu nó cũng đòi theo chó gì? Lớn lên nhìn cũng bảnh trai ác! Nhờ hồi em đi sanh, đòi theo không được, nó khóc quá trời.

Bà Hai Lý đợi người phục vụ đi khỏi mới ngập ngừng hỏi:

– Anh Đức dạo này thế nào? Hôm trước em định hỏi thăm chị Linh, nhưng cô ấy có vẻ không muốn nói, em thấy ngại nên thôi.

Bà Hằng xua tay:

– Ồi chào!! Tánh Linh lúc nào cũng như thế.

Bà Lý nhỏ nhẹ:

– Em biết Linh còn giận chuyện em bỏ chồng bỏ con. Nhưng hoàn cảnh lúc đó ngặt nghèo quá, em đâu có cách lựa chọn nào khác. Mãi mới đây em mới nghe Mẫn Quyên nói đã tìm được Mi Mi và đem về

nuôi. Hôm sau gặp nhau em có hỏi thì cô ấy bảo con bé đang ở Mỹ.
– Và em tin như vậy à? Thật ra em đâu phải tuýp người dễ tin. Lẽ ra khi Mẫn Quyên nói thế em phải hỏi rõ hơn để biết về con gái mình, dù em đã bỏ nó nhưng sao lại đợi vô tình gặp Linh mới hỏi.

Bà Lý thở dài:

– Nói có lẽ chị không hiểu, chứ em rất mặc cảm về chuyện này. Em sợ quá khứ và thấy tội lỗi khi nhớ tới Mi Mi.

Bà Hằng trầm giọng:

– Linh giận em nên mới như vậy. Thật ra Mi Mi vẫn còn ở đây.

Hôm nay chị gặp em cũng vì con bé.

Bà Hai Lý xúc động:

– Mi Mi sống với ai? Em muốn nhận lại nó. Chị giúp em nhé?

Bà Hằng lắc đầu:

– Muộn quá rồi! Chị chắc nó không xem em là mẹ đâu, vì em đối xử với nó quá tệ.

Bà Hai Lý thở dài:

– Có ai rút núm ruột của mình mà không đau. Tất cả cũng tại cái tội nghèo. Bây giờ em không thiếu gì. Sống với em, Mi Mi sẽ có tất cả, em bù đắp để chuộc lại tội lỗi ngày xưa. Nếu biết mẹ ruột là giám đốc 1 công ty lớn, chắc nó sẽ nhận lại em, chị sẽ đưa em đi gặp nó chứ?

Thấy bà Hằng ngần ngừ, bà Lý lại hỏi tiếp:

– Nó ra sao? Có xinh đẹp không? Có được đầy đủ không? Nhất định em sẽ cho nó không thiếu thứ gì, không thua kém ai hết.

Bà Hằng trầm giọng:

– Em đã gặp nó rồi. Và thừa biết nó đang cần gì.

Bà Lý cau đôi mày mỏng tanh:

– Em đã gặp nó rồi à? Là ai nhỉ?

Bà Hằng chua chát nhấn từng chữ:

– Là đứa con gái mà em và Bích Hồng ghét hơn cả kẻ thù.

Buông cái muống đang cầm trên tay xuống, bà Lý lấp bắp:

– Cung My! Nó là Cung My à?

– Sao lại ngạc nhiên dữ vậy? Em không thích Cung My cũng chẳng hề chi. Chị chỉ mong em đừng ngăn nó với thằng Bảo nữa. Mới đây thôi, Bích Hồng đã hắt nước vào mặt con My và hăm lần sau sẽ là acid. Chị rất sợ chị em nó rơi vào nghịch cảnh nên phải cho em hay để ngăn Hồng đừng làm chuyện rò dại mà hối hận không kịp.

Bà Hai Lý than thở ôm đầu:

– Đúng là nghiệp chương.

Bà Hằng nhếch môi:

– Do em tạo ra đó thôi. Nhưng bọn trẻ không có tội gì cả. Chị mong em hãy suy nghĩ cho kỹ để đối xử công bằng với những đứa con của mình.

Ngập ngừng 1 chút bà nói tiếp:

– Bảo nó thương Cung My chứ không thương Bích Hồng, em đừng đem tiền tài địa vị mua chuộc nó. Chị đã gặp em nhưng không hề cho tội nhỏ biết. Có lẽ em cũng đừng nên khuấy động cuộc sống bình yên lâu nay của Cung My, chị về đây!

Bà Hai Lý ngồi như bất động, mãi đến lúc Điền lên tiếng gọi, bà mới ngo ngắc hỏi:

– Cái gì?

Điền kiên nhẫn lặp lại:

– Con sẽ đi tìm Cung My để nói chuyện này. Chả có gì dì phải buồn hết. Con tin là Cung My sẽ nhận lại mẹ mình, 1 người giàu có.

Điền chưa dứt lời thì đã nghe tiếng của Cung My vang lên:

– Không bao giờ!

Bà Hai Lý giật mình nhìn lên và bắt gặp đôi mắt tóe lửa trên gương mặt tái xanh của Cung My.

Cô mím môi:

– Tôi không có người mẹ như vậy. Tốt nhất giữa chúng ta mãi mãi là người dưng kẻ lạ.

Không để bà Lý nói câu nào, Cung My cầm đầu bỏ chạy làm Khánh Ly hồi hải đỏi theo. Con bé vừa thở háo hển vừa nói:

– Tao không biết chuyện đã xảy ra như vậy. Nếu biết tao đã không gọi mày!

My chua chát:

– Tao hiểu điều đó mà!

Đá tung cái long bĩa bên đường, Cung My giận dữ gào lên:

– Tại sao thế? Tại sao?

Khánh Ly hốt hoảng:

– Đừng có la ngoài đường. Người ta tưởng mày điên đó!

Cung My mếu máo khóc:

– Thà tao điên còn hơn phải chấp nhận sự thật này. Tao ghét bà ta tàn mạng, thù Bích Hồng tàn xương. Tao không muốn có chung máu mủ ruột rà với họ.

Quẹt nước mắt ràn rụa trên má, My nói tiếp:

– Giờ tao đã hiểu tại sao ba tao luôn khinh bỉ tao. 1 phần tại tao không phải là con ruột, 1 phần ổng khinh thường bà Hai Lý. Tao đã hiểu hết những câu mắng lấp lửng, mơ hồ trước đây của ổng. Mẹ tao phải nhịn nhục bao nhiêu năm là vì tao, vì tao. Sao tao chán quá!

Khánh Ly gắt:

– Bình tĩnh coi! Lu loa như mày cóc giải quyết được gì. Điều quan trọng là bà Lý có để mày yên không khi bà biết mày là con bà.

Cung My làm thình. Cô như điệu bót trước lời nhắc nhở của Ly. Dì Hằng vì thương cháu mới nói cho bà Lý biết rõ sự thật mà không lường xem hậu quả sẽ thế nào. Bà Hai Lý và Bích Hồng sẽ phản ứng ra sao, đối xử với My có khác đi không? Rồi Bảo nữa, anh sẽ nghĩ gì khi biết rõ cội nguồn của My.

Thất thơ thất thêu như người mất hồn, Cung My nặng nhọc đi bên cạnh Khánh Ly.

Con bé lo lắng:

– Mày cứ xem như không có chuyện gì, không biết gì, có lẽ sẽ đỡ khổ hơn như vậy.

Thấy My làm thình, Khánh Ly lại tự trách:

– Tất cả cũng chỉ tại tao tài khôn...

Cung My lắc đầu:

– Đây là sự thật mà! Nếu mình không biết nó vẫn cứ tồn tại. Rồi con sóc cũng qua đi. Tao chả sao đâu! Chả sao đâu!

My lập lại câu nói như để trấn an mình, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, cô biết đêm nay và có thể rất nhiều đêm sau nữa, cô sẽ khó lòng an giấc.

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 10

Bà Xuân xuống giọng năn nỉ:

– Con trở về nhà đi. Ăn ở như vậy khổ thân quá! Mẹ hứa con yêu ai, cưới ai, mẹ cũng chịu hết.

Bảo nói:

– Con ở đây quen rồi. Về nhà chỉ chường mắt ba và anh Ân.

– Sao con lại nói vậy? Ba đâu hề ghét bỏ con.

– Nhưng ba chẳng hề ưu ái con như anh Ân hay anh Lam. Con không ganh tỵ, nhưng muốn khẳng định khả năng của mình. Con cũng tìm được việc làm bảo đảm cuộc sống của mình mà không phải dựa vào công ty của ba.

Bà Xuân nhỏ nhẹ:

– Ba rất muốn con về phụ ổng, vì sắp tới đây thằng Lam sẽ thành lập công ty riêng với vốn của ông bà ngoại nó. Ba muốn con thế chỗ của Lam.

Bảo xoa cằm:

– Chức phó giám đốc kế hoạch à? Chà! Chắc anh Ân sẽ rất khó chịu. Mà con ghét đối đầu với anh. Con không về công ty đâu mẹ ạ!

Bà Xuân cau mày:

– Tội con là anh em ruột, làm gì có chuyện thằng Ân ghét con. Nó chỉ đối đầu thằng Lam thôi, bây giờ thằng quý ấy đi rồi, anh em con phải đồng tâm hiệp lực chứ.

Bảo thùng thỉnh nhắc lại lời mẹ:

– Đồng tâm hiệp lực với ai chứ với anh Ân thì khổ lắm. Con đã có chỗ làm rồi, con muốn được tự do trong công việc. Về công ty con sẽ lọt giữa ba và anh Ân. Thợ không nổi đâu. Mẹ đừng ép con mà!

Bà Xuân nổi sùng:

– Đúng là đồ ngu! Làm chủ không muốn, muốn đi làm công cho thiên hạ.

Bảo ngang ngạnh:

– Về công ty con cũng làm công cho ba. Con muốn đánh vật với cuộc đời 1 cách thật sự.

Bà Xuân nhẹ giọng:

– Thôi được! Mày muốn làm gì thì tùy, nhưng lâu lâu cũng phải về nhà chứ! Tao với ba mày già cả rồi, ở với ai đây khi mai một thằng Ân sẽ ở rể bên nhà vợ.

Bảo nheo nheo mắt:

– Anh tính lấy Bích Hồng thật à?

Bà Xuân liếc xéo con trai:

– Hừ! Thì nó cũng vì mày đó! May mà bà Lý chấp nhận nó.

Hơi nhếch môi 1 chút, Bảo cao giọng:

– Sao lại là cô Lý, lẽ ra Bích Hồng chấp nhận anh mới đúng chứ!

– Ôi dào! Con nhỏ ấy ba phải. Trước đây bu loa khóc vì thất tình mày, bây giờ thì lu loa khóc vì thằng Ân trễ hẹn. Nó vô tâm đến nỗi đoán làm sao ấy.

Bảo nhẹ nhàng:

– Sao trước đây mẹ khen?

Bà Xuân bối rối:

– Thì mặt xấu ấy cũng là mặt tốt của nó.

Bảo bật cười:

– Mẹ nói thật khó hiểu.

– Có gì mà không hiểu. Bích Hồng giàu, lại là người thừa kế duy nhất cái gia tài ấy, nó vô tâm đến nỗi đoán thì có lợi cho thằng Ân.

– Mẹ tính xa quá! Chắc gì bà Lý đã để cho anh Ân sờ tay vào cái gia tài của bà.

Giọng bà Xuân tỉnh khô:

– Nói vậy chắc bà sống đời để giữ của quá!

Bảo lơ lửng:

– Mẹ quên rằng bà Lý còn có 1 người con với người chồng trước à?

Nghe đâu bà ấy đang tính chia đôi gia tài cho 2 cô con gái đó!

Bà Xuân sững sờ:

– Thật à! Sao mẹ không nghe anh Ân con nói?

– Anh đâu có biết chuyện này.

– Vậy sao mày biết?

Bảo thản nhiên:

– Vì bà Lý đang nhờ con thuyết phục người con riêng nhận phần tài sản ấy.

Bà Xuân nhìn anh trân trời:

– Mày quen con nhỏ đó à?

– Dạ...! Nhưng con không thuyết phục được cô ta chấp nhận mẹ mình.

Bà Xuân chưng hửng:

– Trời đất! Nó có khùng khùng mà từ chối vậy?

Bảo thở dài:

– Cô ấy rất tỉnh và căm ghét bà Lý, do đó mới từ chối để bà ta phải đau khổ vì ngày xưa đã đem con để bỏ vô cô nhi viện.

Bà Xuân buột miệng:

– Con nhỏ ác như vậy chắc bà Hai Lý còn chết sớm hơn nữa!

Bảo nhú mày:

– Mẹ nói vậy là sao?

Bà Xuân trầm ngâm 1 hồi mới lên tiếng:

– Bà Lý bị ung thư máu, không sống được bao lâu đâu. Chính vì vậy bà ta mới gấp rút tìm cho Bích Hồng 1 tấm chồng. Bà Hai Lý muốn gia tài sự nghiệp của mình sẽ có người thừa kế tốt do đó đã chọn con. Tiếc rằng con lại yêu Cung My.

Bảo tiếp lời mẹ:

– Chính vì lý do này nên bà mới làm nhiều chuyện để ly gián con với Cung My?

Bà Xuân gật đầu. Bảo xót xa:

– Vô tình bà ấy đã phạm sai lầm thứ hai với con ruột của mình.

Bà Xuân nháy nhòm lên:

– Sao? Cung My là con của Hai Lý à?

Bảo chép miệng:

– Đúng là vòng tròn oan nghiệt mà bà Lý đã tự tay thắt lấy!

Bà Xuân bực bĩ:

– Không được Bảo à! Dù thế nào đi nữa con cũng phải khuyên Cung My.

– Con đã nói nhiều rồi mẹ à! Cô bé ấy bướng lắm! Vả lại nếu là con, con cũng làm như vậy. Nghĩ cho cùng, bà Hai Lý đâu thương gì My. Trong thâm tâm bà không hề tồn tại 1 bé Mi Mi, cái tên mà bà đã đặt cho Cung My lúc mới chào đời đã biến mất khi bà ta đem cô bé cho đi.

– Nhưng Hai Lý không biết là còn khỏe như vậy được bao lâu. Nhờ có tiền uống thuốc quý nên bà ấy mới không nằm 1 chỗ. Nhưng sức lực ngày 1 yếu dần đó. Nếu Cung My cứ khăng khăng giữ oán hận trong lòng, rồi nó sẽ ân hận suốt quãng đời còn lại.

Bảo im lặng. Anh biết Cung My không phải người vô cảm, cố dẫu nhưng anh vẫn nhận ra sự quan tâm của My đối với bà Hai Lý. Sở dĩ cô luôn lẩn tránh cũng như từ chối những đề nghị của bà Hai Lý vì cô tự ái. Cô không muốn bà và Bích Hồng nghĩ rằng cô tham lam. Dù bà Hai Lý là người có lỗi, nhưng trước 1 người gần đất xa trời, nếu cứ cố chấp thì nên hay không?

Thấy Bảo làm thinh, bà Xuân tiếp tục ca cẩm:

– Con cái thời nay đâu cần cha mẹ. Đủ lông đủ cánh rồi mặc sức mà bay cao bay xa. Cứ để vợ chồng già tao với nhau.

Bảo phì cười:

– Mẹ làm như đã 8, 9 chục tuổi không bằng. Nếu ba đồng ý cho con tự do làm công ty khác, con sẽ về nhà ở.

Bà Xuân giận dữ:

– Mày ra giá hả thằng quý?

Bảo cười cười:

– Không phải! Nhưng có như vậy con mới thoải mái khi đụng độ với anh Ân và ba. Không làm chung, khỏi bị kèm kẹp, khỏi bị lên lớp. Nhất là lên lớp trên bàn ăn.

Bà Xuân âm ự:

– Thôi được! Để mẹ nói với ba mày. Nè! Về nhà lấy xe Dream của thằng Ân mà chạy.

– Con lấy rồi anh đi bằng gì?

– Ôi! Mày khéo lo. Nó vừa mua chiếc Spacy hỏa tiễn, chớ đâu như mày lót tốt đạp xe đạp. Đi với bồ, nó cũng khinh.

Bảo khoe ngay:

– Cung My không như những cô gái khác đâu mẹ.

Bà Xuân bắt bẻ:

– Mẹ biết! Bởi vậy con bé mới thâm mất 3 hôn 7 vía của mày. Mày đâu còn tâm trí đâu để nghĩ tới bà mẹ này nữa.

Bảo gãi đầu:

– My vẫn khuyên con về nhà đó chứ! Nếu mẹ không ngăn cấm con với My nữa thì con sẽ về với mẹ ngay.

Bà Xuân hừ 1 tiếng rồi đứng dậy:

– Ráng khuyên con bé nhìn lại mẹ mình, mày mà không làm được chuyện này, chắc khó đủ bản lĩnh để làm chồng nó.

Bảo xiu mặt vì lời phán khá nặng ký của mẹ. Anh tiễn bà ra cửa, gọi xích lô cho mẹ rồi vào nhà châm thuốc hút.

Nếu Bảo nói thật việc bà Lý chẳng còn sống được bao lâu để khơi gợi lòng thương của My thì chắc cô bé sẽ đến với mẹ ruột của mình ngay.

Nhưng làm như thế có vẻ gượng ép. Chẳng hay chút nào. Chắc Bảo phải gặp bà Hằng để nhờ bà khuyên giải họ. Là phụ nữ với nhau, biết đâu bà sẽ là nhịp cầu nối cho mẹ con Cung My xích lại gần hơn. Ngoài bà Hằng ra, vai trò của bà Linh cũng rất quan trọng. Bảo tin rằng bà cũng không ích kỷ đến mức có phản ứng khi nghe đề nghị của anh với bà Hằng.

Hăm hở với điều vừa nghĩ ra, Bảo hồ hởi dắt xe đạp ra cổng. Buổi chiều đang xuống, nhưng trong anh hy vọng những tình cảm tốt đẹp sẽ đến với Cung My bằng dâng trào.

DẠ LAN HƯƠNG

Chương 11 (chương kết)

Bà Hai Lý nói với bà Linh:

– Dầu sao tôi cũng cảm ơn cô đã khuyên hết lời để Cung My chịu gọi tôi 1 tiếng mẹ.

Bà Linh trầm tư:

– Con bé bướng và nhiều tự ái lắm. Chỉ mong chị không làm nó mặc cảm với Bích Hồng.

Bà Lý nhỏ nhẹ:

– Tôi biết. Tự ái cao là tính giống anh Đức. Con bé giống cha vẫn tốt hơn là giống tôi. Nói thật, tôi cảm thấy thanh thản và an tâm trước khi phải gần đất xa trời.

Bà Linh nhăn mặt:

– Chị lại vậy nữa rồi.

Cung My khệ nệ bung khay đựng 2 ly nước cam ra, giọng tíu tít:

– Mời 2 mẹ dùng nước cam.

Bà Lý mỉm cười:

– Con không cho Bảo uống à?

Nghiêng nghiêng đầu nhìn ra sân, My lè lưỡi:

– Ông tướng ấy đâu có khoái uống nước cam. Bởi vậy con cho ông chết khát là vừa rồi.

Bung ly lên uống 1 ngụm, bà Hai Lý nói:

– Bảo là chàng trai tốt lại có khả năng. Mẹ rất an tâm khi biết nó rất yêu con. Sau này 2 đứa chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Đứng dậy, My phụng phịu:

– Anh hay ăn hiếp con lắm! Nên con chẳng biết hạnh phúc của tụi con sẽ có mùi vị gì.

Nhìn 2 bà mẹ 1 cái, Cung My cười rồi chạy tuốt ra sân.

Cuối cùng cô cũng đã gọi bà Lý là mẹ. Cô không thể nào làm người cố chấp, bảo thủ như thời gian qua cô đã làm.

Bảo hay nói với cô: "Máu bao giờ cũng chảy về tim". Thoạt đầu cô không nghe lời anh, lời dì Hằng và cả lời mẹ Linh. Cô khổ sở, vất vả vì cố chấp, ích kỷ, tự cao của chính mình. Đôi lúc cô cáu gắt, giận dữ cả với Bảo vì anh hay dọa, ngày nào đó cô sẽ hối hận vì sự chấp nhất nhỏ nhặt ấy.

Nghĩ tới lúc phải mở miệng gọi bà Lý bằng mẹ, Cung My thấy làm sao ấy. Nhưng thực tế cũng không đến nỗi như cô tưởng. Cô vốn đa

cảm nên khi mẹ và dì Hằng dẫn cô để gặp bà Lý, cô đã rơm rớm nước mắt và tiếng "Mẹ" bật ra hết sức dễ dàng. Lòng cô cũng cảm thấy nhẹ hẫng đi dù hiện tại cô chưa thể yêu thương bà Lý như dì Hằng hay mẹ Linh. Nhưng sự căm ghét và khinh bỉ đã vơi đi rất nhiều. Đúng là muốn được yên vui, mãi mãi hãy tha thứ.

Bước tới ngồi kế Bảo trên xích đu, My hỏi:

– Anh đang nghĩ gì thế?

Bảo vòng tay ôm cô:

– Nghĩ tới em, sao không ở trong ấy với 2 má?

Cung My thành thật:

– Có 1 lúc 2 người em không biết phải xử sự thế nào nữa. Chỉ sợ không khôn khéo sẽ bị... không má này cũng má kia trách.

Bảo cười:

– Em cứ xử sự bằng lòng chân thành của mình.

– Nếu thế bà...a mẹ Lý sẽ buồn vì với bà.... em vẫn còn ngượng lắm.

– Cô ấy thừa nhạy cảm để biết điều đó! Em lo gì cơ chứ!

Cung My ngã đầu vào vai anh:

– Làm người nhiều lúc khó ghê! Em nghĩ muốn bình thường quan hệ mẹ con chắc phải tốn nhiều thời gian lắm!

– Anh lại không nghĩ thế! Tình mẫu tử vốn thiêng liêng. Dần dần rồi em sẽ quen, sẽ thương cô Hai Lý bằng cả trái tim mình.

Cung My nói khẽ:

– Em cũng mong được thế!

Bảo tủm tỉm:

– Anh tin chắc là được vì trước đây em cũng trốn tránh và từ chối tình yêu của anh, nhưng sao đó thì yêu 1 cách điên cuồng.

My đỏ mặt vì từ điên cuồng được Bảo cố ý kéo dài ra đầy tình nghịch. Đúng là cô đã yêu 1 cách cuồng nhiệt. Nhỏ Ly tái lạnh cho rằng những mối tình như vậy mới đời đời không phai.

My chợt nhớ tới ba Tuấn... mối tình của ông và bà Mẫn Quyên có phải là đang cuồng nhiệt không? Sao xa cách bao nhiêu năm họ vẫn không quên nhau?

Sống với má Linh, ba Tuấn như cái xác vô hồn, ông mặc cảm việc ba Đức gởi tiền về cho má Linh mở shop thời trang nên dứt khoát sống kham khổ, chả thèm rờ tới những đồ vật không do ông sắm. Chưa bao giờ chịu rời cái xe đạp cũ kỹ của mình để chạy chiếc Dream hay chiếc Chaly.

Hỏi đó chị em cô vẫn cười cho rằng... ba lập dị. Nhưng bây giờ cô đã hiểu. Ông ghét vợ, ghét anh vợ, và ghét My chỉ vì trái tim và tâm trí ông luôn hướng về người tình thuở nào. Ông đau khổ nên lúc nào

cũng cau có, gay gắt với những người ông ghét.
Bây giờ sống với bà Mẫn Quyên, ông đã lột xác thành 1 người khác.
Hôm trước theo Bảo đến thăm bà Mẫn Quyên. My đã gặp lại 1 ba Tuấn trẻ trung, sôi nổi, yêu đời mà suốt bao năm cùng sống dưới 1 mái nhà, cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Bảo đã ví von thì thâm vào tai My:

– Có tình yêu, đời người ta lúc nào cũng là mùa xuân.

Lúc ấy nhớ tới mẹ Linh của mình. Mẹ Linh không còn tình yêu nên bà hay buồn. Cũng may mà có dì Hằng nhỏ to tâm sự. 2 bà đạo này thường hay đi chùa thắp hương. Mẹ Linh bảo đi chùa nghe kinh kệ, lòng người ta bớt sân si, tâm hồn sẽ được thanh thản hơn.

Chắc nhờ thế bà mới khuyên My tới gặp mẹ Hai Lý và bà đã quên hết những oán hờn ngày xưa. Mẹ Linh đang thuyết phục ba Đức trở về Việt Nam để hội ngộ với mẹ Lý, để gặp mặt con gái Cung My.

Cô cũng mong ngày đó rồi sẽ tới mau!

Siết nhẹ Cung My, Bảo hỏi:

– Anh nói không đúng sao mà thù người ra vậy?

My cười bẽn lẽn:

– Anh nói đúng!

– Vậy phải thương mới được!

My đẩy Bảo ra giọng lém lỉnh:

– Có những 2 má đang nhìn mình đó!

Tỉnh bơ, Bảo nâng cằm cô lên:

– Thì đã sao! Ba bên bốn phía đều đã chấp nhận cho anh yêu em.

Chẳng lẽ thấy tội mình mi nhau, 2 má chạy ra cản lại?

Cung My phụng phịu:

– Lúc nào anh cũng đùa được!

Nhìn vào đôi mắt trong veo của My, Bảo nói:

– Nhưng lúc này anh xin nói thật. Anh muốn được mãi là 1 phần của thế giới quanh em. Muốn được chia sẻ những buồn vui, lo lắng với em từ bây giờ cho đến hết cuộc đời. Em nghĩ sao?

Cung My chớp mắt:

– Em đã trả lời anh rồi kia mà!

Bảo vùi vỉnh như trẻ con:

– Anh muốn nghe em nói thêm lần nữa kia!

My không vì trả lời, cô nhìn qua song cửa, nơi có 2 bà mẹ đang trò chuyện với nhau. Cô chợt nghĩ đến Khuê Tâm, tới ba Tuấn, ba Đức, tới những chuyện tình cô được nghe rồi liên hệ tới mình. Tình yêu của My đơn sơ, chân thật như tấm lòng của cô vậy.

Dịu dàng nhìn Bảo, cô khe khẽ nói:

– Anh không những là 1 phần của thế giới quanh em, mà còn là 1 điểm tựa vững chắc nhất của đời em.

Hết

Nguồn: Maybonphuong

Người đăng: NHDT

Thời gian: 21/11/2004 9:26:25 CH